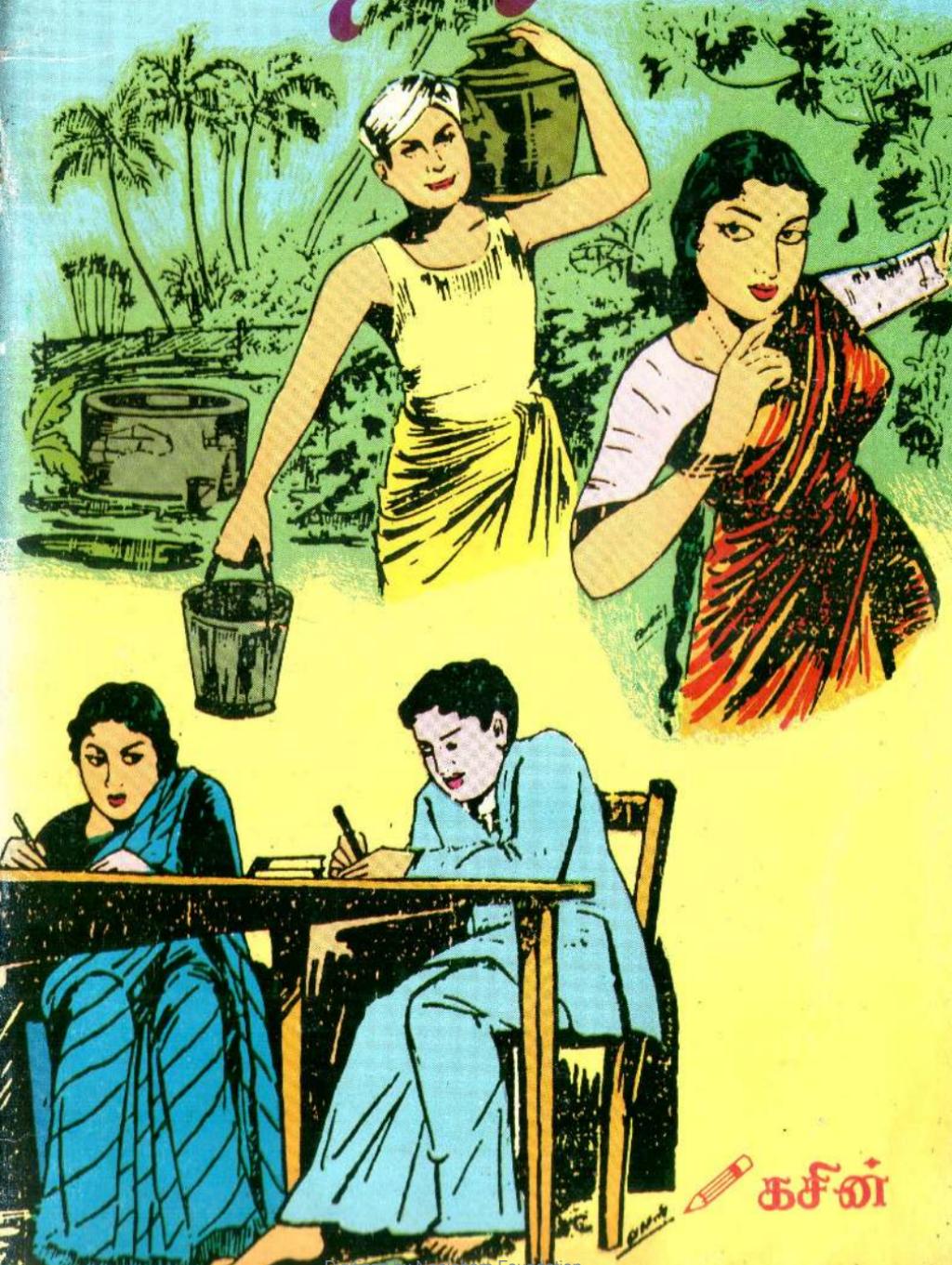

காதம் காதம்

	பொருளாடக்கம்	பக்கம்
1.	வண்டியில் வளர்ந்த கதை.	6-15
2.	கண்டெட்டுத்த கடிதங்கள்.	16-70

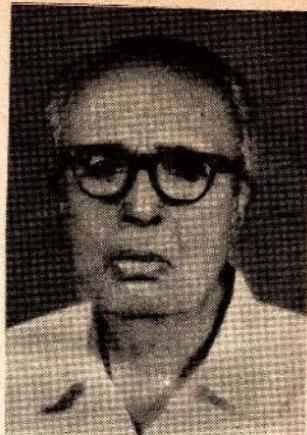
முதற்பதிப்பு : 1995

கொழும்பு 4, பம்பலப்பிட்டி அசோகா காடின் 22ம் இலக்கத்தில் வசிக்கும் சி.சபாநாதன் அவர்களால் கொழும்பு சிட்டிசன் பிரின்டஸ்ல் அச்சிட்டு வெளியிடப் பட்டது.

விலை ரூபா :- 100 /-

கிடைக்குமிடம் :- **POOBALASINGAM BOOK DEPOT
TRUST COMPLEX
340 SEA STREET
COLOMBO 11
TEL : 422321**

முன்னுரை

இலங்கை இலக்கியப் பேரவை வருடமொரு எழுத்தாளரைக் கொரவிப்பதை வழக்கமாகக் கொண்டது. அவை சென்ற ஆண்டு (17.12.94) என்னை அழுத்துப் பொன்னாடை போர்த்திக் கொரவித்தது. அத்தருணத்தில் நான் எழுதிய கதைகளைக் குறிப்பிட்டு, அவை நாலுருப்பெற வேண்டுமென்று. எழுத்தாளர்கள் விமர்சித்தார்கள். அதன்பின் தான் இம்முயற்சி தொடங்கிற்று.

இந்நாலிலுள்ள இரண்டு கதைகளும், ஸமகேசரியிலும், வீரகேசரியிலும் வெளிவந்தவை. இன்றைய சந்ததிக்கு முற்பட்ட காலத்தில் இவை வெளிவந்தவை. “பெண்கள் சமத்துவம்” என்று பெரிதாகப் பேசப்படும். இக்காலத்தில், இக்கதைகள் நகைப்புக்கிடமாகவும் இருக்கலாம். ஆனால் இவை நாங்கள் எங்கேயிருந்து வருகிறோம்? என்பதை அறிய உதவியாயிருக்குமென நம்புகிறேன்.

கடித மூலம் கதை கூறுவது, நானே கண்டு பிடித்த ஒரு புது முறையாகும். நான் ஸமகேசரியில் இத்தொடரை எழுதி முடித்த சில காலத்திற்குப்பின், இது போன்ற உத்தியில் கலைமகள் பத்திரிகையில், இது போன்ற உத்தியைப் பின்பற்றி ஒரு தொடர் வந்ததாக ஞாபகமிருக்கிறது. எப்படி யெனினும் இச்சிறு நால் தமிழில் ஒரு புதுமையாயிருக்குமென நம்புகிறேன். இதனால் இந்நாலுக்கு “காதலும் கடிதமும்” எனப் பெயரிட்டிருக்கிறேன். ஸமகேசரியில் 1947ல் எழுதப் பெற்றது. வண்டியில் வளர்ந்த கதை இதை எழுத ஊக்கம் அளித்தவர். அந்நாள் ஸமகேசரி ஆசிரியர் இராஜ அரியரத்தினம் ஆவர். அவர் எனது நன்றிக்குரியவர் ஆவர்.

கண்டெடுத்த கடிதங்கள் 1963ல் வீரகேசரியில் வெளிவந்தவை. புத்தகமாக வெளியிட அனுமதியிலித்த வீரகேசரி ஸ்தாபனத்தாருக்கு எனது நன்றி. வீரகேசரியில் எனது கதையிலும் பார்க்க, அவர்கள் வெளியிட்ட கதைக்குரிய படங்கள் அழகானவை. அந்தப் படங்களில் ஒன்றே மேலட்டையில் அமைந்திருக்கின்றது.

இந்நாலிலுள்ள இருக்கதைகளும் ஒரே உத்தியைப் பின்பற்றி எழுந்தமையால், சிறிய நூலென்றாலும், தனி ஒரு நூலாக வெளியிடுகின்றேன். தொடர்ந்து எனது ஏனைய சிறுகதைகளும், தொடர்கதைகளும் நாலுருப்பெறுமென நம்புகிறேன்.

க.சிவக்ருநாதன்
 கசின்.

அணிந்துரை.

1947ம் ஆண்டு ஸழகேசரிப் பத்தரிகையில், எனது “வண்டியில் வளர்ந்து வந்த கதை” பிரசரமாகிய காலத்தில், அக்கதையைப் பற்றி அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணத்தில் சிங்கள மொழி கற்பித்து வந்த பெளத்த பிக்கு ஒருவரின் அபிப்பிராயத்தை ஸழகேசரி 3.8.1947ல் வெளியிட்டது. அதன் ஒரு பகுதி :-

“கவாமிதர்மரத்தின அவர்கள் சிங்கள மொழியில் பாண்டித்தியம் மிகுந்தவர். தமிழில் பாலபண்டித பரீட்சையில் சித்தியெய்தியவர். பாளி, சமஸ்கிருத மொழிகளிலும் இப்பெளத்த கவாமிக்குப் போதிய அறிவுண்டு. ஆங்கிலமும் இவருக்கு வரும். ஸழகேசரியில் வெளியாகவிவரும் சில முக்கிய அம்சங்கள், தம்மைக் கவர்ந்து வருகின்றன வெனக்குறிப்பிட்டு விட்டு, அவர் மேலும் எமக்கு எழுதுவதாவது :-

“.....சில வார காலமாக ஸழகேசரியில் வெளியாகி வரும் “வண்டியில் வளர்ந்த கதை” என் உள்ளத்திற்குத் தேணாக இருக்கிறது. அவை மிகுந்த உற்சாகத்தையும் தருகின்றன. வாசகர்கள், அனைவரையும் இது கவர்ந்திருக்குமென நம்புகிறேன். இதிலுள்ள அகப்பொருட் செறிவே இதற்குக் காரணம். இரு காதலர்கள் தங்கள் எண்ணங்களை, எப்படி வெளியாக்குகின்றனர். என்பதை இது நன்கு விளக்குகிறது. நவரசங்களைச் சேர்ந்த இருங்காரம் (இன்பச்சுவை), மூல்யம் (நடைச்சுவை), கருணை(கருணைச்சுவை) ஆகிய மூன்றும் இதில் பொதிந்து கிடக்கின்றன.”

ஓப்பம்

தர்மரத்தின கவாமி

17.7.47.

அணிந்துரை

“கசின்” என்ற புனைபெயரில் எழுதிவந்த திரு.க.சிவகுருநாதன் அவர்களுடைய எழுத்துக்கள் சிலவற்றைப் பழைய “ஸமூகேசரி” இதழ்களில் பல ஆண்டுகளின் முன்னர் படித்தேன். குறிப்பாக இலக்கியம் பற்றி எழுதிய கட்டுரைகளும் சில விவரங்கள் கட்டுரைகளும் என்னைக் கவர்ந்தன.

ஒரு சமயம் இரசிகளின் கனக. செந்திநாதன் அவர்களுடன் கலந்துரையாடிய பொழுது, தமக்கே உரிய பாணியில் இரசிகமளியவர்கள் “கசின்” அவர்களுடைய இலக்கிய ஆளுமையையும், எழுத்துச் சிறப்புகளையும் எடுத்துக் கூறினார். “ஸமூத்துப் போனாமன்னர் வரிசையில்” தான் கரவைக் கலி கந்தப்பளாராக அறிமுகம் செய்தவர்கள் ஒவ்வொரு வரும் ஸமூத்து இலக்கிய உலகிற்கு அணி சேர்ப்பவர்கள் எனவும் கூறினார்.

நீண்ட கால இடைவெளியின் பின்னர் கசின் அவர்களை எமது வீரகேசரி வாரமலர் ஆசிரியர் பொன் இராஜகோபால் அறிமுகம் செய்த. போது எமது வாரமலரின் “கண்டெடுத்த கடிதங்கள்” வந்த கதையைக் கூறினார். அவருடன் உரையாடிய போது இலங்கையின் முத்த எழுத்தாளரின் பண்பட்ட அனுபவங்கள் சிலவற்றைப் பகிர்ந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்பட்டது.

பண்டிதமனி சி.கணபதிப்பிள்ளை அவர்களின் முதல் மாணவர்களுள் ஒருவராகிய “கசின்” அவர்கள் திருநெல்வேலி சைவ ஆசிரிய கலாசாலையில் தமிழ் பயிற்சியையும்; ஆசிரியப் பயிற்சியையும் பெற்றவர். பின்னர் தமிழ் பண்டிதப் பரிசையிலும் தேரினார். இவரது எழுத்திலே தூய்மையும், மெருகும், நடையிலே எளிமையும் இருப்பதற்குப் பண்டிதமனியின் அரவனைப்பே மூல காரணமாகும்.

தமது இலக்கியப் பயணத்தைக் கட்டுரைகள் மூலமே அழற்பித்த கசின் அவர்கள் படிப்படியாக சிறுகதை நாவல் ஆகியன பற்றி எழுதி ஆக்க இலக்கியத்துறையில் முழுமுச்சுடனும் முனைப்புடனும் செயற்பட்டார். ஸமூத்து இலக்கியத்துறையில் தமது தரமான எழுத்துக்கள் மூலம் தனியான இடத்தையும் பெற்றுக்கொண்டார்.

தன்னடக்கமும், எழுத்தாற்றலும் இலக்கிய ஆளுமையும் நிரம்பிய இவருடைய எழுத்துக்கள் எவையும் நாலுருப் பெற வில்லையே என்ற குறையைச் சென்ற ஆண்டில் இலங்கை இலக்கிய பேரவை முத்த எழுத்தாளராகிய “கசின்” அவர்களைக் கொரவித்த போது “சொங்கை ஆழியான்” வலியுறுத்தினார். இந்த நிகழ்வு ஏற்ததாழ முன்று தசாப்தங்களுக்கு மேலாக கசின் ஆற்றிவந்த பணிகளை இரைமீட்டு மறுமதிப்பீடு செய்யும் வாய்ப்பையும் உருவாக்கியது.

“வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தாக கதைகளை எழுதி எந்த எழுத்தாளனும் வெற்றிபெற முடியாது” என ஆணித் தரமாக எடுத்துரைக்கும் கசின் அவர்கள் பல சிறு கதைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றினுடே குடும்ப உறவுச் சிக்கல்களையும்,

இலங்கைத் தமிழ் மக்களின் பழக்க வழக்க உறவுகளையும் பதிவு செய்துள்ளார். இவை நாலுருப் பெறும் போது எமது சமுதாய இயல் வரலாற்றின் ஒரு காலப்பகுதியை நினைவுட்டும் பல சம்பவக் கோணங்களை அறிந்து கொள்ள முடியும்.

கீழெத்தேச நாகரிகத்தின் சமூகக் கட்டை உடைத்துக் கொண்டு மாற்றமடைந்து வரும் சமுதாயத்தின் துல்லியமான போக்குகளையும், சமுதாய மாந்தரின் மன உணர்வுகளையும் உறவுகளையும் இலக்கியத்தின் மூலமே அறிய முடியும். இதற்கு நிச்சயமாக கசின் அவர்களுடைய கதைகள் உதவுபவையாக இருக்கும்.

இந்தத் தொகுதியில் வரும் இருக்கதைகளும், ஸழகேசரி, வீரகேசரி ஆகிய இருபத்திரிகைகளும் நீண்ட கால இடைவெளியில் வந்தனவ. 1947 அம் ஆண்டில் “வண்டியில் வளர்ந்த கதை” வெளியாகியது. இக்கதை வெளிவிந்த காலத்தில் வாசகர்கள் மத்தியில் ஒரு சலசலப்பும் ஆர்வமும் கூட ஏற்பட்டது. கழிதங்களினால் ஸர்க்கப்பட்ட வாசகர்கள் அக்காலத்தில் தொடர்ச்சியாக ஆசிரியர் பகுதிக்கு கழிதங்களை எழுதினர். இக்கழிதங்களில் காணப்பட்ட அகப்பொருள் கலந்த காதல் உணர்வுகளும், கருத்துச் செறிவான நடையும் எழுத்து வேகமும் பலரையும் கவர்ந்தது.

கண்ணடைந்த கழிதங்கள் என்ற கதை வீரகேசரிப் பத்திரிகையில் 1963 இல் வெளிவிந்தது. கழிதங்களின் மூலம் கதை வளர்ந்துச் செல்லும் பண்பை கசின் அவர்களே முதன் முதலாக அறிமுகம் செய்தார். இரு கதைகளும் கழிதங்கள் மூலம் கூறப்படும் கதை என்ற அடிப்படைப் பண்பினால் ஒன்றாகத் தொடுக்கப்பட்டுள்ளது. பாத்திரங்களின் மனவனர்வுகளையும், சம்பவக் கோவையையும் கதை யோட்டத்தையும் அவை குன்றாது வளர்ந்துச் செல்லும் உத்தியைப் பயன்படுத்துவதில் கசின் அவர்கள் வெற்றியடைந்துள்ளார் என்றே கூற வேண்டும். இதற்கப்பால் கையாண்ட கருப் பொருளினுடோக இழையோடிய மெல்லிய பாலுணர்வு கலந்த சம்பவங்களும் வாசகர்களைக் கவர்ந்திருக்க வேண்டும்.

பயிற்றப்பட்ட தமிழாசிரியராக பண்டிதமணி சி. கண்பதிப்பிள்ளையின் அரவணைப்பிலும் இலக்கியச் சுவைபிலும் ஊறிய கசின் அவர்களின் எழுத்திலே தூய்மையும் நடையிலே எளிமையும், வலுவும் இருப்பது வியப்பிற்குரிய தொன்றல்ல.

இக்கடிதத் தொடரில் வெளிப்படுத்தப்படும் பாத்திரங்களின் மன அவலங்களும், எண்ணைக் கோலங்களும் தனித்துவமானவை. இரு கதைகளும் “கசின்” அவர்களுடைய தனித்துவத்தையும் ஆற்றலையும் உணர்த்தும் இலக்கிய வாயில்களாகும்.

இதனைத் தொடர்ந்து அவருடைய சிறுகதைகளும் கட்டுரைகளும் மற்றைய ஆக்கங்களும் நாலுருப் பெறவேண்டும். குடும்ப உறவுகள், மென்மையான

காதலுணர்வுகள், ஆகியனவற்றை வரம்புமீறாமல் எடுத்துச் சொல்லும் ஆற்றல், ஆற்றோட்டமான வசன நடை ஆதியன இளைய தலைமுறையினருக்கு வழிகாட்டும் ஆதர்சமான எழுத்துக்களாக விளங்கக் கூடியவை.

நாற்பதுகளில் ஈழத்தில் உருவாகிய மறுமலர்ச்சி இலக்கிய ஒட்டத்தின் வெளிப்பாடாகவும், சமீக்ஷீப் பண்ணையில் உருவாகிய நறுமலராகவும் உதித்த “கசின்” அவர்களுடைய எழுத்துகள் இன்றைய தலைமுறையினருக்கு முழுமையாக அறிமுகப்படுத்தப்பட வேண்டும். ஆற்றலும் ஆளுமையும் நிறைந்த ஆக்க இலக்கிய கர்த்தாவின் பணிகள் இலைமறை காயாகப் போய்விடக் கூடாது.

ஆழத்து இலக்கிய உலகின் சென்ற தலைமுறையின் “முதுசம்” ஆகவுள்ள கசின் அவர்களின் இலக்கிய ஆளுமை துவங்க அவருடைய எழுத்துக்கள் யாவும் முழுமையாக வெளிக் கொண்டுவரப்பட வேண்டும். என்பதே இலக்கிய ஆர்வலர்களின் வேணவா..

3/4 பாரதி மாவத்தை
மாளிகாவத்தை
கொழும்பு - 10

ஆ.சிவநேநகச்செல்வன்
பிரதம ஆசிரியர்
வீரகேசரி, மித்திரன்

வண்டியில் வளர்ந்த கதை

‘கசின்’

‘ஏதும் செய்ததோ?’

“கண்டதும் காதல்” என்பது கேட்டுப் புளித்துப் போன ஒரு வார்த்தை, சிறிதும் சாரமற்றதென்றே என்னியிருந்தேன். ஆனால் என்னையே வந்து பிடித்துக் கொண்டது. இந்தக் “கண்டதும் காதல்” என்ற பசாக்.

“காதலாம் காதல்” என்று சொல்லித் திரிந்த எனக்கு அன்று அவளை புகைவண்டியிற் சுந்தித்ததும் ஏதோ செய்தது.

அவள் என்று ஏதோ உரிமையுடன் சொல்லுகிறேனே, அவள் யாரென்றால் அவளை எனக்கு முன்பின் தெரியாது. எங்கே போகிறாள் என்றும் தெரியாது. எங்கே இறங்கினாள் என்றும் தெரியாது. அவளைக் கண்டதும் ஏதோ செய்தது. அதற்கு மேல் ஒரு விபரமும் என்னாற் கூற முடியாது.

எனக்கு ஏதோ செய்தது. அவளுக்கும் என்னைக் கண்டவுடன் ஏதும் செய்ததோ என்பதுதான் நான் இப்பொழுது அறிய விரும்புவது. அதை அறிய அவளுடைய விலாசம் தெரியாதே.

அன்று யாழ்ப்பாணம் இருந்து கொழும்பு சென்ற மெயில் வண்டியில், பளையிற்றொடுத்த வால் வண்டியைவிட காட், வண்டியிலிருந்து இரண்டாம் வண்டியில் (முன்றாம் வகுப்பில்) அவள் இருந்தாள். நான் இடையில் வந்து அப்பெட்டியினுள் ஏறினேன். அவள் இருந்த இடத்திற்கு இரண்டு முன்று இடையறைகளுக்கப்பால் நான் இருக்க இடமில்லாமல் நின்று கொண்டு. அவளைப் பார்த்தேன். அவளும் என்னைப் பார்த்தாள். ஏதோ செய்தது சிறிது நேரத்தின் பின் அவள் இருந்த இடத்திற்கு அண்மையில் போய் நின்றேன். அவள்,

“ஒருத்திலே தானிருந்தே
ஒரடிக்குள் வந்து கிட்டே
தூரத்திலே தானிருந்தே
சொல்லுறைதைச் சொல்லு மச்சான்”

என்று சொல்லவில்லை. ஆனால் நான் கிட்டப் போனதும் மறு பக்கம் திரும்பிவிட்டாள்.

இவ்வளவு விபரத்தையும் அவள் வாசித்தால், அவளுக்கு என்னை ஞாபகமிருக்குமென நம்புகிறேன். அவள் விரும்பினால் தனது விலாசத்தை....வேண்டாம்: விலாசம் வேண்டாம். பின் அவளுடைய விலாசத்திற்கு “ஏதும் செய்ததோ?” என்று எழுத, அவள் “ஆயிரம் செய்தது” என்று எழுதுவாள். பெண்களே அப்படிப்பட்டவர்கள். பெண்களுடன் கடிதப்போக்குவரத்தே கூடாது.

அவளுக்கு ஏதும் செய்திருந்தால், இந்தப் பத்திரிகையிலேயே எழுத்டும். அப்பொழுது நேர்மையானவள், என்று விளங்கும். தெய்வக்காதலானால், அக்காதல் பகிரங்கமாக இந்தப் பத்திரிகை மூலமே வளர்ட்டும். யாருக்குப்பயம்? எதற்கு ஓழிப்பு, மறைப்பு, “கண்டதும் காதல்” “காதல் தெய்வீகமானது.” “காதல் போயிற் சாதல்” என்பவை உலகமறிந்த உண்மையாயிருக்கப் பட்டவர்த்தன்மாகத் தெரிவிப்பதற்கு என்ன பயம்?

இங்ஙனம்
பதிலை எதிர்பார்க்கும்
குரு.

“ஏதும் செய்ததோ” என்று வினாவிய குருவுக்கு:

ஐயா, எனக்கொன்றும் செய்யவில்லை. ஆனால் அன்று தாங்கள் செய்த இன்னும் சில விபரங்களை எழுதாமல் விட்டுவிட்டார்கள்.

உங்கள் பக்கத்தில் நின்ற எனது தகப்பனாரிடம், நீங்கள் என்னைச்சுட்டி, “அவர்கள் எங்கே ஏறினார்கள்” என்று கேட்டதும், அவர் “உமக்கேன்கானும் யாரும் ஏறின் இடத்தை” என்றதும் அந்தநேரம் உங்கள் அசடுவழிந்த முகத் தோற்றமும், நான் சிரிப்படக்கமாட்டாமல் மறுபக்கம் திரும்பியதும், நீங்கள் தெரிவிக்கத் தவறிவிட்டார்கள்.

நீங்கள் இறங்கும் பொழுது எனது காற்பெருவிரலை மிரித்துக்கொண்டு இறங்கினதற்கு மன்னிப்புக் கேட்கவும் தவறிவிட்டார்கள். நீங்கள் வேண்டுமென்று மிரித்ததென்றுதான் நான் இப்பொழுதும் கருதுகிறேன்.

“ஏதோ செய்தது” என்று வெட்கமில்லாமற் பத்திரிகையில் எழுதினர்கள் காரியமில்லை. நான் “ஆயிரம் செய்தது” என்று எழுதுவேன், எனக் குறிப்பிட்டார்கள். பெண்களே அப்படிப்பட்டவர்கள் என்கிறீர்கள். பெண்களைப்பற்றி அபிப்பிராயம் தெரிவிக்கத் தங்களுக்கு என்ன உரிமை? தங்களைப் போன்றவர்களாற்றான் இன்று என்போன்ற பெண்கள் வெளி உலகிலே தொழில் புரியமாட்டாதவர்களாகவும், வீட்டில் அடைபட்டு இருக்க வேண்டியவர்களாகவும், இருக்கிறார்கள்.

எனது தகப்பனாருக்கு ஏற்கனவே நான் உத்தியோகம் பார்ப்பது பிடிக்கவில்லை. நீங்கள் அன்று நடந்து கொண்ட விதத்தையும் பெண்கள் உத்தியோகம் பார்க்கப்படா தென்பதற்கு ஒரு காரணமாகச் சொன்னார். நானும் உங்களைப்போல் “ஏதோ செய்தது” என்று எழுதினால், தகப்பனார் அறிந்தால் நான் உத்தியோகத்தினின்றும் விலக்கவேண்டி நேரிடக்கூடும். மற்றுச் சகோதரிகளைப் போல் வீட்டில் அடைபட்டு இருக்க வேண்டியதுதான். என்னை உத்தியோகம்பார்க்கத் தகப்பனார் அனுமதித்ததே நான் செய்த தவப்பயன் என்றிருக்கிறேன். உண்மைக் காதல் என்றால், தெய்வக் காதல் என்றால், பத்திரிகையிற் பயமில்லாமல் விளாம்பரப்படுத்தச் சொல்லுகிறீர்கள்.

விளாம்பரப்படுத்தினாற்றான் நேர்மை விளாம்கும் என்கிறீர்கள். நேர்மையான பொருளை விளாம்பரப்படுத் த வேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா? தெய்வக் காதலில் நேர்மை, நேர்மையீனம் அறிய வேண்டிய அவசியமில்லையல்லவா?

“தந்த தெய்வம் தரும்” என நினைத்து இன்னும், இன்னும் “மெயில்” வண்டிகளிற் சென்று பாருங்கள். வேறு பலரைச் சந்திப்பீர்கள்.

இங்ஙனம்

“மெயில்” வண்டியிற்கண்ட புஜம்.

அதே நோய்தரன்!

எனது அன்பான புஜம்,

உமது புஜம் மிகவும் அழகாகவிருக்கவும் அதற்கு முன்னுள்ள “அம்” என்னும் பகுதியை எடுத்து, வெறுமனே புஜம் என்று எழுதிய காரணமென்னவோ?

நான் முதற் கடிதம் எழுதும் பொழுது இந்தப் பத்திரிகை எங்கே அவள் கையிற் போய்ச் சேர்ப்போகிறது? அப்படிச் சேர்ந்தாலும் இந்தக் கடிதத்தை வாசிப்பாளா? வாசித்தாலும் பதில் எழுதுவாளா? எழுதமாட்டாள்: என்று நான் எண்ணியிருந்தேன். இத்தனை தடைகளையும் வென்று கொண்டுவந்த உமது கடிதத்தைப் பத்திரிகையில் வாசித்ததும், நான் அடைந்த மகிழ்ச்சி இவ்வளவு

அவ்வளவு என்றில்லை. ஏதோ நான் பிறவியெடுத்த பயன் அடைந்துவிட்ட மாதிரித் தான்.

இப்பொழுது என்னால் வேறுதையும் நினைத்துப் பார்க்கவும் முடியவில்லை. உமது உருவமே என் அக்கண்முன் தோற்றிய வண்ணம் இருக்கிறது. உம்மை வந்து சந்திக்கவேண்டும்: பேச வேண்டும்: இன்றே புறப்படுவோம் என்று ஒரு சமயம் நினைப்பேன்.

அவன் எங்கே? எந்த ஊரில்? என்ன தொழில்? என்றும் எனக்குத் தெரியாதே. ஒருவிதமான தடைகளுமில்லாமல் அவளை எப்படிக் கண்டுபிடிக்க முடியும். இதுவே எனது இப்போதைய நிலை.

நான் அன்று மெயில் வண்டியில் நடந்ததெல்லாம் எழுத விரும்பினேனில்லை. நீர் என்னை ஞாபகப்படுத்துவதற்காக ஒரு சில சம்பவங்களை எழுதினேன். அப்படி எழுதப்போனால் நீரும் பல விஷயங்களைத் தவறவிட்டுவிட்டீர்.

உமது ஆசனத்திற்கு முன்னுள்ள ஆசனத்தில் இருந்தவர் இறங்க, நான் ஒடிவந்து அதில் இருக்க, உமது தகப்பனாரும் அதில் இருப்பதற்காக என்னோடு போட்டிபோட, நீர் அவரை உமது பக்கத்தில் நித்திரைத் தூக்கத்தையும் பாராது இருக்க இடங்கொடுத்தது என்மேற் கொண்ட கருணையினாலா? உமது தகப்பனார் மேற்கொண்ட கருணையாலானால் நீர் அவருக்குமுன்னாலே இடங் கொடுத்திருப்பீர் தானே.

மாங்குளம் ஸ்டேசனில் நீர் வெறும் போத்தலை வைத்துக் கொண்டு தாக்கத்தினாற் கவ்டப்பட, நான் சென்று, ஸ்டேசன் வடிகலனிலும் தண்ணீர் இல்லாது, ஓடோடியும் சென்று கடையிலே தண்ணீர் பெற்று வந்ததற்கு ஒரு நன்றியுரையாவது சொல்ல வேண்டாமா?

“ஏதோ செய்தது” என்று வெட்கமில்லாமல் எழுதினேன் தான். வெட்கப்பட வேண்டியவற்றிற்குத்தான் வெட்கப்பட வேண்டும். ஆண்மைக்கும், பெண்மைக்கும் இந்த இடத்தில் வித்தியாசமிருப்பதை நீர் அறிவிரென நினைக்கிறேன்.

உள்ளையில் அந்த நேரத்தில் ஏற்பட்ட உணர்ச்சியை வெறுவார்த்தைகளால் என்னாற் கூறமுடியவில்லை. இதற்குமுன் அவ்வித உணர்ச்சி ஏற்பட்ட அநுபவமுமில்லை. யோசித்ததில் அதுதான் உலகத்தில் பிரமாதமாக பேசப்படுகின்ற காதலுணர்ச்சியாக இருக்கவேண்டுமென்று நினைத்தேன். முன்பின் தெரியாத ஒரு பெண்ணை நான் காதலிக்கிறேன் என்று பத்திரிகையிற் போட்டால் நகைப்புக்கிடம். இனி அதுதான் காதலுணர்ச்சி என்று என்னால் உறுதியாகக் கூறவும் முடியாது. அதனாற்றான் உள்ளதை உள்ளபடி ஏதோ செய்தது, என்று எழுதினேன்.

பெண்கள் விட்டுக் கொடுக்கக் கூடியவர்களால்ல என்பது எனது என்னம். பெண்களைப் பற்றி அபிப்பிராயம் தெரிவிக்க ஆண்களுக்கல்லாமல் வேறு யாருக்கு உரிமை நான் பெண்களைப் பற்றிப் பிழையான எண்ணாங் கொண்டவளாக இருக்கலாம். பெண்களைப்பற்றித் தெரிவிக்கும் உரிமை உண்டுதானே.

நான் என்ன அந்த மெயில் வண்டியில் உம்மை மரியாதையீனப்படுத்திவிட்டேனா? பேசத் தகாத் கதைகளைப் பேசிவிட்டேனா? பெண்களுக்கு ஒரு ஆண் அளிக்கக்கூடிய மரியாதையை அளிக்கத் தவறவிட்டேனா? பெண் சமுகத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு எம்போன்றவரே தடையென்று என்மேற் குற்றம் கூத்தும் காரணமென்ன? உம்மை நான் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்வது ஒரு குற்றமாக இருக்கலாம். அக்குற்றத்திற்கு

நான் ஒரு சிறிதேனும் காரணமாகமுடியாது. உம்மைப்போன்ற எத்தனையோ வனிகதைகளை நான் கண்டுதானிருக்கிறேன். ஏன் அன்றே அதே பெட்டியில் எத்தனை பெண்மனிகள் பிரயாணங்கு செய்தார்கள். அவர்களைக் கண்டும் எனக்கு.....

இன்னும் பல மெயில் வண்டிகளில் போய்ப்பாருங்கள் என்று கூறுகிறீர். நான் மெயில் வண்டியில் பிரயாணங்கு செய்தது இதுவா முதற்தடவை நானும் ஜந்து வருஷமாகப் பிரயாணங்கு செய்கிறேன்தான். எத்தனையோ சகோதரிகளைப் போகவும் வரவும் கண்டதும்தான். ஆனால் எனக்கு..... அன்று உம்மைக் கண்டதும் ஒரு மாதிரி இருந்தது. இது முன்வினைப் பேறு என்பதே எனதென்னம் ஒருமாதிரி இருந்த அளவில் இருந்தாலும் நான் நிம்மதியாக இருப்பேன். தொடர்ந்து என் உள்ளத்துள் ஏதோ செய்கிறதே. தங்களை மறக்க முடியாமலும், வேறு தொழில்களில் ஊக்கமற்றவளாகவும், நிம்மதியற்றவளாகவும் இருக்கிறேன். யோசித்துப்பார்த்தால் காதல் நோயைப் பிரமாதப்படுத்திக் கம்பராமாயனம், நைடதம் முதலிய இலக்கியங்களில் வருகிறதே. அதே நோய்தான் அதே லட்சணந்தான்.

அந்த தமிழிலக்கிய காலத் திற் குப் பின், எத் தனையோ நூற்றாண்டுகளுக்குப்பின், இன்று என்னிடமா அந்தக் காதல் நோய்வந்து சேரவேண்டும். இடைப்பட்ட காலத்தவர்கள் அதெல்லாம் ஏட்டளவில் உள்ள நோய் என்று கருதி வந்தார்கள். நேற்றுவரை நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். ஆனால் அது உண்மையாகவே என்னை வந்து பிடித்திருக்கிறதென்றால் யார் நம்பப்போகிறார்கள். எனக்கு ஒருவரும் நம்பவேண்டாம் நீர் மாத்திரம் நம்பினால் அதுவே என்பாக்கியம்.

இங்ஙனம்
உமது பதிலை எதிர்பார்க்கும்
குரு.

கண்கள் பேசின

எனதன்பான குருவுக்கு:

ஜ்யா, தங்கள் கடிதங்கள் எனக்குச் சிரிப்பையே உண்டாக்குகின்றன. இப்படியும் ஒருவர் இருக்கின்றாரே.

தங்கள் கடிதங்கள் பத்திரிகையில் தொடர்ந்து வந்தாலும் நான் பதில் எழுதுவதில்லையெனத் தீர்மானித்திருந்தேன். எனது பெயர், ஊர் ஆகிய விபரங்களை விசாரிப்பிர்கள் என்று நினைத்திருந்தேன். ஆனால் உங்கள் காதல் நோயை விளக்கத் தொடங்கி விட்டார்கள். நீங்கள் யாரென்று இந்த வாசகர்களுக்குத் தெரிந்தால் நாளைக்கு நீங்கள் நாலுபேர் மத்தியில் உலாவுவதில்லையா? போதாதற்கு என்னையுமல்லவா சந்தியில் இமுத்து விட்டிருக்கின்றீர்கள்?

நான் பஜும் என்று எழுத நீங்கள் அம்பஜும் ஆக்குகிறீர்கள். அம்பஜுப் பேர்வழிகள் அனைவருமல்லவா இதற்குள் அகப்படப்போகிறார்கள். உங்களுக்கு ஏன் இந்த வம்பு? அம்பஜுந்தான் பஜும் என்று உங்களுக்குத் தோன்றினால் நீங்கள் எதற்காக எழுத வேண்டும்? பதிலுக்குபதில் நானும் குருவுக்குமுன் ஏதும் வைக்கலாமென்றால், ஒன்றும் பொருந்துவதாயில்லை.

அன்று மெயில் வண்டியில் என்னைச் சிறிது நேரம் தூங்கச் சொல்லித் தகப்பனார் எழுந்து நின்றார். எனக்கோ நித்திரை வரவில்லை. அதற்குள் முன்னாசனத்திலிருந்த வயோதிபர் எழுந்துபோக நீங்கள் ஒடி வந்து இருந்தீர்கள். தகப்பனாரும் அதில் இருக்க முயற்சித்தார். அவரை எனதாசனத்தில் இருக்கும்படி சொன்னேன். இதனால் உங்கள் மேற் கருணை கொண்டேன் என்று கருதற்க.

மாங்குளம் புகையிரத நிலையத்திலே தாங்கள் தண்ணீர் எடுத்துத் தந்ததற்கு எனது கண்கள் நன்றி தெரிவித்தன. இது தங்களுக்கு விளங்கவில்லை. சனமத்தியில், நன்றியிழரை கூறுவதிலும், நன்றியறிதலான பார்வையே சிறந்ததென நினைத்தேன்.

தண்ணீர் எடுக்கச் சென்று வெகுநேரமாகியும், வராததையிட்டு நான் மிகவும் பயப்பட்டேன். வண்டி புற்படப் போகின்றதே, தாங்கள் பிந்தப் போகிறீர்களே, என்று ஒவ்வொரு கணமும் எனது மனம் துடித்தது. ஊது குழல் எனது நெஞ்சைப் பிழந்தது. கடைசியாக நீங்கள் ஒடி வந்தீர்கள் இது எனக்கு மரணாவல்தையிலிருந்து நீங்களை மாதிரி இருந்தது.

நளன், இராமன், இவர்களெல்லாம் ஒரு சமயம் காதல் நோயால் வருந்தியிருக்கக் கூடும். ஆனால் அவர்கள் இப்படிப் பல பேர் மத்தியிலாவது, பத்திரிகையிலாவது, தங்கள் காதல் நோயைப் பற்றி வர்ணிக்கவில்லை. அவர்களுக்குப் பல யாண்டுகளுக்குப் பின்னிருந்த புலவர்களே அதைச் சித்திரித்தனர்.

இன்று தாங்கள் ஏதோ ஏதோ.....என்கிறீர்கள். உள்ளதைச் சொல்ல என்ன வெட்கம் என எழுதுகின்றீர்கள்.

இராமாயணம், நைடதம் முதலிய கதைகள் நடந்த காலத்துக்குப் பிறகு இப்பொழுது தான், மீண்டும் அந்தத் காதல் நோய் உங்களை வந்து பீடத்திருப்பதாகத் தெரிவிக்கின்றீர்கள். இராமன், நளன் இவர்களுக்கு அடுத்த படியிற் கொண்டுபோய் உங்களையும் வைக்கிறீர்கள் போலிருக்கிறது.

அவர்களைப் பிடித்த காதல் நோய் தங்களையும் பீடத்திருக்கிறதென்பதை உலகம் நம்பாவிட்டாலும், நான் நம்பினால் தவப்பயன் எனக் கூறுகின்றீர்கள். தங்களுக்கு மகிழ்ச்சியைக் கொடுப்பதற்காக நான் அதை நம்புகிறேன்.

இவங்னம்
உங்கள் நிலைக்குச் சிரிக்கும்
அம்பஜும்.

ஒரு வரம் அருங்க

எனது அன்பார்ந்த அம்பஜுத்திற்கு,

எனது கடிதங்களை வாசிக்க உமக்குச் சிரிப்பு வரலாம். ஆச்சரியமுமடையலாம். பத்திரிகையிற் தாதல் வளருவது கற்பணையிலும் சிந்தியாத ஒரு விஷயமாயிருக்கலாம். ஆனால் அனுக்குண்டும், ஆளில்லாத விமானமும் பறக்கும் இந்தக்காலத்திலே இது ஒரு பெரிய நூதனமல்ல.

கண்டதும் காதல் ஏற்பட்ட பொழுது, அதுவும் முன்பின் தெரியாத பெண்ணோடு ஏற்பட்ட பொழுது வேறு என்னதான் செய்யலாம் என்று நீரே

சொல்லும். உம்முடைய விலாசத்தை விசாரித்திருக்கலாம் என்று சொல்லுகிறீர். இத்தனைக்குப் பின்னரும் உம்முடைய விலாசம் பத்திரிகையில் வர நீர் விரும்புவீரா?

“நீங்கள் யாரென்று வாசகர்களுக்குத் தெரிந்தால்..... என்று எழுதுகின்றீர். என்ன எப்படி அவர்களுக்குத் தெரியப்போகிறது. நீர் ஒரு பெண் என்றும், நான் ஒரு ஆண் என்றும், நாங்கள் எழுதித்தானே இவர்கள் அறிகிறார்கள். இதற்குமேல் இவர்கள் என்னத்தை அறியக்கூடும்.

தங்கள் பெயர் அம்பஜுந்தானே. அந்தப் பெயர் தங்களுக்குப் பொருத்தமான பெயரே. அம்பஜும் என்னும் பெயருள்ளவர்கள் எல்லாரும் இதில் மாட்டிக்கொள்ளத் தேவையில்லை. அம்பஜுத்தைப் போல அழகுள்ளவர்களாகவு மல்லவா அவர்கள் இருக்க வேண்டும்.

அன்று மாங்குளம் புகைரத ஸ்தானத்திலே தன்னீர் எடுக்கப்போய் வண்டிக்குப் பிந்தி விடுவேண்டிறா நினைத்தீர். அவ்வளவு வீரந்தானும் என்னிடம் இல்லையா? நீங்கள் என் பிரிவுக்காக மரணாவஸ்தைப்பட்டமர்கள் என்பதைக் கேட்க எனக்கு மிகவும் மகிழ்ச்சியாயிருக்கிறது.

நான், இராமன் ஆழ்தியோர் தமது காதல் நோயைப் பலபேர் மத்தியில் கூறவில்லைத்தான். கூற விரும்பாதவர்களாகவும் இருந்திருக்கலாம். ஆனால் அவர்கள் தங்கள் காதலிகளுக்கு அதைக் கூறவிரும்பாமலா இருந்திருப்பார்கள். நான் உமக்கு இந்தப் பத்திரிகை வாயிலாக அன்றி வேறு எவ்விதம் எனது காதலை விளக்கமுடியும்?

நான் வெட்கம் இல்லாதவனவில்லை. ஆனால் இந்த இடத்தில் வெட்கப்பட வேண்டியதில்லை. ஏனெனில் இதை வாசிக்கும் ஒருவருக்கும் என்னை யாரென்று தெரியாது. ஏன் உமக்குமே தெரியாதுதானே. ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இருந்துகொண்டே எனது காதலிக்கும் எனது நிலைமையை உணர்த்துகிறேன். ஆகவே வெட்கம் எதற்காக?

நான், இராமன் ஆழ்தியோர் வரிசையில் என்னைச் சேர்க்க விரும்பவில்லை. அவர்கள் எங்கே? நான் எங்கே? ஆனால் தமயந்திக்கும் சீதைக்கும் அடுக்க உம்மை வைப்பதற்குத்தான் அந்த உதாரணத்தைக் கையாண்டேன். தமயந்தி, சீதை முதலியவர்களுடன் உம்மையுஞ் சேர்க்கலாமென நான் நினைக்கிறேன்.

என்னை மகிழ்விப்பதற்காகக் காதல் நோயை அனுபவிக்கிறேன் என்பதை நம்புகிறதாகக் கூறுகிறீர். நான் மகிழ்ச்சியடைய வேண்டுமென நீர் விரும்புவதே என் பாக்கியமாகும்.

உண்மையாகவே நான் மகிழ்ச்சியடைவதைத் தாங்கள் விரும்புவதாகில், தாங்கள் இன்னுமொருவிஷயம் எனக்குத் தெரிவிக்கவேண்டும். நான் தங்களைக் காதலிக்கிறேன். அதுபோல் நீங்களும் என்னைக் காதலிக்கிறீர்களா?

நாங்கள் மீண்டும் இப்பிறவியிற் சந்திக்கா விட்டாலும், இந்த ஒரு விஷயத்தையாவது எனக்குத் தெரிவித்துவிட வேண்டும். இதுவே நான் உம்பிடம் வேண்டும் ஒரேயொரு வரம்.

உமது பதிலை எதிர்பார்க்கும்.
குரு

அஞ்சனம் பர்க்கலாமே !

என்னபான குருவுக்கு!

ஐயா, அணுக்குண்டும், ஆகாயவிமானமும் பறக்கும் இநதக் காலத்தில் உங்கள் செயல் நூதனமல்லாமல் இருக்கலாம். பொழிலகத்தோ, புனத்தகத்தோ தோன்றும் காதலானது புகை வண்டியிலுந்தோன்றலாம். ஆனால் எதற்கும் ஒரு முடிவு உண்டல்லவா? இது என்ன முடிவில் போகப்போகிற தென்பதுதான் நூதனமாக இருக்கிறது.

தங்களுடைய விலாசமும், எனது விலாசமும், பத்திரிக்கையில் வரக்கூடாது. ஒருவருக்கொருவர் முன்பின் தெரியாது பத்திரிகையிற் கட்டுரைபோன்று கடிதங்கள் எழுதுகிறோம். முடிவு தானென்னே !

அன்று புகையிரத நிலையத்திலே தண்ணீர் எடுத்து வந்ததையும் வீரம் என்று போற்றுகின்றீர், உங்கள் பிரிவுக்காக நான் மாணாவஸ்தைப்படவில்லை. எங்களுக்காகத் தண்ணீர் எடுக்கச்சென்ற மனிதன் றயிலுக்குப் பிந்திவிடப் போகிறாரே என்றுதான் வருத்தப்பட்டேன்.

நளன் ஆதியோரின் காதல் நிறைவேறியது போன்று தாங்களும் ஒன்று செய்யலாம். ஒரு சுயம்வரம் வைக்கலாம். முற் காலத்திற் பெண்பாலார்க்குத் தான் சுயம்வரம் வைத்தார்கள்.

இந்தக்காலஞ் சகலமும் நூதனம் தானே, ஆண்பாலார்க்கு ஒரு சுயம் வரம் வைத் துவிட்டாற் போகின்றது.....விடாதேயுங்கள். வேறொருவழியில்லை.

நான் தங்களைக் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்லாவிட்டால் *மடலேறிவிடுவீர்கள் போலிருக்கிறதே. நீங்கள் மடலேறாமல் இருப்பதற்காகக் காதலிக்கிறேன், என்று சொல்லலாம். மெய்யாய் மெய்யாய் மகிழ்ச்சி யடைவதற்காகக் காதலிக்கிறேன் என்று சொல்லலாம். ஆனால் அந்தக் காதலுக்குத்தான் என்ன முடி வென்று கேட்கிறேன்.

அன்பே! மேலும் மேலும் பத்திரிகைக்குக் கடிதங்கள் எழுதுவதிற் பயனில்லை. ஒருபுத்தி எனக்குத் தோன்றுகிறது. அஞ்சனம் போட்டுக் கிராமங்களிற் பொருள்கள் களவுடுத்த கள்ளரைக் கண்டுபிடிக்கிறதாகக் கூறுகிறார்கள் தாங்களும் தங்கள் உள்ளத்தைக் கொள்ளலோகாண்ட காதலியை அஞ்சனத்தில் கண்டு பிடித்தாலென்ன ?

இங்ஙனம்,
தங்கள் அம்பஜும்.

எழுதிப் பயனென் ?

எனதன்பான அம்புஜத்திற்கு,

என்னைக் காதலிக்கிற்றா ?

உம்மிடம் பல விஷயங்களைப் பற்றிக் கேட்பதிலெல்லாம் இனிப் பயனில்லை. நீரும் ஏட்டிக்குப்போட்டியாகப் பிடி கொடாமல் ஏழுதிக்கொண்டுதானோ போகின்றா?

நான் கண்டதும் காதலித்த பெண் அழகாற் சிறந்தவள், அறிவாலும் சிறந்தவள் என்பது அவள் எழுதிய கடிதங்களிலிருந்து பூரணமாக அறியக்கிடக்கின்றது. ஒருவருக் கொருவர் பூரணப் பொருத்தம். சரியான சோடி என்று வேறொருவர் சொல்லத் தேவையில்லை. எனக்கு நீர்; உமக்கு நான். அம்புஜம்குரு; அழகுதான்.

சுயம்புரமும் வேண்டாம். அஞ்சனமும் வேண்டாம் இவற்றிலெல்லாம் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. மீண்டும் அந்த “மெயில்”வண்டியே எங்களைக் கூட்டி வைக்கட்டும்.

27.6.47 இரவு கொழும்பிலிருந்து யாழ்ப்பாணம் புறப்படுகின்ற மெயில் வண்டியில் அதேபெட்டியில் நீங்கள் என்னை உண்மையாகக் காதலிக்கிறதானால் வாருங்கள். நான் முன்னர் எந்தப் புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கினேனோ, அதே இடத்தில் ஏறுவேன்.

இங்ஙனம்
உமது குரு.

ஏச்சரிக்கை செய்கின்றேன்!

எனதன்பான குருவுக்கு:

27.6.47 மெயில் வண்டி வருவது ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும். வேறு சில விஷயங்களையல்லவா மறந்துவிட்டங்கள்.

நான் எனது தகப்பனாரின் உதவியின்றித் தனியே வரமுடியாது. தகப்பனார் இருக்க நீங்கள் எப்படி என்னோடு பேசுவது? நான் இந்தப் பத்திரிகையிற் கடிதம் எழுதுவது ஒன்றும் அவருக்குத் தெரியாது. நீங்கள் ஏதும் கண்டபடி பேசி விடாதீர்கள்.

தகப்பனார் விஷயம் ஒரு பக்கம் இருக்கட்டும் இதை வாசிக்கின்ற வாசகர்களிற் சிலராவது அன்று எங்களைப் பார்க்க வராமலா இருப்பார்கள்! அவர்கள் ஒன்றும் செய்யாவிட்டாலும் அம்புஜம், குரு வென்று சத்தமாவது போடாமலா இருப்பார்கள்.

இதற்கு நீங்கள் பதில் போட முன் 27.6.47 வரப்போகிறது, அன்றுதான் நாங்களும் பிரயாணம் செய்ய இருக்கிறோம். நீங்கள் ஒருவார்த்தையும் என்னோடு பேசப்படாது. அவ்வளவுதான் எனது பெயர் அம்புஜமுமல்ல ஆனால்.

இங்ஙனம்
தங்கள், அம்புஜம்

மங்களர்

வாசகர்களே!

நான்தான் புஜம்,அம்புஜம் ஞாபகம் இருக்கிறதா? அதற்குள் மறந்து விடமாட்டார்கள், 27-6-47 மெயில்வண்டியில் நமது குரு வந்தார் அவர் நான் சொன்னபடி என்னோடு ஒன்றும் பேசவில்லை. நாங்கள் இருந்த பெட்டியில் அம்புஜம், குருவெனக் குசு குக்தத சம்பாஷினைகள் என் காதல் கேட்டன. பல ஆடவரும் பெண்டிரும் அதிற் பிரயாணங் செய்தமையால் எங்களை ஒருவரும் குறிப்பாகக் கண்டு பிடிக்கவில்லை.

சிரிப்பை அடக்கிச் சமாளித்துக் கொண்டு எப்படியோ இருந்து விட்டேன். அதிகாலையில் யாழ்ப்பாணம் புகையிரத நிலையத்தில் இறங்கி எங்களுக்கென நின்ற வண்டியில் வீடு சென்றோம். அவரும்-குருவும்- யாழ்ப்பாணத்திற்றான் இறங்கினார்; எங்கள் வண்டிக்குப் பின்னால் ஒரு பைசிக்கவில் வந்து கொண்டிருந்தார். நாங்கள் வண்டியால் இறங்கி வீட்டுக்குச் சென்றோம். அவர் எங்கள் வீட்டைக் கடந்து அப்பாற் சென்று விட்டார்.

கதையை வளர்ப்பானேன். அவர் என்னை உலக முறைப்படி விவாகஞ் செய்து கொண்டார்

இதோ எங்கள் கடிதங்களை எல்லாம் அலங்கரித்த ஸமேகேசரி இதழ்கள்-எங்கள் அனைவரின் உள்ளங்களையும் கிளரின, இதழ்கள்-மேசைமேல்கீட்கின்றன. எங்களைச் சேர்த்த இந்த ஸமேகேசரி இதழ்களைப் பத்திரமாக அலுமாரியில் வைக்கத்தானே வேண்டும், அவை எங்கள் வாழ்க்கையை அலங்கரித்தவைகள் அல்லவா?

இத்தனை இதழ்களில் எழுதினோமே; நான் காதலித்ததைப் புரியாமலிருந்த இவரைச் சொல்ல வேண்டும்: உண்மையை மறைப்பானேன். முதன் முதலில் இவரைப் பார்த்ததும் எனக்கும் ஏதோ செய்தது.

இதுவரை எங்கள் கடிதங்களைப் பொறுமையோடு வாசித்து வந்த வாசகர்களுக்கு எங்கள் இருவரின் மனமார்ந்த நன்றியுரித்தாகு.

எங்கள் கடிதங்களைப் பத்திரிகையிற் பிரசுரித்ததுமின்றி எங்கள் வேண்டுகோட்டினங்கி எங்கள் விவாகக் கொண்டாட்டத்திலும் அன்புடன் பங்குபற்றிய ஸமேகேசரி ஆசிரியர் அவர்களுக்கு மீண்டும் எங்கள் நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றோம். இதோ அவர் அன்று மெயில் வண்டியிற் பார்த்த பார்வையுடன் என்னை நோக்கி வருகின்றார்.

இங்ஙனம்

கு. கனகாம்புஜம்-உபாத்தியாயனி

கதையோடு கதையாக ‘கண்டதும் காதல்’ என்பதற்கு நாங்களும் ஓர் இலக்கியமானதற்கு மகிழ்கிறோம்.

இங்ஙனம்

எஸ். குமரகுரு

உபாத்தியாயன்

குறிப்பு:

வாசகர்களிற் பலருக்குத் தம்பதிகளின் குல முறையை அறிய அவலாகவிருக்கலாம். அப்படியானால் இக்கடிதங்களை எழுதிய கசின் என்பவரைக் கேட்டுத் தெரிவிப்போம்.

கண்டெடுத்த கடிதங்கள்

“கண்டெடுத்த கடிதங்கள்” என்ற இந்த தலைப்பே போதுமானது. முகவுரரேயோ, முடிவுரரேயோ இதற்கு தேவை இல்லை. ஆக இருபத்து மூன்று கடிதங்கள் தான் கண்டெடுக்கப்பட்டன. அவை தொடர்பான கடிதங்களும் அல்ல. வாசகர்களே அவற்றுக்குள் ஒரு தொடர்பை ஏற்படுத்திக் கொண்டு வாசிக்கவேண்டும்.

இக்கடிதங்கள் எவருக்கு அனுப்பப்பட்டனவோ அவரை எனக்குத் தெரியாவிட்டாலும், எழுதினவரை இப்பொழுது நான் அறிவேன். அவரிடம் இக்கடிதங்களைச் சேர்ப்பதால் அவருக்குத் தீமையேயன்றி நன்மை ஏற்படாது. முதலில் இக் காகிதங்களைத் தீயிலிட்டு அழிக்க நினைத்தேன். பின் எனது எண்ணத்தை மாற்றி உங்கள் முன்னிலையில் சமர்ப்பிக்கின்றேன். நீங்கள் இக் காகிதம் எழுதினவரை உணர்ந்தால் பகிரங்கப்படுத்த மாட்டார்களௌன்பது எனது நம்பிக்கை. -கசின்-

(1)

யாழ்ப்பாணம்,

23-1-45

எனதன்பான குயில்மொழி,

நான் இவ்விடம் சேமம், உனது சேமமறிய ஆவல். இப்படித்தான் அநேகமாக எல்லோரும் கடிதம் எழுத ஆரம்பிப்பார்கள். இது அவசர யுகம். இந்தக் காலத்தில் இச் சம்பிரதாய வார்த்தைகள் கூடத் தேவையற்றவை என்றே நினைக்கிறேன். உண்மையில் நேரே விஷயத்தை எழுதிவிடுவதுதான் நல்லது. நான் இவ்விடம் வந்து இரண்டு வாரங்களாகி விட்டன. நீ என்மீது கோபத்துடனிருப்பாய் என்று எனக்குத் தெரியும். முற்றிலும் புதிய இடத்தில் புதிய முறையில் எனது வாழ்க்கையை அழும்பித்திருக்கிறேன். எல்லாவற்றையும் அறிந்து அதற்கேற்பப் பழகி பக்குவப்படுத்திய பின்தான் உனக்குக் காகிதம் எழுத முடிந்தது. எனது அம்மாவுக்கு எழுதுவது போலச் சும்மா சுக்தைத் தெரிவிக்கும் தபாலட்டை என்றால் வந்த உடனும் எழுதியிருக்கலாம். அப்படியான கடிதங்களை நீ என்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்கவில்லையே. மிகவும் ஆழமான , ஆழத்திலும் ஆழமான வார்த்தைகளால் கூறமுடியாத நூட்ப விஷயங்களைத்தான் என்னிடமிருந்து எதிர்பார்க்கிறாய் என்று எனக்கு தெரியும். சிறிது தொடங்கிப் பழகிய எனக்கு உண்ணெப் பற்றித் தெரியாதா? “ஓன்றும் ஒழியாமல் எழுதவேண்டும்” என்று நீ பன்னிப் பன்னிக் கேட்டதன் அர்த்தம் எனக்குத் தெரியாதா?

ஆனால் முதலிலேயே உனக்குச் சொல்லி விடுகிறேன். நீ எவ்வகையான செய்திகளை என்னிடமிருந்து அறிய விரும்பினாயோ, அவ்வகையான செய்திகள் இவ்விடம் நிகழும் என்று நான் நினைக்க வில்லை. அப்படி ஏதும் நிகழ்ந்தால் உனது அதிர்வட்டந்தான்.

பறவைகள் தமது குஞ்சுகளை ஒரு பராயத்தில் கொத்திக் கலைத்து விடுகின்றன. மிருகங்களும் கூட அப்படித்தான். மனிதராற்றான் தமது பிள்ளைகளை விட்டுப்பிரியமுடிவதில்லை. இதை ஏன் எழுதுகிறேன் என்றால் நான் இங்கே புறப்படும் பொழுது அம்மா கண்ணீர் சிந்தி என்னை வழியனுப்பியதை நினைக்க எனக்கு இப்பொழுதும் வருத்தமாயிருக்கிறது. எனது தந்தை இறந்தவுடன் எனது வாழ்வும் அஸ்தமித்து விட்டதோ என்று நான் துடித்தேன் எனது தாய் தன்னையும் காப்பாற்றி, என்னையும் எப்படிக் காப்பாற்றப் போகிறாள் என்று மயங்கினேன். இங்கே “காப்பாற்றி” என்ற வார்த்தை வயிற்றைக் கழுவி என்ற கருத்தினை மட்டுமே கொண்டது அன்று.

எனக்கு இப்படி ஒரு அதிர்ஷ்டம் கிடைத்ததற்கு அம்மா முதலில் மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். ஆனால் ஏனோ என்னை அனுப்பும் பொழுது கண்ணீர் விட்டாள். அக்காட்சி எனக்கு இப்பொழுதும் ஒரு சோக கீதத்தின் எதிரொலி போன்று என் மனத்துள் தவித்துக் கொண்டிருக்கிறது.

எனக்கு இங்கே எவ்வித குறையுமில்லை. நேரத்திற்கு உணவு. நேரத்திற்கு நித்திரை படிப்பு, விளையாட்டு எல்லாம் எவ்வித இடையூறுமின்றி நடக்கின்றன. சுருக்கமாகச் சொன்னால் இராஜபோக வாழ்க்கை என்று கூறலாம். நாங்கள் வசிக்கும் இப்பிரதேசத்துள் ஆண்வாடையே கிடையாது. ஆண்களின் பாதங்களை இப்புழி தீண்டியிராது. ஒரேயொரு புறநடை. அதைப் பற்றித் தானே உனக்கு எழுத வந்தேன்.

இந்த அனாதை சாலையைக் கட்டி என் போன்ற பல ஏழைப் பெண்களைத் தாபரித்து வரும் முத்துக்குமாரகவாமிப்பிளை என்பவரைப் பற்றி நீ எவ்வளவோ அறிந்திருப்பாய். இங்கே அவரை பெயரைச் சொல்லி ஒருவரும் கூறுமாட்டார்கள். “பெரிய ஜூயா” என்று தான் கூறுவார்கள். பெரிய ஜூயாவுக்கு எத்தனை வயதென்று ஒருவருக்கும் சரியாகத்தெரியாது. அவ்வளவு வயோதிப்பர். அவர் முதுகு சிறிது கூனிய போதிலும் தோல் சுருக்கு விழவில்லை. மாம்பழம் போன்று நல்ல செந்றிறம். தளைக்கான உடல், நெந்றியில் “பள்ளக்கும்” முன்று குறிகளாக அமைந்த விழுதிப் பூச்சுக்கு நடுவில் சந்தனப்பொட்டு: அதற்கு நடுவில் குங்குமப் பொட்டு, கையில் ஒரு வெள்ளிப் பிரம்புடன் ஒவ்வொரு நாளும் மாலையில் அவர் காட்சி தருவார்.

முதலில் அவரைக் கண்டவுடன் பெரிய மகாள் என்று நினைத்தேன். விழுந்து வணங்க வேண்டிய ஒரு உத்தமர் என்று கருதினேன். ஆனால் அவரைக் கண்ட எனது சக மாணவிகள் ஒரு மாதிரிமுகத்தைச் சுழிப்பதையும் சிலர் அவரின் பார்வையிலிருந்து மறைய முயற்சிப்பதையும் சிலர் தங்களுக்குள் அவரைப் பற்றி ஏதோ வெறுப்போடு கதைப்பதையும் அவதாணித்தேன்.

“நன்றியில்லாத சமூகம் எங்கள் தமிழ்ச் சமூகம்” என்று நான் நொந்து கொண்டேன். இவ்வளவு பேருக்கு வாழ்வளித்த, அளித்துக் கொண்டிருக்கின்ற அந்த மகாளைப் பற்றி ஒருங்கிணிவார்த்தை கூடக் கூறுகிறார்களில்லையே அதற்கு மாறாகத் தூற்றுகிறார்களே என்று நான் வருந்தினேன்.

நான் முதன் முதல் இவ்விடம் வந்த அன்று மாலை என்னைப் பெரிய ஜூயா, தனது இடத்திற்கு அழைப்பித்தார். நான் மிகுந்த பயபக்தியுடன் அவரிடம் சென்றேன்.

அவர் என்னைப் பார்த்த பார்வை நல்லதாக இருக்கவில்லை. பெண்களுக்கு ஒருவரின் பார்வையிலிருந்தே அவரின் நோக்கத்தை அறிந்து

கொள்ள முடியும் என்று நீ கூறுவாய். என்னால் அப்படிக் கூற முடியாவிட்டாலும், ஒரு தந்தை தன் மகளைப் பார்ப்பது போலவோ, ஒரு பிரபு ஏழையைப் பார்ப்பது போலவோ அவருடைய பார்வை இருக்கவில்லை என்று மாத்திரம் கூறுவேன்.

“உனது பெயர் என்ன ?” என்று கேட்டார். நான் பணிவோடு “மதிவதனி” என்று கூறினேன். “ஆகா நல்ல பெயர், உனக்குப் பொருத்தமாகத்தான் வைத்திருக்கிறார்கள். உன்னுடைய முகத்திற்கு ஒரு தனியழகு இருக்கிறதுதான், என்றார். அவர் அவ்வார்த்தைகளைக் கூறும்பொழுது, நான் அவர் முகத்தைப் பார்க்கவில்லை. நிலத்தைப் பார்த்துக் கொண்டுதான் நின்றேன். ஒரு தந்தை மகளைப் புகழ்வது போன்றுதான் அவ்வார்த்தைகள் எனக்குப் பட்டன.

நான் அவரிடம் சென்ற பொழுது அவ்விடத்தில் வேறு ஒருவரும் நிற்கவில்லை. அது அவ்விடத்து வழக்கம் என்று பிறகு அறிந்தேன். “எப்படி உளக்கு இங்கே எல்லாம் வசதியாக இருக்கிறதா?” என்று கேட்டார். “ஆம்” என்று தலை ஆட்டினேன். “உனக்கு இங்கே ஏதும் வசதிக் குறைவுகள் இருந்தால் நான் வரும் பொழுது பயப்படாமல் கூறலாம். சரி நீ போ:” என்று கூறி என்னை அனுப்பிவிட்டார். எனக்கு அப்பொழுது அவர் மீதிருந்த மதிப்பு பன்மடங்கு அதிகரித்தது.

அதன் பின்னர் அவர் வருகிறபொழுது, சில நாட்களில் என்னையும் அழைத்து “எப்படிச் சுகமா?” என்று விசாரிப்பார். ஆனால் அவருடைய பார்வை சில சந்தர்ப்பங்களில் கோணலாகவும். சில சந்தர்ப்பங்களில் நேராகவும் இருந்ததென்று கூறுத்தான் வேண்டும். முற்றிய பழமாகிய அவரைப் பற்றி நான் இப்படி எழுதுவதற்கே நியாயமான துணிவு வேண்டுமே.

உனக்கு நினைவிருக்கும் என நம்புகிறேன். பொன்னமுகன் என்ற வாலிபன் எங்களுடன் படித்ததும், ஒரு நாள் நான், அவன் இருக்கப்போன நாற்காலியைப் பின்னே மறைந்து நின்று இமுத்துவிட அவன் கீழே விழுந்ததும்: அவன் என் கன்னத்தில் அடித்ததும் நீ மறந்திருக்க மாட்டாய். பொன்னமுகன் என்றதும் நீ ஒரு மாதிரி புன் சிரிப்புக் கொள்வது எனக்குத் தெரிகிறது. ஆனால் அந்த பொன்னமுகனுக்கும், எனக்கும் உள்ள இடைவெளி மிக நீண்டு நான் யாரோ அவன் யாரோ என்ற நிலை வந்துவிட்டதல்லவா? பள்ளிப் பருவத்து உறவை ஒரு உறவாகக் கொள்ள முடியாதுதானே. ஆகையால் நான் அவன்பெயரை இங்கே தயங்காது குறிப்பிட்டேன்.

அந்தப் பொன்னமுகன் என் கன்னத்தில் அடித்த பொழுது அவ்வடி எனக்குச் சிறிதும் துன்பத்தைக் கொடுக்கவில்லை. அந்த அடியின் தாக்கம் விண் விண் என்று விறுவிறுத்த போதிலும் அது ஒரு இனந்தெரியாத இன்பவேதனையாகத்தான் இருந்தது. அந்த அடி வாங்கிய கன்னத்தை நான் தடவியபொழுது ஏதோ ஒரு புனித வஸ்துவைத் தடவுவது போன்று எனக்கிருந்தது. அதே கன்னத்தில் நேற்றுப் பெரிய ஜூயா தட்டினார் என்று சொல்ல முடியாது. தடவினார் என்றும் சொல்ல முடியாது. ஏதோ ஒன்று செய்தார். இவ்விதமான செயல்கள் அன்பின் மிகுதியால் தந்தை மகளுக்குச் செய்வது போலவும் இருக்கலாம். ஆனால் முற்றிலும் பொருத்தமில்லாத சந்தாப்பமும், முகபாவணையும், அலருடைய நடுக்கமும், அவர் செய்கை தவறானதுபோன்று காட்டியது. அந்தக் கன்னம் அருவருக்கத் தக்க அட்டையோ,

நத்தையோ தீண்டப்பட்டது போன்று அருவருப்பான கூச்சமாக இருக்கிறது.

அந்தக் கண்ணம் உடலில் ஒரு பாரம் போன்று இருக்கிறது. எவ்வளவோ தரம்சோப்பும் போட்டுக் கழுவியும் அந்த உணர்ச்சி எனக்கின்னும் போகவில்லை. கத்தியால் சுரண்டவேண்டும் போல் தோன்றுகிறது.

கடிதம் நீண்டு விட்டது மற்ற விபரமெல்லாம் அடுத்த கடிதத்தில் தெரிவிக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
உனது அன்புள்ள
மதிவதனி.

(2)

யாழ்ப்பாணம்

20.2.45

எனது அன்பான குயில்மொழி,

உனது காகிதத்தில் பொன்னழகனக்கும் வன்னமணிக்கும் விவாகம் நடக்கப்போகிறதென்று எழுதியிருந்தாய். அவர்கள் பல்லாண்டு வாழ்வார்களாக. இத்தருணத்தில் உனக்கு நான் ஒன்று கூறுகிறேன். இவ்வுலகத்திற்கு ஒரு பெரிய சாபம் இருக்கிறது. யார் யார் எங்கே எங்கே இருக்க வேண்டுமோ, அவரவர் அல்லிடத்தில் இராமையும் யார் யார் எங்கே எங்கே இருக்கக்கூடாதோ அவரவர் அவ்வவ்விடத்தில் இருப்பதும் இவ்வுலகத்தின் சாபக்கேடாகும். பொருத்தமில்லாதவற்றைச் சேர்த்துப் பாப்பதில் இறைவனுக்கு ஒரு தனி மகிழ்ச்சி போலும். அதிலிருந்து பொன்னழகனுக்கு நான் தான் ஏற்றவளைன்று கருதுவதாக நீ நினைக்கக் கூடாது. பொன்னழகனும் வன்னமணியும் இரு வேறு துருவங்கள் நிறத்தில், குணத்தில், பண்பில். பழக்கத்தில் நேருறிரானவர்கள், அதைத்தான் தெரிவித்தேன். அது எப்படியாவது போக்டும்.

இங்கே எனது வாழ்க்கையைப் பற்றித் தெரிவிக்க என்ன இருக்கிறது? குரியன் உதிப்பதும் அல்லதமிப்பதும் போலவே ஒவ்வொருநாளும் ஒரே காரியங்கள் திட்டப்படி மணி தவறாது நடந்து கொண்டிருக்கும் யந்திரம் போல நாட்கள் கழிகின்றன. எனது படிப்பில் முழு ஊக்கத்துடனும் ஈடுபட்டுவருகிறேன். நாளாந்தம் நடைபெறும் சிறு விஷயங்களை அவ்வப்போது மறந்துவிட முயற்சிக்கிறேன்.

உனக்கு மிக விருப்பமான ஒரு நிகழ்ச்சியைத் தெரிவிக்கிறேன். தமிழ் இலக்கியம் படிப்பிப்பவாகள் - எங்கும் ஒரேமாதிரியானவர்கள் என்றுதான் நினைக்கிறேன். நீயும் நானும் படித்த பொழுது அவ்விடம் தமிழிலக்கியம் படிப்பித்தவர் எவ்வளவு கதைகளைச் சொன்னார் என்பதை நீ மறந்திருக்க மாட்டாய். அதைப் போலவே இங்கேயும் ஒரு ஆசிரியர் தமிழிலக்கியம் படிப்பிக்கிறார். இவர் வயதில் கொஞ்சம் இளைஞர். ஆனால் அழகானவர். விவாகமாகி முன்று குழந்தைகளும் இருக்கின்றன என்று கேள்வி.

அவர் ஒரு நாள் ஒரு செய்யுள் - அது கவிங்கத்துப்பரணி என்ற நாலில் உள்ளதாம். அந்நால் பரிட்சைக்கு ஒன்றாகக் குறிக்கப்படவுமில்லை. ஏதோ ஒரு கதையைச் சொல்லிச் சுற்றி வளைத்து அந்தப்பாட்டுக்கு வந்து விட்டார். நான் பிறகு சிந்தித்துப் பார்த்தபொழுது, அந்தப்பாட்டைச் சொல்ல

வேண்டிய சந்தர்ப்பம் சிறிதேனும் எழவில்லை. அந்த ஆசிரியர் வேண்டுமென்றே அந்தப்பாட்டைச் சொல்வதற்கு ஒரு குழநிலையைச் சிருஷ்டித்தார். ஆனால் அது கூடப் பொருந்தவில்லை. எப்படியோ அவர் பாட்டைச் சொல்லிவிட்டார்.

முன் செல்வம் இல்லாத ஒருவர் தனக்குக் கிடைத்த செல்வத்தைப் பக்குவமாக பெட்டியில் பூட்டிவைத்து விட்டு இடையிடையே போய் பெட்டியைத் திறந்து பணத்தைப் பார்த்து மகிழ்வாராம். அது போலப் பெண்களும் தங்கள் மீது பட்ட பற்குறி, நகக்குறிகளை இடையிடையே பார்த்து மகிழ்வார்களாம். பற்குறி, நகக்குறி என்றால் என்னவென்றே உனக்குத் தெரியாதென்றே நினைக்கிறேன். தெரியாவிட்டால் தெரிகிற காலத்தில் தெரியப்படும்: என்று, மெளனமாக இருப்பதுதான் நல்ல மாணவிகளுக்கு அறிகுறியாகும். ஆனால் இங்கே உன்னைப்போல் வாய்த்துகூக்கான சில மாணவிகள் “பற்குறி, நகக்குறி” என்றால் என்னவென்று கேட்டுவிட்டார்கள். அவர்களும் அது அவ்வளவு மோசமான கருத்துடையதாயிருக்கும் என்று நினைத்திருக்கமாட்டார்கள்.

ஆனால் ஆசிரியரோ, அப்படி ஒரு மாணவி கேட்கமாட்டானோ என்று எதிர்பார்த்தவர்போற் காணப்பட்டார். அக்கேள்வி விடுக்கப்பட்டவுடன் அவருடைய முகமலர்ச்சியிலிருந்து அது தெரிந்தது. அவர் சொன்ன பின் ஏன் தான் கேட்டோம் என்று அந்த மாணவிகளுக்குத் தோன்றாதிராது. உனக்குத்தான் அதைச் சொல்லிவிடுகிறேனே: பெண்கள் தம்மார்பிலும், பிற இடங்களிலும் தம் கணவரின் நகத்தினாலும், பற்களினாலும் ஏற்பட்ட சிறு காயங்களை பற்குறி, நகக்குறி என்று சொல்வதாம். இப்பொழுது தெரிகிறதா?

நான் நினைக்கவில்லை, அப்படிப் பற்களினாலும் நகங்களினாலும் காயங்கள் ஏற்படும் என்று. ஏதோ இருந்திட்டுப் போக்கட்டும். அந்த ஆசிரியர் அவ்வளவோடு நிறுத்தியிருந்தால் எனக்கு அவர் மீதுள்ள மதிப்புக் குறைந்திராது. அவர் அந்தப் பாட்டைக் கரும்பலகையில் எழுதிவிட்டு அதை வாசித்துப் பார்க்கும்படி எங்களுக்கு கூறினார். நாங்கள் வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது அவ்வாசிரியர் எனது நாற்காலியின் பின்னால் நின்று கொண்டு, தானும் வாசிப்பவர் போன்று, கரும்பலகையைப் பார்த்து வாசித்துக் கொண்டு ஒருகையால் என் முதுகைத் தடவினார். கையால் தடவிய பொழுது, அதைத் தடுக்க நான் முயற்சித்தேன். ஆனால் அப்படிச் செய்தால் மற்றவர்களின் கவனத்தைக் கவர்ந்து எல்லோருக்கும் பகிரிங்கப்படுத்த வேண்டி ஏற்படும், என்று நினைத்துப் பேசாமல் இருந்துவிட்டேன். அவர் அவ்வளவு சாதுரியமாக உருத்திராட்ச பூனை போன்று, எவருக்குந் தெரியாதபடிதான் முதுகைத்தடவினார்.

ஒன்று மாத்திரம் சொல்லுவேன். எனது முந்தின கடிதத்தில் பெரிய ஜயா கன்னத்தில் தட்டிய பொழுது, அக்கன்னத்தைக் கத்தியால் சரண்டவேண்டும் போல இருந்தது என்று எழுதினேனல்லவா? அது போன்று அந்த ஆசிரியர் முதுகைத் தடவிய பொழுது இருக்கவில்லை. கூச்சத்தினால் எனது முதுகு நெளிந்ததேயன்றி அருவருப்புத்தோன்றவில்லை. ஒரு நல்ல குழநிலையை ஏற்படுத்தியின் அவர் அவ்வாறு செய்தினால் எனக்கு அருவருப்புத் தோன்றவில்லையோ? என்னவோ? வெளிப்படையாகச் சொன்னால் எனக்கு அவர் செயல் சிறிது இதமாக இருந்தது என்ற கூடச் சொல்லலாம்.

இரண்டு வாரங்களுக்கு முன்பு இங்கே எங்களுடன் வசித்த ஒரு

பெண்பிள்ளை பருவமடைந்து விட்டாள். அவளுடைய வீட்டிற்கு அறிவித்து வந்து அழைத்துப் போனார்கள். அவளுடைய படிப்பு கெடப் போகிறதே என்று நான் வருத்தப்பட்டேன். ஆனால் அவள் நேற்று வந்துவிட்டாள். நீயும் நானும் பக்குவப்பட்ட பொழுது எவ்வளவு அமர்க்களப்படுத்தினார்கள். கொண்டாட்டங்களும் சமயாசாரக் கிரியைகளும் எங்களுக்கு ஒரு திகிலை ஏற்படுத்தி உலகத்திலிருந்து ஒதுக்கி மறைந்து வாழும் படியாகத்தானாகவே அந்திகழ்ச்சிகள் எங்களைச் செய்துவிட்டன. எங்களுடைய போக்கு எங்களுக்குத் தெரியாமலே மாறிவிட்டது.

இந்தப் பண்டைய வழக்கங்கள் மறைய வேண்டுமென்று நான் நினைக்கிறேன். அவை பெண்களுக்கு ஒரு தாழ்வு மனப் பான்மையை ஏற்படுத்துகின்றன என்று நினைக்கிறேன். உன்னைவிட்டில் இரண்டு வாரத்திற்கிடையில் எப்படி அனுப்பி வைத்தார்கள் என்று நான் அவளைக் கேட்டேன். நான் பருவமடைந்த செய்தி அடுத்த வீட்டுக்காரருக்குக் கூடத் தெரியாது. சாதாரணமாக வீட்டில் நிற்பது போல் நின்று வந்தேன். கொஞ்சம் சத்துள்ள உணவுகள் தந்தார்கள். அவ்வளவு தான் வித்தியாசம் என்று சொன்னாள். எவ்வளவு நல்ல பெற்றோர்கள். என்று அவர்களை நாள் புகுந்தேன். அவள் இருப்பது அங்கே அண்மையில் பட்டினத்திற்றான். இந்தப் பழக்கம் கிராமங்களுக்கும் வர வேண்டும்.

இப்படி நீண்ட கடிதங்களை நீ நெடுகவும் எதிர்பார்க்கக் கூடாது. ஆனால் விஷயம் இருந்தால் எவ்வளவு நீளமென்றாலும் எழுதாமலும் விடமாட்டேன். உனக்குக் காகிதம் எழுதுவதனால் எனக்கு ஆண்ம திருப்தி ஏற்படுகிறதோ? என்னவோ ஆனால் ஒன்று நிச்சயம் என்னுடைய பாதையெயிற்கி வளர்கிறது. எனது வியாசத்தைப் பார்த்து நல்ல அழகான வசனங்கள் என்று ஆசிரியர் எல்லோருக்கும் வாசித்துக் காட்டினார். உனக்குக் கடிதம் எழுதுவது அப்குழங்சியை நான் பெறுவதற்கு ஒரு காரணமாகும்.

என்ன உன்னுடைய காந்தனைப் பற்றி எனக்கொன்றும் எழுதவில்லை. அவர் உன்னை மறந்து விட்டாரா? நீ அவரை மறந்து விட்டாயா? அல்லது, எனக்கு அச்செய்தியைத் தெரிவிக்க நீ விரும்பவில்லையா? எது என்று என்னால் ஊகிக்க முடியவில்லை. அடுத்த கடிதத்தில் எதிர்பார்க்கிறேன்.

இங்ஙனம்
உனது அன்புள்ள
மதிவதனி.

(3)

யாழ்ப்பாணம்,
25.3.45.

எனது அன்பான குயில்மொழி,

என்ன காந்தனுக்கு வேறு விவாகம் பேசப்படுகிறதா? நீ அவனை மறந்துவிட்டாயா? எப்படி அவனை உன்னால் மறக்க முடிந்தது. எனக்குக் கேட்கவே சகிக்கவில்லை. உன்னால் எப்படி ஆற்ற முடிகிறதோ?

நீ என்னிலும் பார்க்க செல்வக் குடும்பத்தில் பிறந்து வளர்ந்தவள்.

எத்தனையோ பேர் உன்னை விவாகஞ் செய்ய உன் பணத்தை நினைத்து நான் முந்தி நீ முந்தி என்று வருவார்கள். நான் பழயாவிட்டால் எனக்கு வாழ்க்கையேயில்லை. ஒரு சதத்திற்கும் வழியற்ற என்னை விவாகஞ் செய்ய ஒரு வாலிபன் எங்கள் சமுதாயத்தில் முன்வருவான் என்று நான் நினைக்கவில்லை. இப்பொழுது படித்துக்கொண்டிருக்கிறபடியினால் எப்படியும் படித்து முன்னேறிவடுவேண்று துணிவு எனக்கிருக்கிறது. ஏன் இதைச் சொல்கிறேனென்றால் உன்னிடம் எவ்வளவு பணம் இருந்த போதிலும். என்னுடைய சுதந்திர வாழ்க்கை உனக்குக் கிடையாதென்றே நான் நினைக்கிறேன். நான் விவாகஞ் செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும், சொந்தக் காலில் நான் நிற்பேன். கணவன் என்பதற்காக ஒருவருக்குப் பணிவேனே தவிர கணவன் இன்றிச் சீவிக்க முடியாதென்பதற்காக ஒருவருக்குப் பணியவேண்டிய தேவை எனக்கு ஏற்படாது. உன்னுடைய காதலை உன்னால் ஒருவருக்கும் எடுத்துக் கூற முடியவில்லை. உன்னுடைய காதலை நெருங்கி அதடிக் கேட்கவும் முடியவில்லை. இதெல்லாவற்றிற்கும் காரணம் பெண் சமூகம் தன்காலில் நிற்க முடியாமலிருப்பதுதான்.

பெரிய ஜூயா, பிறகு ஒரு சேஷ்டையும் விடவில்லையோ என்று எழுதியிருந்தாய். நீ கேட்டது சரியாய்ப் போய்விட்டது. சில நாட்களுக்கு முன் அவர் என்னை அழைத்து என் கையில் பிழத்து அருகில் வரும்படி இழுத்தார். நான் திமிறிப் பறித்துக்கொண்டு ஓடிவிட்டேன். பின் விடுதித் தலைவி என்னை அழைத்தும் நான் அவர் போகுமட்டும் தலைமறைவாகவே இருந்து விட்டேன். அன்று இரவு விடுதித் தலைவி என்னைத் தனிமையில் அழைத்துப் பல புத்திமதிகளைக் கூறினார்.

“பெரிய ஜூயா நூறு வயது சென்றவர்: கிழவர். அவர் செய்யவற்றைப் பொருட்படுத்தக் கூடாது. அப்படி நீ மடத்தனமாக- விபரீதமாக நடந்துக்கொண்டால் படித்து முன்னுக்கு வருமாட்டாய். நீ ஏழைப் பெண், அவருடைய தயவில் இங்கே படிக்கிறாய். அவர் உன்னை என்ன செய்துவிட்டார். ஒருபடு கிழவர் சும்மா தொட்டால் தீண்டினால் அதைப் பெரிது படுத்தலாமா? நீ படித்து முன்னுக்கு வருவதைப் பார் இச்சிறு விஷயங்களைப் பொருட்படுத்தாதே: என்று எனக்குப் பல புத்திமதிகளைக் கூறினார். விடுதித் தலைவி கூறியவையெல்லாம் மறுக்கமுடியாதவை. அவற்றை அப்படியே ஏற்றுக்கொண்டேன்.

அதன் பின் பெரிய ஜூயா வந்தால் நான் ஒடி ஒளிவதில்லை. அவரும் என்னுடன் அதிகம் சேஷ்டைகள் வைத்துக்கொள்வதில்லை. எங்கள் விடுதித் தலைவி அதிகம் வயது சென்றவர் அல்லர். இரண்டொரு நரைமயிர். அவ்வளவே, அவர் ஒரு விதவை. ஒரேயொரு மகன், எங்கோ விக்கிராகக் கடமையாற்றுகிறானாம். அவர் எனிமையான உடை உடுத்திய போதிலும் பார்க்கக் கவர்ச்சியாக இருப்பார். அவருடன் பெரிய ஜூயா மாலை நேரங்களில் தனியே அந்த அறையில் ஏதோ நெடுநேரம் பேசிக்கொண்டிருப்பார். எங்களுடன் இவ்வளவு சேஷ்டைகள் விடுகிறவர். அவருடன் மரியாதையாகப் பழகுகிறாரோ என்னவோ நானறியேன்.

பெரிய ஜூயாவினுடைய முகாமையில் இங்கே அருகில் ஒரு பெரிய மருகளாலையும் இருக்கிறது. அவ்வாலயதிற்கு நாங்கள் வெளிக்கிழமைகளில் போவோம். ஒவ்வொரு நாளும் பெரிய ஜூயா எங்கள் விடுதிக்கு வந்து

விட்டு அங்கிருந்து ஆலயத்திற்குச் சென்று மாலைப் பூசை கண்டுகொண்டுதான் விட்டுக்குச் செல்வார். விடுதியில் செய்யும் பாவங்களைக் கழுவத்தான் ஒவ்வொரு நானும் ஆலயத்திற்குப் போகிறாரோ தெரியாது.

இவ்வளவு சிறந்த தருமங்களைச் செய்கின்ற அந்தப் பெரிய மனிதரிடமும் அவ்வளவு சின்னக் குணமுமிருக்கிறதே. இந்தச் சின்னக்குணம் அத்திவாரத்தையே ஆட்டங்கானச் செய்து விடாதோ?

ஒரு குறையுமற்ற ஒரு மனிதனையேனும் இறைவனால் சிருஷ்டிக்க முடியாதா? அல்லது அவன் தன்னைமிஞ்சி விடுவான் என்றேதும் இறைவனுக்கு பொறாமையா?

உலகத்தில் நல்லதும் கெட்டதும் தானிருக்கின்றன. மிக நல்ல இடம் என்று நாங்கள் கருதுகிற இடத்தில் மிக அருவருப்பான செயல்களும் உண்டு. அது போலவே மிகக் கெட்ட இடம் என்று கருதுகிற இடத்தில் மிக உயர்ந்த பண்பும் உண்டு. எனது தகப்பனாரை எடுத்துக்கொள். அவர் இருக்கும் வரை அவருக்கு எல்லோரும் பயந்தார்கள். பொல்லாதவன் சண்டியன் என்று கூறினார்கள். நிதத்க குடிகாரனுந்தான். ஆனால் அவரிடமுள்ள நேர்மையான குணத்தை நான் எவரிடமும் இதுவரை காணவில்லை. தெருவில் வியாபாஞ்செய்து விட்டுச் சென்ற பொன்னாச்சி என்றவனை கந்தப்பர் பிடித்திமுத்ததும் அவள் கூக்குரவிட்டதும் கள்ளுக் கொட்டிலில் நின்ற தகப்பனார் ஒடிப் போய் அடித்த பொழுது அவன் கால் முறிந்ததும் அதனால் எனது தகப்பனார் முன்று மாதம் கிடை சென்றதும் நீயும் கேள்விப் பட்டிருப்பாய். அவரின் நேர்மையான உள்ளத்தை கூறுவதற்காகத் தான் இதை எழுதினேன்.

பெரிய ஜயாவினுடைய செயல் என்னைப் பொறுத்த வரையில் ஒரு நல்ல படிப்பினையாகவும் இருக்கிறது. எனது வாழ்க்கையில் இப்படி எத்தனையோ காரியங்கள் நிகழலாமல்லவா? அவை எல்லாவற்றையும் தாக்குப் பிடிக்கக் கூடிய ஒரு சக்தியும் மனோபாவுமும் இதனால் ஏற்படலாமல்லவா?

குற்றங்களைச் சிறிது, பெரிது என்று எடுப்பது அவரவர் மனோபாவத்தைப் பொறுத்துக் கொண்டு இருக்கிறது. எங்களுக்கு மன்னிக்க முடியாததாயிருக்கிற ஒரு குற்றம் இன்னொருவருக்கு மிகச் சாதாரணமாகத் தோன்றுவதில்லையா?

பெரிய ஜயாவினுடைய கதையை இத்தோடு நிறுத்திக்கொள்வோம். அதைப் பற்றி எழுதுவதே நன்றிகெட்ட செயல் என்று தோன்றுகிறது. அது எனக்கொரு பாரமாகவும் இருக்கிறது எனக்குப் பாட்சை கிட்டில்விட்டது. எனது காகிதத்தைச் சில நாட்களுக்கு எதிர்பார்க்காதே. பாட்சை முழுந்த பின் எல்லாம் ஆருதலாக எழுதுகிறேன்.

உனது அன்புள்ள,
மதிவுதனி.

எனது அன்பான குயில்மொழி,

நான் சென்ற தவணைப் பரிட்சையில் முதலாம்பிள்ளையாக வந்ததைக் கண்டு எல்லோரும் அதிசயப்பட்டார்கள், மயிந்தி “மயிந்தித் திரிகின்ற இந்தச் சின்னைப் பெண் இவ்வளவு கெட்டிக்காரி என்று ஒருவருக்கும் தெரியாதே, என்று தலைமை ஆசிரியர் சொன்னார்.

தலைமை ஆசிரியர் வயது சென்றவரானாலும் மகா கெட்டிக்காரர், எல்லோருக்கும் அவரவருக்குத் தக்க மாதிரி நடந்து கொள்வார். இங்கே எங்களுடைய விடுதியிலிருந்துகொண்டு ஒரு ஆசிரியை படியிக்கிறார். வெள்ளை நிறம், அழகானமுகம், எப்பொழுதும் சிரித்த முகத்துடன் இருப்பார். அவருடைய உருண்ட கரு விழிகள் எவ்வரையும் மயக்குந் தன்மை வாய்ந்தன. அவர் மீது இங்கே கற்பிக்கும் இரு ஆசிரியர்களுக்குக் காதல். அவருக்கு யார் மீது காதல் என்று ஒருவருக்குந் தெரியாது. அவரின் பெயர் மகாலட்சுமி.

எங்கள் பாடசாலையில் பின்னேரப் பகுதியில் ஒவ்வொரு பாட நேரத்திலும் இரண்டு ஆசிரியர்களுக்கு ஓய்வுநேரம் உண்டு. மகாலட்சுமி ஆசிரியையின் ஓய்வு நேரத்தில் தமக்கும் ஓய்வு நேரம் வரக் கூடியதாக நேரகுசி அமைப்பிப்பதற்கு அவரின் மேல் காதல் கொண்ட இரு ஆசிரியர்களும் தனித்தனி முயன்றார்களாம். அம்முயற்சி ஓர் ஆசிரியர் தனது வளமான ஒரு காணித் துண்டைத் தலைமை ஆசிரியருக்குக் குறைந்த விலைக்குத் கொடுத்தாரென்றால் அவர்களின் காதலின் தடிப்பையும், தலைமை ஆசிரியரின் விவேகத்தையும் உணர்ந்து கொள். உண்மையில் காதலின் சக்தி மேலானதுதான்.

கடைசிவரையும் மகாலட்சுமி ஆசிரியைக்கு அந்த ஆசிரியர் இருவரில் யார் மேற் காதல் என்று கண்டு பிடிக்க முடியவில்லை. இருவருடனும் நல்ல அந்தியோந்தியமாகத் தான் பழகினார். அதில் ஒருவர் ஒரு நாள் அவரின் கையைப் பிடித்துக் கொண்டு நின்றதைக் கூடக் கண்டேன். மற்றவர் அவருடன் நெருங்கி நின்று இரகசியம் பேசினதையும் கண்டேன். அந்த இரு ஆசிரியர்களுக்கும் இதன் காரணமாகப் பாடசாலையில் பலத்த போட்டி. இது இங்கே உள்ள ஆசிரியர், மாணவர் எல்லோருக்கும் தெரியும்.

கடைசியாக என்னவென்றால், மகாலட்சுமி ஆசிரியைக்கும், மலைநாட்டில் வேலைபார்க்கும் ஓர் அப்போதிக்கரிக்கும் சென்ற விடுமுறையில் விவாகம்நடந்தேறியது. அந்த இரு ஆசிரியர்களையும் கண்டால் சிரிப்பு அடக்க முடியவில்லை. அவர்களைப் பார்க்கப் பரிதாபமாக இருக்கிறது.

இலக்கியம் கற்பிக்கின்ற ஆசிரியரைப் பற்றிக் கேட்டிருந்தாய். அந்தச் சந்தர்ப்பத்தின் பின் நான் வகுப்பில் இருக்கும் இடத்தை மாற்றிக் கொண்டேன். இப்பொழுது நானிருக்கும் இடத்தில் பின்னால் நின்று சேஷ்டை விடமுடியாது. நான் இடத்தை மாற்றியதின் அர்த்தம் அவருக்கும் விளங்கிவிட்டது போலும். என்னுடன் அளவாகப் பேசிக்கொள்கிறார்.

இந்தச் சம்பவங்களெல்லாம் என்னை ஒன்றுஞ் செய்யாத போதிலும், மனப்பான்மையையைப் படிப்படியாக மாற்றுந் தன்மை உள்ளன. மறந்திருக்கிற

ஒரு துறையை ஞாபகமுட்டிப்படிப்படியாக அதில் ஓர் ஆவலை மூட்டும் தன்மை வாய்ந்தன.

என்ன செய்யலாம். இவை எல்லாவற்றையும் தாங்கிக் கொண்டுதான் இவ்வுலகத்தில் தலை நிமிஸ்தத வேண்டியிருக்கிறது. ஒருவரின் பிற்கால வாழ்க்கையின் போக்கும் பாடசாலையிற்றான் தீர்மானிக்கப்படுகிறதென்பதை எங்கே உணருகிறார்கள். நான் எல்லாம் அறிந்தகிழவி மாதிரி எழுதுகிறேன். நானும் எப்படி எப்படி ஆகிறேனோ? இச்சமுகம் என்னை எப்படி ஆக்குகிறதோ? யாரறிவார்.

உன்னைப் பெண் பார்க்க வந்த வரலாற்றை வாசித்துச் சிரித்தேன். மாப்பிள்ளை வந்திருந்தாரென்றாலும் ஒரளவு நாகரிகமாக இருக்கும். இது மாப்பிள்ளையின் வயோதிப உறவினர் வந்து செவிடோ, குருடோ, முடமோ, சொத்தியோ வென்று இருத்தி எழுப்பி நடத்திப் பார்த்தார்களென்றால், மாடு விலைக்கு வாங்குபவர்களுக்கும், அவர்களுக்கும் என்ன வித்தியாசம். இவைகளை நினைக்க எமது சமூகப் பழக்க வழக்கங்கள் மீது சில சமயம் ஆத்திரம் வருகிறது.

எப்படி என்றாலும் நீ ஒரு டி.ஆர்.ஒ வின் மனைவியாகப் போவது அறிந்து மகழ்ச்சி அடைகிறேன். உன்னைப் பார்க்க வந்தவர்கள் ஒருபோதும் பிழக்காது என்று சொல்லமாட்டார்கள். உனக்கு உனது பெற்றோர் கொடுக்கும் சீதனமும் குறைவற்றது. ஆகவே நிறைவேற ஒரு தடையுமிராது. டி.ஆர்.ஒ. என்றால் நாட்டின் ஓர் பகுதிக்கு அரசன் மாதிரித் தானே. சிற்றரசன் என்று சொல்லலாம். ஆகவே நீ எதிர்காலத்தில் ஒரு அரசியாகப் போகிறாய். ஓர் இராணுயின் சினேகிதி என்ற பெருமைப்பட இடமுண்டு.

எப்பொழுது திருமணம் நிச்சயித்திருக்கிறார்கள் என்பதை அறிவிக்கவும்.

உனது அன்புள்ள,
மதிவதனி.

(5)

சைவப் பாடசாலை,
கல்லாங்குளம்.

15.5.50

எனது அன்பான குயில்மொழி,

மேலே காட்டப்பட்டிருக்கும் புதிய விலாசத்திலிருந்தே நீ எல்லாவற்றையும் உணர்ந்திருப்பாய். விபரமாக ஒன்றும் எழுதுகிறேன் இல்லை என்று நீ என்மீது பலமுறை குற்றஞ்சுமத்தி எழுதினாய். எழுதுவதற்கு இருந்தால் உன்னிடம் ஒளிக்கும் வழக்கம் எனக்கில்லை.

இப்பொழுது உனக்கெழுத நிறைய இருக்கிறது. முதலில் நான் படிப்பிக்கும் இப்பாடசாலை அமைந்த கிராமத்தைப் பற்றிச் சிறிது எழுதுகிறேன். இது நீர் வளம், நிலவளம் வாய்ந்த ஒரு செழிப்பான கிராமமாகும். அநேகமாக எல்லோரும் இந்து சமயத்தவர்களே. கூமார் நாறு குடும்பங்கள் இக்கிராமத்தில் வசிக்கிறார்களென நினைக்கிறேன்.

பெண் கள் எல்லோரும் எங்கள் கிராமத் தைப் போன்று

மெலிந்தவர்களென்றாலும் எங்கள் கிராமப் பெண்களைப்போலல்லாது அழகானவர்களாக இருக்கிறார்கள். பட்டிக்காடு என்று சொல்லக்கூடியதாக ஒன்றுமில்லை.

நாகரிகம் பெண்களிடம் எந்த முலை முடுகெண்றாலும் தேடிச் சென்றடைந்துவிடும். அதற்குப் பத்திரிகையோ, ரேடியோவோ, எந்தவிதச் சாதனமுமோ தேவையில்லை

பெண்களென்ன, ஆண்களென்ன எல்லோரும் மிகவும் நல்லவர்கள். அந்நியராகிய எங்களுக்கு வேண்டிய உதவியெல்லாம் செய்கிறார்கள். சுருக்கமாகச் சொன்னால் என் என்றால் என்னையாக நிற்கிறார்கள்.

“வீட்டுக்கு வீடு வாசற்படி” என்று சொல்வார்களே அது உண்மைதான். கிராமத்துப் பெண்கள் எங்கும் ஒரே மாதிரித்தான். அவர்களுக்கு நல்ல பொழுது போக்குக்கிடையாது. ஊர் வம்புகளைப் பேசாது எப்படி அவர்கள் பொழுது போகும்? எனக்கு முன்னிருந்த ஆசிரியையைப் பற்றி என்னென்னவோ கதையெல்லாம் கூறுகிறார்கள். அவைகள் வெறும் அற்ப விடுயங்கள்.

என்னை விட எனது பாடசாலையில் நான்கு ஆசிரியர்கள் படிப்பிக்கிறார்கள். நான்கு பேரும் ஆண்கள். தலைமை ஆசிரியரும் இளைஞர்தான், விவாகமானவர். ஆணால் குடும்பத்தை அவ்விடம் அழைத்து வரவில்லை ஒவ்வொரு வார் இறுதியிலும் வீட்டுக்குப் போய்விடுவார். இன்னொரு ஆசிரியர் இங்கே குடும்பத்துடன் இருக்கிறார். மற்ற இரண்டு ஆசிரியர்களும் விவாகமாகாத இளைஞராகள். அதில் ஒருவருக்கு எங்கோ காதல் இருக்கும் போலிருக்கிறது. ஒவ்வொரு நாளும் தபால் காரணை ஆவலுடன் எதிர்பார்ப்பதிலிருந்து தெரிகிறது. வாரத்தில் இரண்டு காகிதங்களாவது அவருக்கு கிடைக்கிறது. கிடைத்த காகிதத்தை வாசித்து முடிக்கும் வரையும் தன்னை மறந்திருக்கிறார். இவ்வளவு அறிகுறிகளும் வேறொன்றைத்தைக் குறிக்க முடியும்.

மூன்றாமவர் பாவம், அவருக்குக் காகிதங்களும் அதிகம் வருவதில்லை. என்னை அவர் சந்திக்கும் தருணங்களில் அவர்படும் அவஸ்தையைப் பார்த்துக் கசிக்க முடியாது. பெட்டை நாயைக் கண்ட ஆண் நாய்கள் வாலை ஆட்டி அங்குமிங்கும் ஆடித் தொல்லைப்படுமே, அதிலும் பார்க்கப் பெரும் பாடு அவர் பாடு. அவர் பெயர் சந்தரம்.

என்னைக் கண்டவுடன் தலையை ஒரு மாதிரிச் சரித்து முகத்தில் ஒரு புன்னகையை வலிந்து வரவழைத்து எத்தனையோ கோணால் மாணால் காட்சியெல்லாம் காட்டுவார். எனக்கு அடக்க முடியாத சிரிப்பு வரும். இவ்வளவெல்லாம் செய்கிறார். ஒரு வார்த்தை என்னுடன் பேச அவருக்குத் துணிவில்லை. ஆண்கள் ஏதோ பெரிதாகப் பேசுவார்கள். பெண்களின் துணிவில் பத்திலொன்று அவர்களுக்கில்லை. வாழ்க்கை வசதியும் சமுதாய அமைப்பும் அவர்களைத் துணிவுள்ளவர்கள் போற் காட்டுகிறது. தனித்தனி ஆண் களிடத் திலும், பெண்களிடத் திலும் இருக்கின்ற துணிவைக் கணக்கிட்டெடுத்தால் பெண்களிடம் துணிவு எத்தனையோ மடங்கு கூட இருக்கும் என்பது நிச்சயம்.

சந்தரம் இப்படி வாலாட்டிக்கொண்டு திரிகிறாரே என்று ஒருநாள் அவரை, நீங்கள் எந்த ஊர் என்று கேட்டு வைத்தேன். நேர்முகப் பரிட்சையில் பெரிய அதிகாரி கேட்கும் கேள்வியைப் பணிவோடு காது கொடுத்துக்

கேட்டு அளவான ஒசையோடு பதிலிறுக்கும் பரிசார்த்தி போன்று அவர் எனக்கு மறுமொழி சொன்ன காட்சி வேடுக்கையானது.

யாழ்ப்பாணம், நல்லூர் என்று இரண்டு வார்த்தைகள் தான் அவருடைய வாயிலிருந்து உதிர்ந்தன. ஆனால் அவைரின்டு வார்த்தைகளை உதிர்ப்பதற்கு அவர் பட்ட அவஸ்தையோ சொல்லுந்தரமன்று. அதில் இன்னுமொரு வேடுக்கை என்னவென்றால், அவ்விரைன்டு வார்த்தைகளையும் அவர் சொல்லிவிட்டு என்னை ஏதும் கேட்டிருக்க வேண்டும். அன்றேல் அவ்விடத்தை விட்டுப் போயிருக்க வேண்டும். இரண்டில் ஒன்றையுமே செய்யாமல் என்னையே விழித்து விழித்துப் பார்த்துக்கொண்டு நிற்பதென்றால் எனக்கு எப்படி இருக்கும்?

அவருடைய பார்வையை என்னால் சகிக்கவும் முடியவில்லை. இறந்த ஆட்டின் தலையில் தெரியுமே கண்கள். மனிதா என்னை வளர்த்துக் கடைசியில் இப்படிக் கொல்கிறாயே என்று பரிதாபமாகப் பார்த்துக்கொண்டு இறந்த ஒரு ஆட்டின் பார்வை போன்று அந்த மனிதனின் பார்வை இருந்தது. நானே மீண்டும், இங்கே எவ்வளவு காலமாகப் படிப்பிக்கிறீர்கள்? என்று கேட்டேன். இரண்டு வருஷம் என்று மீண்டும் தன் திரு வாயை திறந்தார். அவருடைய அச்சம் என்னுடைய கேள்விகளிலிருந்து சிறிது அகன்றுவிட்டது போலும் நீங்கள் இங்கே முதன் முதல் படிப்பிக்க வந்திருக்கிறீர்கள்? என்று மேலும் கூறினார். இந்த வார்த்தைகள் தேவையற்றவை. எல்லோருக்கும் தெரிந்தவை. மனிதனுக்கு ஏற்பட்ட அச்சத்தினால், பொருளஞ்சுகான கேள்விகளைச் சிந்திக்க முடியவில்லைப் போலும்.

நான் ஆமாம். என்று சொல்லிவிட்டு மேலும் நிற்காமல் போய்விட்டேன். அவர் ஒவ்வொலுநாளும் மாலையில், நாங்களிருக்கும் வீட்டு வாயிற் பக்கத்தால் போவார். ஆனால் எங்கள் வீட்டுக்குள் நுழைய அவருக்குத் துணிவில்லை. பார்த்துப் பார்த்துப் போவார். அவர் ஒவ்வொரு நாளும் அலைவதைப் பார்த்த அம்மா ஒருநாள் அவரை வரச்சொல்லி அழைத்தார். பார்க்கவேண்டுமே அவரின் முகத்தை பரிபுரண மகிழ்ச்சியோடு வீட்டுக்குள் நுழைந்தார். அவர் பேசாதிருந்த போதிலும். அம்மா தூண்டித் தூண்டி அவரின் வரலாறெல்லாவற்றையும் கேட்டார். அவர் அடக்க ஒடுக்கமாக குருவுக்கு விடைகூறும் சிவ்யன் போன்று மறுமொழி கூறினார்.

நான் தேநீர் தயாரித்துக் கொண்டு அவருக்குக் கொடுக்கச் சென்றேன். “நான் தேநீர் குடிப்பதில்லை, குறை நினைக்கவேண்டாம்” என்று சொல்லி எழுந்துவிட்டார். அவர் செயல் எனக்குப் பெரிய அவமானமாக இருந்தது. தேநீர் குடியாதவர்கள் பலர் இருக்கிறார்கள் என்று எனக்குத் தெரியும். அவருடைய தடுமாற்றத்தில் இருந்து அவர் பொய் சொல்லுகிறார் என்று எனக்குத் தெரிந்தது. அவர் சொல்வது சில சமயம் உண்மையாக இருக்கலாம். ஆனால் அதற்கேன் உடனே எழும்பிச் செல்ல வேண்டும், மேலும் இருந்து பேசிவிட்டுப் போகலாமே. அவருடைய குற்றஞ் செய்த நெஞ்சு மேலும் இருக்கவிடவில்லை என்றுதானே கூறுவேண்டும்.

இதை எனது வாழ்க்கையில் எனக்குக் கிடைத்த முதல் தோல்வியாகக்கருதுகிறேன். “சிலபிள்ளைகள் இளமை தொடக்கம் தேநீர் குடித்துப் பழக்கமில்லாமலிருக்கிறார்கள். அது நல்லபழக்கம்” என்று அம்மா வெகு சாதாரணமாகக் கூறுகிறார். ஆனால் எனக்கு அவர் செயல் பெரிய அவமானமாகப்பட்டது.

“பெண்மை என்பதை மிகவும் சாவதானமாகப்பாவித்தால் இந்த உலகத்தையே ஆட்டிவைக்கலாமென்று எங்கள் விடுதித் தலைவி முன்பொருமுறை கூறியிருக்கிறார், நான் எனது பெண்மையைப் பாவித்ததில் தவறு விட்டு விட்டேன் என்றே கருதுகிறேன். நாகரிகமாக ஒரு சிறிதாவது அதில் அருந்திவிட்டு வைத்திருக்கலாம். அதில்லாவிட்டாலும், வெறும் தண்ணீர்க் கேட்டுக் குடித்திருக்கலாம். ஒன்றும் செய்யாவிட்டாலும், மேலும் இருந்து பேசி சந்தோஷமாகப் போயிருக்கலாம். இவ்வளவு வாலைக் குழந்தைக்கொண்டு திரியுவர் இப்படி முறித்துக் கொண்டு செல்ல, அவருடைய மனம் எவ்வளவு கரடுமுரடாக இருக்கவேண்டும் என்று யோசித்துப்பார்.

எங்களுடைய தலைமை ஆசிரியரைப் பற்றித் திட்டமாக ஒன்றும் கூறமுடியாமலிருக்கிறது. ஆழங்காண முடியாத நிலாவரை போன்று காணப்படுகிறார். அவரைப் பற்றிய ஒரு சம்பவத்தை அடுத்த கடிதத்தில் எழுதுகிறேன்.

இங்ஙனம்,
உனது அன்புள்ளி,
மதிவதனி.

(6)

சைவப்பாடசாலை, கல்லாங்குளம்

12.6.50

எனது அன்பான குயில்மொழி,

உனது இல்லற வாழ்க்கை மிகவும் இன்பமாய்க் கழிகிறதென்று உனது கடிதங்களிலிருந்து தெரிகிறது. நான் மகிழ்ச்சி அடைகிறேன். நீ உனது குடும்ப அநுபவங்களை ஊரில் நான் உன்னைச் சந்தித்த பொழுதும் சொல்லாமல் கடத்திவிட்டாய், இப்பொழுது என்னைப்போல் ஓழிப்பு மறைப்பின்றி எழுதாமல் பரிபாலையில் எழுதுகின்றாய். பெண்கள் விவாகஞ் செய்தபின் முற்றிலும் மாறிவிடுகிறார்கள்; என்பது உண்மைதான். ஆனால் நான் உன்னைப்போல் மாறுமாட்டேன்.

நீ எனது காகிதங்களை எப்படி உனது கணவனுக்குக் காட்டலாம்? பயப்படாதே! எனக்கு அதைப்பற்றிக்குறையில்லை உனது கணவன் உன்னைப் புகழும் வாயால் உனது சினேகிதியையும் புகழ்ந்திருக்கலாம். புத்தகமாக அச்சிடலாம்; என்ற அவருடைய பேச்சைக் கேட்டு எனது காகிதங்கள் ஒன்றையும் கிழித்தெறியாமல் வைத்திருந்திடாதே.

நான் எழுதும் காகிதங்கள் ஒரு பெண் தனது மனத்தைத் திறந்து இன்னொரு பெண்ணுக்கு எழுதுபவை. அதை இன்னொருவர் அறிவது அழகன்று. உண்ணுடன் இரண்டறக் கலந்த உனது கணவர் வாசிப்பதைப் பற்றி எனக்குக் குறையில்லை. ஆனால் இன்னும் முன்றாமவர் அறிவதை நான் விரும்பவில்லை. அது கூடாது.

நீ சுந்தரம் ஆசிரியர் தேநீர் குடியாமல் சென்றது தேநீருள் வசிய மருந்து கலந்து கொடுத்துவிடுவேன் என்ற பயத்தில் என்று எழுதுகின்றாய். சில வேளை நீ நினைப்பது சரியாக இருக்கலாம். வசிய மருந்து என்று ஒன்று இருக்கிற தென்றுதான் பேசிக் கொள்கிறார்கள். ஆனால் அது எமது

நாட்டில் பரம்பரையாக வழங்கி வருகின்ற முடக் கதைகளைப் போன்ற தொன்றோ? உண்மையோ வென்று நான்றியேன்.

நான் ஒரு ஆசிரியையாக இல்லாவிட்டால் ஒரு கணவனை வலிந்து தேட முயற்சித்திருக்கக் கூடும். இப்பொழுது நான் ஒரு ஆசிரியை ஒவ்வொரு மாதமும் சம்பளம் எடுக்கின்றேன். ஒரு கணவன் இல்லாமல் சீவியம் முழுவதையும் என்னால் கழிக்க முடியும். நான் ஏன் வலிந்து ஒருவரைப் பித்தாக்கி வசியம் செய்யவேண்டும்.

நியாயமாகப் பார்க்கப் போனால் அவர் தான் எனக்கு வசியம் செய்து விடுவாரோ என்று பயப்பட வேண்டும். அப்படி அவர் திரிந்த காட்சி இருந்தது. உண்மையில் எனக்கு அவரைக் கண்டவுடன் ஒருவிருப்பமோ அன்போ தோன்றவில்லை. அவர் படும்பாட்டை நினைத்து அவர் மீது இரக்கம் தோன்றியது. சகோதரத் தொழில் புரிபவர் என்ற முறையில் ஒர் உறவு தோன்றியது. எட்ட நின்று சுற்றிச் சுற்றி திரிகிறாரே கிட்ட நெருங்கி அச்சமின்றிப் பழக்கட்டுமே என்று நினைத்தேன். இப்பொழுது நான் அவரைத் திரும்பியும் பார்ப்பதில்லை. பாடசாலையில் வலிந்து என்னுடன் கதைக்கத்தான் பார்க்கிறார். அவர் தேநீர் குடிக்கவில்லை என்பதைப் பெரிது படுத்துவது கூட நல்லதல்ல. அவர் தேநீர் குடியாவிட்டால் எனக்கென்ன? அதற்காக வருந்துவது போற் காட்டினால் அவரைப் பெரிதுபடுத்துவதாக இருக்கும். அதனால் வெகுசரளமாக அவரின் பேசுக்கு மறுமொழி சொல்லி விட்டுச் சென்று விடுவேன். இத்துடன் அவரின் கதையை விட்டு விடுவோம்.

தலைமை ஆசிரியர் செய்ததென்ன? என்று மிகவும் ஆவலுடன் கேட்டிருந்தாய் அது தொடர் கதையாக வரும் போல இருக்கிறது. நான் உணக்கு எழுதும் ஒவ்வொரு கடிதத்திலும் அவரின் ஒரு செய்தியையாவது தெரிவிக்கலாம். நான் அவரின் கதைகளை வளர்க்கவிரும்பவில்லை. உதாரணத்திற்கு ஒரு செய்தியைத் தெரிவிக்கிறேன். அதைப் போன்ற பல செய்திகள் நிறைய உண்டு என்பதை உணர்ந்து கொள். அவர் மனவிமக்களோடு கூடிய ஒரு குடும்பஸ்தன் என்பதையும் ஒவ்வொரு வாரமும் தவறாது வீட்டுக்குப் போய்வருகிறார் என்பதையும் இச்செய்திக் கிடையில் மறந்து விடாதே.

ஒருநாள் அவர் என்னைக் கூப்பிட்டுச் சில எழுத்து வேலைகளை எனக்குப் பணித்தார். அவரும் எதிரில் இருந்து கொண்டு வேறு ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். நான் எனக்கிட்ட வேலையைச் செய்து கொண்டிருந்தேன். சிறிது நேரத்தின்பின் மேசைக்குக் கீழே எனது பாத்ததை தனது காலால் மிதித்தார். இது தற்செயலாக நடந்திருக்கலாமென்று நான் நினைத்து எனது காலை இழுக்க முயற்சித்தேன். ஆனால் அவர் எனது காலை இழுக்க விடவில்லை. செவ்வையாக மிதித்துக் கொண்டார். வெறும்கால்ஸ்பரிசத்தை ஏன் அமர்களப்படுத்துவான் என்று நான் மீண்டும் காலை இழுக்க முயற்சிக்கவில்லை. ஓரிடத்தில் வேலை செய்கிறவர் எனக்கு ஒரளவு மேலதிகாரியமாவார். சிறு விழுயத்தைப் பெரிதாக்கி ஏன் அவரின் வெறுப்பைத் தேடிக் கொள்ள வேண்டும். அவர் எனது காலை மிதித்திருந்த பொழுது எனக்கொரு அருவருப்புத் தோன்றவில்லை. நேரஞ் செல்லச் செல்ல அவர் காலை எடுக்கக் கூடாது என்ற விருப்பமும் என்னுள் தோன்றியது. ஆண்களின் ஸ்பரிசம் அவ்வளவு மகத்துவம் வாய்ந்த தென்று நான்

கூறவில்லை. ஆனால் அதில் ஒரு சுகம் இல்லாமலுமில்லை.

நாளாந்தம் அவரோடு ஏற்படும் தொடர்புகளில் இப்படிச் சந்தர்ப்பங்கள் பல. ஆனால் அளவுக்கு மீறிப் போகாதபடி மிகவும் சாவதானமாக நான் நடந்து கொள்வேன். அவருக்கும் அப்படிப்பட்ட கருத்து இருக்கிறதென நினைக்கிறேன்.

படிப்பிக்கும் ஆசிரியைகள் எல்லோருக்கும் இப்படி நிர்ப்பந்தம் இருக்கும் என்று நான் நினைக்கவில்லை. பட்டினங்களில் பெரிய பெரிய பாடசாலைகளில் கற்பிக்கும் ஆசிரியைகளுக்கு இவ்விதத் தொந்தரவுகள் நிச்சயம் இரா. ஆனால் கிராமங்களில் படிப்பிப்பவர்களுக்கு இவ்வனுபவங்கள் ஏற்படலாம். கிராமங்களில் நல்ல பொழுது போக்குச் சாதனங்கள் இல்லை. சும்மா குந்திக் கொண்டிருப்பவர்களுக்கு மனம் கோணல் வழிகளில் திரும்புவது ஆச்சரியமன்று. சுதந்திர சீவியத்தின் கவையை அனுபவிக்கும் என்போன்றோர் அதற்கீடாக இது மாத்திரமன்று இன்னும் கூடிய திருவிளையாடல்களையும் மகிழ்ச்சியோடு ஏற்றுக்கொள்ளலாம். எங்கள் சுதந்திர வாழ்க்கையின் கவையோடு ஒப்பிடும் பொழுது இவையெல்லாம் மிக மிக அற்ப விஷயங்கள்.

பெண்களைத் தாழ்த்தி வைத்த சமூகத்திலிருந்து தலை நிமிர்த்தும் பொழுது இப்படிப்பல சந்தர்ப்பங்கள் பெரிதுபோலத்தோன்றலாம். முழு வாழ்க்கையையும் பார்க்கும் பொழுது இவைக்கும் பெறுமதி கிடையாது. முதலில் பெண்கள் வெளியே தலை நீட்டும் பொழுது புதினமாகத்தானிருக்கும். பலரும் பார்த்துப் பல்லை இழிப்பார்கள். போகப் போக எல்லாம் அவர்களுக்கும் பழகிவிடும். எங்களுக்கும் பழகிவிடும்.

இயர்ந்த விசாலமான பண்பிலிருந்து தோன்றினதன்றி ஒடுக்கமான பட்டிக் காட்டுத்தனத்திலிருந்து தோன்றுவதைக் கற்பென்று நான் கூறமாட்டேன்.

இங்ஙனம்,
உனது அன்புள்ள,
மதிவதனி.

(7)

சைவப் பாடசாலை.

கல்லாங்குளம்,

10.7.50

எனது அன்பான குயில்மொழி,

எங்கள் முற்றத்தில் இருக்கும் மல்லிகைக்கொடி இப்பொழுது நிறையப் பூத்திருக்கிறது. அதில் அணைந்து வரும் தென்றல் காற்று மிக இனிமையாக இருக்கிறது. மாலை நேரத்தில் பூக்கள் விரிந்தவுடன் எங்கிருந்தோ வெல்லாம் வண்டுகள் இராகம் பாடிக்கொண்டு வருகின்றன. இந்த வண்டுகளுக்கு மல்லிகை பூத்திருக்கிற செய்தி எப்படித்தான் தெரிந்ததோ? இப்படித்தான் பெண்களிருக்கும் இடத்தை வாலிப்பர் சுற்றி வருவதும்.

இப்பொழுது எங்களுக்கு ஒரு புதுச் சிஞேகிதர் அகப்பட்டிருக்கிறார். அவருக்குத் தீட்டத்தட்ட என்னுடைய வயதுதானிருக்குமென நினைக்கிறேன். அவருக்குத் கண்ணன் என்று பெயர். ஆனால் பெயருக்கேற்படி கண்கள் அவருக்கு அமையவில்லை. யானைக் கண்கள் மாதிரி மிகச் சிறிய கண்கள்.

அவருடைய கண்கள் நான்கு சேர்ந்தால் எனது கண்களுக்குக் கணக்காக இருக்குமென நினைக்கிறேன். கண்ணன் என்ற அவர் பெயர் இங்கே ஒருவருக்கும் தெரியாது. விதைக்கொட்டை ஓவசியர் என்றுதான் சொல்லுகிறார்கள். அவருக்கு முன்னிலையில் ஓவசியர் என்றும், அவர் இல்லாத தருணாங்களில் விதைக்கொட்டை என்றும் அழைப்பார்கள். உணவுப் பொருள் அபிவிருத்தி ஓவசியர் என்பது தான் அவருடைய உத்தியோகப்பெயர். நல்ல இனக் காய்கறி விதைகளைக் கிராமத்தவர்களுக்கு இலவசமாக அவர் விநியோகிப்பதால், விதைக்கொட்டை ஓவசியர் என்ற பெயரைப் பெற்றார். இக்கிராமத்திலிருக்கும் ஒவ்வொருவருக்கும் சொந்தப் பெயர் ஒன்று பட்டப் பெயர் ஒன்று உண்டு. ஒருவரின் சொந்தப் பெயர் அனேகமாக ஒருவருக்கும் தெரியாது. பட்டப் பெயர் தான் எல்லாருக்கும் தெரியும்.

ஓவசியர் அழகான செந்திறமும், உறுப்பான உடற்கட்டுமுடையவர். அவர் தலையைக் கண்ண உச்சி பிரித்து ஒரு மாதிரி நெளித்து விட்டுக்கொண்டு வரும் பொழுது அழகாகத்தானிருப்பார். அவர் எப்படித்தான் அம்மாவோடு சிநேகிதமானாரோ தெரியவில்லை. அம்மாவுக்குத் தேவையான கறிச் சாமான்கள், கடைச்சாமான்கள் எல்லாம் வாங்கிக் கொண்டு வந்து கொடுப்பது அவர் தான். ஒரு பைசிக்கிள் வைத்திருக்கிறார். எங்கெலாமே சுற்றி சும்மா சொல்லிவிடாத காய் கறிகள் கூட வாங்கிக்கொண்டு வந்து கொடுப்பார். சிலவற்றிற்குப் பணம் வாங்குவார். சில தமக்குச் சும்மா கிடைத்ததென்று பணம் வாங்க மாட்டார். அம்மாவுடன் தான் அதிகம் பேசுக்க கதையும். என்ன அக்கா என்றுதான் கூப்பிடுவார். அவர் அழைப்பினோசை இன்னுமொருக்கால் அழையாரோ என்றிருக்கும். அவ்வளவு தமுக்கும் இனமையுமாக இருக்கும்.

நான் என்ன உங்களில் வயது முத்தவரோ? என்று கேட்டேன். முப்பு இளமை என்பது இருக்கட்டும். நீங்கள் ஒரு உபாத்தியாயர். எப்படியும் என்னில் அறிவிற் சூடினவர்கள். வயதால் இல்லாவிட்டாலும் அறிவால் முத்தவர்கள் என்று வாதாடினார். இந்தச் சின்ன விழயத்தைப் பெரிதாக வாதாடுவோன்ன என்று விட்டுவிட்டேன்.

கடவுளால் அனுப்பப்பட்ட தெய்வம் போன்று அவர் எங்களுக்கு இவ்விடம் இருக்கிறார். அம்மா அவரை ஒரு நாளைக்குக் காணாவிட்டாலும் தூடியாய்த் தூடிப்பார். அவ்வளவு பாசம் அவர்களுக்குள் ஏற்பட்டது. தான் பெறாத மகன் என்று பலமுறை சொல்லி இருக்கிறார். அவர் என்னோடு பழகும் முறையும் ஒரு பிடிப்பாத புதிராக இருக்கிறது. பெண்கள் என்று சிறிதும் வெட்கம் கூட அவருக்கில்லை. நான் உடுத்திக் கொள்ளிருக்கும் பொழுது கூட உள்ளே நுழைவார். ஒகோ உடுத்துகிற்களா? என்று சொல்லி உடனே வெளியே போய்விடுவார் ஆகா இன்றைக்கு மிக அழகாக தலையை வாரி இருக்கிறீர்கள் என்று சொல்லுவார். பொக்கு வாய்ச்சி பொரிமாவை மெச்சினாளாம் என்று சொல்லிவிட்டு நான் போய்விடுவேன்.

உங்கள் விழி இராசவிழி என்று சில சமயம் கூறுவார். என்னுடைய கண்ணழகை விடுதிச் சாலையிலும் பலர் புகழ்ந்து கூறியிருக்கிறார்கள் உங்களுடைய தலைமயிர் என்ன அழகாக நெளிந்திருக்கிறது என்று சில சமயம் வியப்பார்.

நீங்கள் ஆடாமல் அசையாமல் நின்றால் ஒருவரும் பெண் என்று

கூறமாட்டார்கள். என்று ஒரு நாள் சொன்னார்.

பின்னைப் பேயென்றுக்குவார்களோ என்று நான் கேட்டேன். உங்களை இப்படி வேறு யாரும் சொல்லியிருந்தால் அவர்கள் வாயினின்றும் உதிரம் சிந்த அழிதிருப்பேன். என்றார்.

பின்னை எப்படிச் சொல்லார்கள்? என்று கேட்டேன் அவர் சொல்லாமல் பிகு செய்தார். நான் நெருக்கிக் கேட்டேன்.

தங்கச் சிலை என்று கூறுவார்கள் உங்கள் முகம் கடைந்தெடுத்த மாதிரி இருக்கிறதல்லவா?

இப்படி அவருடைய வார்த்தைகள் என்னைப் பரவசப்படுத்தும்.

என்றாலும் சிலவேளை அவரைக் கோபிக்க வேண்டியிருந்தது. உள் ஒன்று வைத்துப் புறம்பொன்றாக நடப்பது தான் பெண்கள் வாழ்க்கை என்று நான் சில சமயம் நினைப்பதுண்டு.

ஒருநாள் நான் தேங்காய் துருவிக் கொண்டிருந்தேன். எப்ப கூட உந்தத் தேங்காயைத் துருவிக்கொண்டிருக்கிறீர்கள்? உப்படித்தானோ நோச்ச புனை மத்தை நக்கினி மாதிரித் தேங்காய் துருவுகிறது. இஞ்சை விடுங்கள். என்று சொல்லி என்கையைப் பிடித்து அப்பால் நகர்த்தி விட்டுத் தான் கூருவினார். இவ்வளவையும் அம்மா பார்த்துக்கொண்டிருந்தும், அவருக்கு ஒவசியரின் செயல் வித்தியாசமாகத் தோன்றவில்லை. அவர் நெரித்ததினால் கிரத்தம் போற் சிவந்திருந்த எனது கையை மறைவில் போய் நின்று பார்த்தேன். ரோசா மலர் போன்று ஒரு புத்தழுடன் அக்கை எனக்குத் தோன்றியது.

வரவர் அவருக்கும் எங்களுக்கும் உள்ள நட்பு நெருங்கி வருகிறது. விறகு கொத்துதல், தண்ணீர் அள்ளுதல் முதலிய வீட்டு வேலைகளைக் கூட அம்மாவைச் செய்யவிடாது. தானே செய்கிறார்.

ஒருநாள் நாற்காலியிருந்து ஏதோ சிந்தித்துக் கொண்டிருக்கும் பொழுது பின்னால் நின்று யாரோ என் கண்களைப் பொத்தினார்கள். அப்படிப் பொத்தக் கூடியவார்கள் இக்கிராமத்தில் யாருமில்லை. நான் திடுக்குற்றுப் போனேன். அடுத்த கணம் எனக்கு யாரென்று தெரிந்து விட்டது. யாரும் கண்டால் என்ன நினைப்பார்கள் என்று என் மனம் பயந்தது. கையை எடுங்கோ என்று கூறினேன்.

யாரென்று சொன்னாற்றான் விடுவேன். என்று சொன்னார்.

பகிடியை விட்டிட்டு விடுங்கோ என்று சிறிது கோபக் குறியோடு அவர் கையைப் பிடித்து விலக்கினேன்.

கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு மற்ற நாற்காலியில் போயிருந்தார். என்னால் அவரை அதற்குமேற் கோபிக்க முடியாமற் போய்விட்டது. உண்மையில் அவர் என் கண்களைப் பொத்தியது எனக்குப் பெரிதும் மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. அதைப் போல் மகிழ்ச்சியான விளையாட்டு உலகில் கிடையாதென்றால் கூறலாம். ஆனால் இப்படி நடந்து கொள்வதைச் சமுகம் அனுமதிக்குமா? அயலவர் கண்டால் எனது உத்தியோகத்திற்கே அபத்தாய் விடுமே. இப்பொழுதே அவர் எங்களோடு உறவாடுவதைப் பிழையாகக் கடதைக்கிறார்கள் என்று அம்மா ஒருநாள் கூறினார். சிலர் தனக்குப் புத்தி சொன்னதாகவும் கூறினார். அப்படிக் கூறுகிறவர்கள் கண்ணைப் பொத்தினதைக் கண்டால் எப்படிப் பேசுவார்கள்.

வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏறினமாதிரி விறுவிறென்று அவருடைய தொடர்பு எங்களுக்குத் தெரியாமல் படிப்படியாக முன்னேறி வந்துவிட்டது. இவ்வளவும்

அவருடைய கெட்டித்தனமே. திட்டமிட்டுத்தான் இப்படி நடக்கிறாரோ என்று கூட யோசித்தேன். ஆனால் அவரை நேரில் கண்டால் அவரைப் பற்றி ஒரு வஞ்சகமும் நினைக்க முடியாது. எல்லாம் வெளிச்சமாகப் பேசுவார். கோபித்தால் மன்னிப்புக் கேட்பார். அப்போழுது ஏன் கோபித்தோம் என்று பரிதாபமாக இருக்கும். சில சந்தர்ப்பங்களில் அவர் மோசமாக நடந்த போதிலும் அவர் எங்களுக்குச் செய்த உதவிகளை நோக்கும் பொழுது, அவரைப்பிடித்து வெளியே தள்ளவும் முடியாது. அவ்வளவு நன்றியில்லாதவர்களாக நடக்க முடியுமா? இது எங்கே போய் முடியப் போகிறதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை மற்றவை பின்.

இங்ஙனம்.

உனது அன்பின்.

மதிவதனி.

(8)

சைவப்பாடசாலை,

கல்லாங்குளம்,

12.8.50

எனது அன்பான குயில்மொழி,

நீ ஒவசியர் கண்ணனைப் பற்றி விசாரித்திருப்பதைப் பார்த்தால் நான் அவரைக் காதலிக்கிறேன் என்று நினைத்துவிட்டாய் போலிருக்கிறது. அப்படியான கருத்து எனக்கில்லை என்பதைத் திட்டமாகக் கூறி விடுகிறேன். அவரிடமும் அப்படியான கருத்தில்லாத படியாற்றான் ஆதியிலிருந்து அக்கா என்று என்னை அழைத்து வருகிறார். என்னிலும் பார்க்க அவருக்குச் சம்பளம் குறைவு. கல்வியறிவு அந்தஸ்தில் எவ்வளவோ வேற்றுமை உண்டு. ஆகையால் அந்த எண்ணத்தை வைத்திராதே.

எங்களுடன் ஒரு ஆசிரியர் படிப்பிக்கிறார். அவருக்கு காதல் கடிதங்கள் வருகிறது போலிருக்கிறது என்று முன்னம் எழுதினேன். அவர் இப்பொழுது என்னில் சிறிது நாட்டஞ் செலுத்துகிறார். அவருக்கும் எனக்கும் காதல் ஏற்பட்டால் அது வரவேற்கக்கூடியதாக இருக்கும். ஆனால் அவரின் காதல்கிடைக்க வில்லையே என்று நான் ஒன்றும் வருத்தப்படவுமில்லை.

அவர் பெயர் மயில்வாகனம். உயர்ந்த ஒல்லியான மனிதர், ஆழந்த கண்கள், என்னைக் கண்டால் ஒரு புஞ்சிரிப்புடன் செல்கிறார். அவருடைய புஞ்சிரிப்பு மிகக் கவர்ச்சியாக இருக்கும். அவருக்குக் பக்கத்தால் நான் செல்லும் பொழுது நான் அவருடைய தோளளவுக்குக் கூட நிற்கமாட்டேன். அவர் அவ்வளவு உயரம். கிட்ட நின்று அவர் என்னுடன் பேசினால் நான் அண்ணாந்து தான் பேச வேண்டும். அவரின் தோற்றத்தைப் பார்ப்பதில் எனக்கொரு விருப்பம். ஆமாம், அவரைப் பாராமல் என்னால் இருக்க முடியாது. அவருக்கும் அப்படித் தான் போலிருக்கிறது. ஆனால் நெடுகவும் என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்க மாட்டார். தனது வேலையில் முழுகினாரென்றால் அவருக்கு வேறு சிந்தனையே வராது.

அவருக்கு வருகின்ற காகிதங்கள் காதற் கடிதங்களாயிராதென

நம்பகிறேன். அவருடையதாய் சகோதரங்களின் காகிதங்களாய் இருக்கும். அவருடைய நடை. உடை பாவனைகள் மிகவும் இடைஞ்சற்பட்ட குடும்பபோற் தெரிகிறது. சிக்கனமாக வாழ்கிறார். அதிகம் ஊருக்குப் போகும் பழக்கம் அவரிடமில்லை. அங்கும் சினேகிதருமில்லை. தானும் தன்பாடுமாயிருக்கிறார்.

எனக்கு அவரோடு பேசி அவரின் வரலாற்றை அறிய வேண்டுமென்று தோன்றியது. அவரோடு பேசவும் பயமாயிருக்கிறது. என்ன சொல்வாரோ? கனிவாகப் பார்க்கிறார். கருத்துள்ள புன்சிரிப்பை வீச்கிறார்.

என்னுடைய வகுப்பில் அவருக்கு ஒரு பாடமிருக்கிறது. அந்தநேரம் நான் வேறு வகுப்பிற்குப் போவேன். வேண்டுமென்று அவர் வரும் வரை நான் வகுப்பிலிருப்பேன். அவர் வந்து வகுப்பிற்கு வெளியே நிற்பார். அந்தப் பாடம் முடிந்த பின் நான் மீண்டும் அவ்வகுப்பிற்கு வருவேன். நான் வந்ததும் அவர் சென்றுவிடுவார்.

ஒரு நாள் எனது வகுப்பு மேசை லாச்சியுள் இருந்த பல காகிதக் குப்பையோடு ஒரு காகிதத்துண்டும் கிடந்தது. அதில் எட்ட நின்று வட்ட மிடுவதிலும் கிட்ட நெருங்கி ஒருவரை ஒருவா அறிந்து கொள்வது நன்று என்று எழுதியிருந்தது. அது அவர் எழுதினது தான். அவருடைய எழுத்து தான் அன்று தான் எழுதினாரோ பல நாட்களுக்கு முன்பே எழுதி அதற்குள் போட்டாரோ தெரியாது. அன்று தான் கண்டேன்.

எட்ட நின்று வட்டமிடுவது யார்? நானா? அவரா? என்ற கேள்வி என்னுள் எழுந்தது. நான் ஒன்றும் அப்படி வட்டமிடவில்லை. என்று சொல்ல வேண்டும் என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் ஒருவரை ஒருவர் அறிந்து கொள்வது நல்லது என்ற வார்த்தைகள் எனக்கு நியாயமாகப்பட்டது. ஆகையால் எட்ட நின்று வட்டமிடுவது யார் என்ற பிரச்சினையை நான் கிளப்ப விரும்பவில்லை.

அவ்வரிகளுக்குக் கீழே கூடிய அளவு அதே எழுத்தைப் போன்று அதற்கான வழிகளைக் காண்பது எனது கடமையன்று என்று எழுதி அதை இருந்த இடத்தில் வைத்து விட்டேன். அடுத்த நாள் வகுப்பை விட்டுச்செல்லும்பொழுது சிறிது தடுமாற்றமாகத் தானிருந்தது. எப்ப மனி அடிக்கும். போய் அந்த மேசை இலாச்சியைப் பார்க்க வேண்டும் என்று என்மனம் தூடித்துக் கொண்டிருந்தது.

நான் வகுப்புக்குச் சென்று பார்த்த பொழுத அந்தகாகிதம் அங்கே இல்லை. நான் அக்காகிதம் இருக்கும் என்று எதிர்பார்க்கவில்லை. வேறு ஏதும் காகிதம் வைத்திருப்பார் என்று தான் எதிர்பார்த்தேன். ஆனால் அவர் ஒரு காகிதமும் வைக்கவில்லை. யோசித்து நாளைக்கு எழுதிக் கொண்டு வந்து வைப்பார் போலும் என்று நினைத்தேன். அவர் வேறு ஏதும் சந்தாப்பத்தில் யாருக்கோ எழுத நினைத்து எழுதினதை நான் தான் அதிகப் பிரசங்கித்தனமாக எனக்கெழுதினதென்று நினைத்து அதன்கீழ் எழுதி விட்டேனோ? என்றும் மொத்தத்தில் அந்நிகழ்ச்சி எனக்கு மனக் குழப்பத்தை உண்டு பண்ணியது.

எனது மனக் குழப்பத்தை தீர்ப்பது போல என்றுமில்லாது அன்று மாலை மயில்வாகனம் ஆசிரியர் எங்கள் விட்டுக்கு வந்தார். அவருடைய வரவு எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தது. எங்கேயிருந்து வந்ததோ தெரியாது. அதிசயமாக எனக்கொரு நாணமும் வந்து விட்டது. அவரின் பார்வையிலிருந்து மறையவேண்டும் போற்றோன்றியது. அம்மாவை அவருடன்

இருந்து பேசும்படி சொல்லிவிட்டு நான் அவருக்குத் தேநீர் தயாரிக்கச் சென்று விட்டேன். சுந்தரம் ஆசிரியரைப் போன்று இவரும் தேநீர் குடிக்க மறுக்கிறாரோ என்று எனக்குத் தோன்றியது. ஆனால் கொடுத்துப் பார்க்க வேண்டும். குடியாவிட்டால் என்ன? அறியத் தானே வேண்டும் என்ற உறுதியுடன் தேநீரைக் கொண்டு போய்க் கொடுத்தேன். அவர் சிறிதும் மறுப்புக் காட்டாது தேநீரை வாங்கிக் குடித்ததார். கொடுக்கும் பொழுது எனது சிறுவிற் அவர் கையைத் தீண்டி விட்டது. மின்சாரம் பாய்ந்தது போன்று உணர்ச்சி எனக்கு ஏற்பட்டது. கைநடுங்கியது. அந்தச் சிறுவிறலைப் பார்க்க வேண்டும் போற்றோன்றியது. ஆனால் பார்ப்பதற்கு வெட்கமாகவுமிருந்தது. பார்த்துக் கொள். எனது விசித்திரமன நிலையை? எனது கையைப் பார்க்க வெட்கம்.

மயில்வாகனம் ஆசிரியர் ஒவ்வொரு நாளும் எங்கள் வீட்டிற்கு வராவிட்டாலும் வாரத்தில் இரண்டொரு நாட்களாவது வருவார். அம்மாவுடன் தான் அதிகம் கதைப்பார். அம்மாவுக்கும் அவரைப் பிடித்து விட்டது போலிருக்கிறது. அவரின் குலம் கோத்திரம் எல்லாவற்றையும் அம்மா துருவித்துருவி விசாரித்தது சமையலறையிலிருந்த எனக்கு கேட்டது. புன்சிரிப்போடு அவர் அம்மாவின் கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்வதை நான் பார்த்தேன். ஏன் அம்மா விசாரிக்கிறார். என்பது அவருக்குத் தெரிந்து விட்டதென்பதே அப்புன்சிரிப்பின் பொருள். இந்த உறவும் எங்கே போய் முடியுமோ யாருக்குத் தெரியும்?

சுபம்,
உனது அன்புள்ள,
மதிவுதனி.

(9)

சைவப் பாடகாலை,
கல்லாங்குளம்
15. 9. 50

எனது அன்பான குயில்மொழி,

நான் சென்ற விடுமுறையில் ஊருக்கு வந்தபொழுது உன்னைச் சில சமயம் நேரிற் காணலாமென நினைத்தேன். இனிமேல் உன்னைக் காண்பது அருமையாகத்தானிருக்கும், நான் சிறிது பருத்திருக்கிறேன் என்று உனது அம்மா கூறினார். உத்தியோகம் பார்க்கின்ற மகிழ்ச்சியும், சுதந்திர சீவியமும் தான் எனது உடற பூரிப்புக்குக் காரணமாயிருக்குமென நம்புகிறேன்.

ஆனால் இம்மகிழ்ச்சிகளுக்கிடையில் ஒரு இனந்தெரியாத கலவரமும் என்னுள் குடிகொண்டிருக்கிறது. எனது வாழ்க்கையில் இரண்டு முன்று வாலிபர் குறுக்கிட்டிருப்பதால் ஒரு கலவரம் எனக்கேற்பட்டிருக்கிறது. இவையெல்லாம் எனக்கொரு பொருட்டன் று என்ற துணிவு என்னிடமில்லாமலில்லை.

சென்றவாரம் நான் முன்னர் குறிப்பிட்ட சுந்தரம் ஆசிரியர் என்னைப் பாடசாலையில் தனியே சந்தித்து, மயில்வாகனம் ஆசிரியர் ஆபத்தானவர், முன்பொரு பெண்ணின் வாழ்வைக் கெடுத்திருக்கிறார். சாவதானமாகப் பழகிக்கொள்ளுக்கள். என்று சொல்லிவிட்டுப் போனார். அவரை யார்

இதெல்லாம் கேட்டது. இலவச தர்மகர்த்தா ஆட்சி என்மீது நடத்தும் உரிமையை யார் அவருக்குக் கொடுத்தார்கள்.

எனக்குத் தெரியும் என்னுடைய வழி, என்று அவருக்கு சொல்லியதுபிய விட்டபோதிலும், அவர் சொன்ன வார்த்தைகளில் உண்மை இருக்குமா? என்று என் மனம் நினைத்தது. அவர் சொன்ன வார்த்தைகள் உண்மையாயிருந்தால் என்ன? நான் என்ன இப்பொழுது மயில்வாகன ஆசிரியரிடம் என் மனத்தைப் பறிகொடுத்து விட்டேனா? அல்லது அவருடன் பிழையாய் நடந்து கொண்டேனா?

ஒரு மனிதன் வாழ்க்கையில் பிழைவிடுவது ஒரு வியப்பல்ல. சுந்தரம் சொன்ன மாதிரி மயில்வாகன ஆசிரியர் முன்பொரு பெண்ணைக் கெடுத்தார் என்று வைத்துக் கொண்டாலும், அவ்வரலாற்றில் யார்மீது குற்றம் என்று தெரியாதே. ஆகையால் அந்த நியாயம் மயில்வாகனம் ஆசிரியரை வெறுப்பதற்கு ஒரு நியாயமாக எனக்குத் தோன்றவில்லை.

என்னோடு புதிதாகப் பழகுகிறார். குற்றமற்றவர் என்ற நினைப்புடனேயே நானும் அவருடன் பழகவேண்டும். சுந்தரம் ஆசிரியரின் கூற்று பொறுமையால் ஏற்பட்ட தாயுமிருக்கலாம்.

அன்றியும் மயில்வாகனம் ஆசிரியரிடம் ஒடுங்கின மனப்பான்மை இல்லை. அவர் எங்கள் வீட்டில் வந்து பழகும் காலத்தில் ஓவசியர் கண்ணன் எங்களுடன் நெருங்கிப் பழகுவதைப் பார்த்திருக்கிறார். ஓவசியர் கண்ணனின் உறவு பிடிக்காதிருக்குமென நான் முதலில் நினைத்தேன். ஆனால் அவர் அதைச் சிறிதும் வித்தியாசமாகக் கருதவில்லை. எங்கள் வீட்டில் அவர்கள் இரண்டு பேரும் மாலை நேரங்களில் நெருங்கிய நண்பர்கள் போன்று பழகுகிறார்கள். சில சமயம் இரவு எட்டு மனிவரையும் இருந்து பேசிவிட்டு இருவரும் கூடியே செல்கிறார்கள். இப்படி இவர்கள் இருவரும் கூடிச் செல்வது எங்களுக்கும் நல்லது. எங்கள் விட்டிலிருந்து இரவில் தனித்து ஒருவர் சென்றால் இக்கிராமத்துச் சனங்கள் வித்தியாமாகக் கருதுவார்கள்.

ஒரு நாள் மாலை நான் சாய்வு நாற்காலியில் நித்திரையாகிவிட்டேன். யாரோ என் கன்னத்தில் முத்தமிட்டதைக் உணர்ந்து திடுக்குற்று எழுந்தேன். ஒருவரையும் காணவில்லை. கனவா என்று யோசித்தேன். கன்னத்தில் ஈரிமிருந்தது. மயில்வாகனம் ஆசிரியர் அப்படிச் செய்யாமல்டார். ஓவசியராகத் தானிருக்க வேண்டுமென்று நினைத்தேன். ஓவசியரே கலகலவென்று சிரித்துக் கொண்டு நாற்காலிக்குப் பின்னாலிருந்து வந்தார். அம்மா அடுத்த வீட்டில் பேசிக்கொண்டிருந்தார்.

இதென்ன வேலை? என்று ஓவசியரைக் கடுமையாகக் கோபித்தேன். என்ன தன்டனையிட்டாலும் ஏற்றுக்கொள்கிறேன். நீங்கள் தூங்கிக் கொண்டிருக்கம் பொழுது உங்கள் கன்னத்தின் அழகைப் பார்த்த எனக்கு அப்படிச் செய்யாமலிருக்க முடியவில்லை. வேறு ஒரு கெட்ட என்னமும் என்னிடம் இல்லை. என்று மன்றாடினார். பேச்கக்குரல் கேட்டு அம்மா அடுத்த வீட்டிலிருந்து வந்துவிட்டார். ஆகையால் அது அந்த அளவில் முடிந்து போய்விட்டது. அந்நிகழ்ச்சி எனக்கொரு குற்ற மனப்பான்மையை ஏற்படுத்தவழில்லை. என்ன இருந்தாலும் ஓவசியர் நல்லவர்.

இதேமாதிரி ஒரு சுந்தரப்பம் மயில்வாகன ஆசிரியருடனும் ஏற்பட்டது. ஆனால் அவாலூவசியரைப் போன்று முரட்டுத்தனமாகத் தூங்கும் பொழுது

முத்தமிடவில்லை. ஒரு நாள் அவர் எங்கள் வீட்டிற்கு வரும்பொழுது, நான் வேண்டு மென்றே காணாத மாதிரி முகத்தைப் புத்தகத்தால் மறைத்துக் கொண்டு படுத்துக்கொண்டிருந்தேன். அவர் கிட்ட வந்து எனது கையைப் பிடித்து மறைந்திருந்த புத்தகத்தை விலக்கினார்.

ஏன் எனது கையைப் பிடித்தீர்கள்? என்று பாதி கோபத்தோடும் பாதி பரிகாசத்தோடும் கேட்டேன். அட கையைப் பிடித்தது குற்றமா? பெண்கள் ஆண்களின் கையைக் குலுக்கி வரவேற்கிறார்கள். இந்தக் காலத்தில் இதெல்லாம் பார்க்க முடியுமா? என்று கூறினார். எனக்கு அவர் கூறியது நியாயமாகவே தோன்றியது.

எங்களுடைய பாடசாலைக்குச் சென்றவாரம் பாடசாலைப் பரிசோதகர் வந்தார். என்னுடைய வேலை மிகவும் திருப்தி என்று எழுதினார். பெண்கள் என்றால் எல்லோரும் ஒரு மாதிரித்தான் என்று தலைமை ஆசிரியர் கூறினார். பொறுமையினாற்றான் அவர் அப்படிக் கூறினார் என நினைக்கிறேன். அன்றையில் நான் எனது வகுப்பு வேலையை மற்றவர்களிலும் பார்க்க மிகவும் திறமையாகத்தான் செய்திருந்தேன். அவர் எனது வேலையைப்பறிறி எழுதினது முகத்திற்காக என்று நான் நினைக்கவில்லை. நல்லாய் வேலை செய்தாலும் குறைகேட்க வேண்டியிருக்கிறதே.

அப்பாடசாலையிப் பரிசோதகர் தலைமை ஆசிரியரை அனுப்பிவிட்டுத் தனிமையில் எங்கே படித்தீர்கள்? எந்த ஊர்? இங்கே எல்லாம் வசதியாக இருக்கிறதா? வேறு இடத்திற்கு மாறிப் போக விரும்புகிறீர்களா? என்று மிக ஆதரவோடு என்னை விசாரித்தார். நான் இங்கே ஒன்றும் குறைவில்லை என்று அவருக்குத் தெரிவித்தேன். உங்களுக்கேதும் கஷ்டம் இருந்தால் பயில்லாமல் எனக்கெழுதுங்கள். நான் ஒருவருக்கும் கூறுமாட்டேன். என்று கூறினார். ஆம் என்று தலையை ஆட்டிவிட்டேன்.

பாடசாலைப் பரிசோதகர் என்ன கேட்டார்? என்று பின்பு தலைமை ஆசிரியர் என்னைக் கேட்டார். எப்படி இவ்விடம் வசதியா? பிடித்துக் கொண்டதா? என்று விசாரித்தார். என்று கூறினேன். வேறொன்றும் கேட்கவில்லையா? என்று மீண்டும் என்னைக் கேட்டார். நான் இல்லை. என்று வற்புறுத்திக் கூறியும் அவர் நம்பவில்லை. என்று அவருடைய முகபாவத்திலிருந்து தெரிந்தது.

எப்படி இருந்த போதிலும் இச்சந்தாப்பத்தின் பின் தலைமை ஆசிரியர் என்னோடு அன்பாகவும், மரியாதையகாவும் பழகிக் கொள்கிறார். அவரும் சுந்தரம் ஆசிரியரும் இரண்டொரு நாள் எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து போனார்கள். நாங்கள் அவர்களிருவருக்கும் வெற்றிலை மாத்திரம் கொடுத்தோம். தேநீர் கொடுக்கவில்லை.

இங்ஙனம்.
உங்கள் அன்புள்ளி,
மதிவதனி.

சைவப் பாடசாலை,
கல்லாங்குளம்,
20. 10. 50

எனது அன்பான சூயில்மொழி.

எனது வாழ்க்கையில் முதன் முதலாக ஒரு காதற் கடிதம் கிடைத்திருக்கிறது. அதை யார் எழுதினதென்று உண்ணால் ஊகிக் முடியாது. எங்கள் பாடசாலையில் கற்பிக்கும் சுந்தரம் ஆசிரியர் தான் நீண்டதொரு காகிதம் எழுதியிருக்கிறார். அக்காகிதத்தில் உள்ளத்தைத் தொடக்கூடிய வார்த்தைகள் இல்லாவிட்டாலும் என்மீது தனக்கு ஆரம்பத்திலிருந்தே காதல என்று கூறுகிறார். எனினும் தனது மனத்தை அடக்கி எனது குலங்கோத்திரம் எல்லாவற்றையும் அறிந்து குணத்தையும் உணர்ந்த பின்பேதான் ஒரு முடிவுக்கு வந்ததாகத் தெரிவிக்கின்றார்.

தான் கண்ட கண்ட இடங்களில் தேநீர் அருந்துவதில்லை என்றும் அதனாற்றான் எங்கள் விட்டுக்கு வந்த முதனாள் தேநீர் குடிக்க மறுத்ததையும் தான் உயர் குலத்தில் பிறந்தவனைன்றும் இப்பொழுது தானறிந்த வகையில் நானும் உயர் குலத்தவரென்றும் இனிமேல் எனது வீட்டில் தான் தேநீர் பருகப் பின்னிர்க் மாட்டேன் என்றும் எழுதுகிறார்.

எனது சம்மத்தைத் தெரிவித்தால் தான் தலைமை ஆசிரியரை எனது அம்மாவிடம் அனுப்பி எல்லாவற்றையும் பேசி ஒழுங்கு பண்ணச் செயவதாகவும் எழுதுகிறார். தன்மை விவாகங் செய்யாவிட்டாலும் மயில்வாகனம் ஆசிரியரை நம்பி மோசம் போக வேண்டாமென்று இறுதியில் ஒரு ஏச்சரிக்கையும் செய்திருந்தார்.

அவருடைய காகிதத்தை வாசித்துவிட்டு அவருக்கு என்ன மறுமொழி எழுதுவதென்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. உண்மையைச் சொல்ல போனால் எனக்கு அவர் மீது துளியும் ஆசையில்லை. ஆனால் அவர் ஒரு சோலி சுறட்டில்லாத ஒரு அய்பாவி மனிதர். அப்படி ஒரு மனதருடன் அதிகம் வில்லங்கம் இல்லாமல் குடும்பம் நடத்தலாம். வலிய வந்த இவரை உத்தித் தள்ளி விட்டால் கடைசியில் எல்லாருமே கை தவறிப் போகவுங் கூடும்.

மயில்வாகனம் ஆசிரியர் அபத்தானவர் என்று நான் உணருகின்றேன். ஆனால் என்னவோ எனக்கொரு பிரியம் அவர் மீது இருக்கிறது. அவரை நம்ப முடியாவிருக்கிற போதிலும் என்னையறியாமலே எனக்கொரு ஆசை அவர் மீது ஏற்பட்டிருக்கிறது.

என்னங்களும், ஆசைகளும் எப்படியிருந்த போதிலும் சாத்தியமான வழியிற் செல்ல வேண்டும். இன்றைக்கு நான் நினைத்தாலும் நாளைக்குச் சுந்தரம் ஆசிரியரை விவாகங் செய்து கொண்டு சுகமாக இருக்கலாம். அப்படி அவசரப்பட்டு ஒரு முடிவுக்கு வருவது நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை.

இன்னும் கொஞ்ச நாள் பார்ப்போம். மயில்வாகன ஆசிரியரின் போக்கையும் அறிவோமே என்று நான் தீர்மானித்திருக்கிறேன். சுந்தரம் ஆசிரியர் எனது பதிலை எதிர்பார்த்து ஒவ்வொரு நாளும் பாடசாலையில்

வளைந்து வளைந்து வருகிறார். நான் வெட்கப்பட்டவன் மாதிரி அவரைக் கண்டால் தலையைக் குனிந்து கொள்கிறேன். அவரைப் பார்த்தால் பெரிய பரிதாப மாகவும் இருக்கிறது. சில நாள் பொறுத்துப் பார்த்தார். நான் ஒன்றும் சொல்வதாய் தெரியவில்லை. ஒருநாள் என்னிடம்வந்து எனது கழித்ததிற்குப் பதில் தரவில்லையே என்று கேட்டார். நான் ஒன்றும் பேசாது தலை குனிந்து கொண்டு நின்றேன். மௌனமாய் நின்றால் என்ன கருத்து? என்றும் மீண்டும் கேட்டார். நான் அதற்கும் ஒன்றும் பேசவில்லை. ஆனால் முகத்தில் தோன்றிய புன்சிரிப்பை கண்டிருக்க வேண்டும். ஏறக்குறைய எனக்குச் சம்மதம் என்று நினைத்துக் கொண்டு தான் அவர் சென்றிருப்பார் என்று நான் நினைக்கிறேன்.

அந்தரம் ஆசிரியர் என்னை நெருக்க நான் மயில்வாகம் ஆசிரியரை அறிவதில் முயற்சி செய்தேன். ஒரு நாள் பேச்கக் கிடையில் உங்களுடைய நோக்கமென்ன என்று கேட்டேன். சிறிதும் சம்பந்தமில்லாது நான் இப்படிக் கேட்வுடன் அவர் சிறிது திடுக்குற்றவராய்த் தோன்றிய போதிலும் அதைக் காட்டிக் கொள்ளாது சமாளித்துக் கொண்டு எனது நோக்கமும் எல்லாரையும் போலவத்தான். நல்லாய் உழைக்க வேண்டும். பணந்திரட்டவேண்டும். என்பதுதான் என்று மிகவும் அமைதியாகச் சொன்னார். அவருடைய விடை எனக்குச் சிரிப்பை உண்டு பண்ணிய போதிலும் நான் சிரிப்பை அடக்கிக் கொண்டு நான் அதைக் கேட்கிவல்லை. உங்களுக்கு வாழ்க்கையில் என்னென்ன கடமை இருக்கிறது. நீங்கள் விவாகஞ் செய்ய ஏதும் தடை இருக்கிறதா? என்று மெல்லிய குரவில் திக்தித் திக்திக் கேட்டேன்.

நான் உலகத்தில் கடவுள் ஒருவருக்குத்தான் கட்டுப்பட்டவன். என்று அவர் கூறியவார்த்தைகள் எனக்கு மிகுந்த மகிழ்ச்சியைக் கொடுத்தன. அவர் என்னை விவாகஞ் செய்யார் என்று அவருடைய பேச்சிலிருந்து குறிப்பாக உணரக்கூடியதாக இருந்தது.

அடுத்த நாள் தலைமை ஆசிரியர் விட்டுக்கு வந்திருந்தார். அம்மாவுடன் எனது மனவினைப் பேச்சை அவர் ஆரம்பித்தார். உங்களுக்கு விருப்பமென்றால் சொல்லுங்கள். குந்தரத்திற்கு விருப்பம் அவர் நல்ல குலத்திலுள்ளோர். குணமானவர், குடிவெறி முதலிய கெட்ட குணங்கள் கிடையாது. நல்ல ஒழுக்கமானவர். என்று தலைமை ஆசிரியர் எனது தாயாருக்குச் சொன்னார். எப்ப என்றாலும் ஒருவன் கையில் ஒய்யடைக்கப் படுகிறவள் தான் இன்னும் இரண்டொரு வருஷம் சென்றால் நல்லதென்று பார்த்தேன். நாங்கள் ஊரில் இருக்கிற வீடு கடனில் இருக்கிறது. அதைக் கொடுத்துத் தீர்க்க வேண்டும். பிள்ளைக்கும் நகைகள் செய்யவேண்டிய தாயிருக்கிறது என்று தாயர் சொன்னார்.

நீங்கள் உப்படிக் கால நேரம் பார்த்துக்கொண்டிருந்தால், முடியுமோ? ஒவ்வொன்றும் சந்திக்கிறகாலத்தில் செய்துவிட வேண்டும் என்று தலைமை ஆசிரியர் மீண்டும் வற்புறுத்தினார்.

நீங்கள் உப்படித் திஹெரன வந்து நின்றால் நான் என்ன செய்கிறது? இனசனத்தைக் கேட்க வேண்டாமோ. நானோ கைம் பெண். என் என்னைத்திற்குச் செய்தால் ஊரிலுள்ளவர்கள் என்ன சொல்வார்கள். என்று அம்மா சாதுரியமாகப் பதில் சொன்னார். அதற்கென்ன? எல்லோரின் விருப்பத்தையும் கேட்டு யோசித்துச் சொல்லுங்கோ, என்று சொல்லிவிட்டுத் தலைமை ஆசிரியர் சென்றார். அவர் சென்ற பின் அம்மா பிள்ளை

தலைமை உபாத்தியாயரின் கதை கேட்டுதோ? என்று என்னைக் கேட்டார். எல்லாம் கேட்டது. இப்ப ஒன்றுக்கும் அவசரப்படக்கூடாதென்று, நான் அம்மாவுக்குப் பதில் சொன்னேன். அவ்வளவுடன் அக்கதை நின்று போய் விட்டது. மற்றவை பின் கூயம்.

இங்ஙனம்,
உனது அன்புள்ள ,
மதிவதனி

(11)

சைவப்பாடசாலை,
கல்லாங்குளம்.

24.11.50

எனது அன்பான குயில்மொழி,

எனது பாடசாலைக் கு இன் ரு தொடக் கம் விடுமுறை கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. நாங்கள் நாளைக்காலையில் ஊருக்குப்போகிறோம். இப்பொழுது ஊருக்குப் போகிற ஆயத்தங்கள் செய்துகொண்டிருக்கிறோம். ஊருக்குப் போவதில் பல சிக்கல்கள் தோன்றியிருக்கின்றன. இச்சிக்கல்களை நினைக்க ஒரு பக்கம் சிரிப்பாகவும், ஒரு பக்கம் பயமாகவும் இருக்கிறது.

இவ்விடமிருந்து ஊருக்கு பஸ்ஸிலும் போகலாம். வாளிலும் போகலாம். நேற்று ஒவசியர் தானும் ஊருக்கு வருவதாகவும் இவ்விடமிருந்து ஜந்து மைல்களுக்கப்பால் பஸ் புறப்படுகிற இடத்திலிருந்து தான் பஸ்ஸில் ஏறி எங்களுக்குகென்று ஒரு தனி ஆசனம் ஒதுக்கி வைத்துக் கொண்டு வருவதாகவும் எங்களை இங்கே காலையில் ஆயத்தமாக நிற்கும் படியும் கூறிக் கொண்டு தனது பெட்டியையும் எங்களிடம் தந்து விட்டுப் போய் விட்டார். நாங்கள் எங்கள் பெட்டியைத் தூக்கவும் பறிக்கவும் கவனிப்பாத் தேவையில்லை. ஒவசியரும் வந்தால் கரைச்சல் இல்லாமல் போய்விடுவோம் என்று மகிழ்ச்சி அடைந்தோம்.

ஒவசியர் போன பின் மயில்வாகனம் ஆசிரியர் வந்தார். எப்படிப் போகிறார்கள் என்று கேட்டார். நாங்கள் எங்கள் திட்டத்தைச் சொன்னோம்.

நீங்கள் பஸ்ஸில் போனால் இறங்கி வீட்டுக்குப் போகிறதற்குப் பிறகு ஒருகார் பிடிக்க வேண்டும். அன்றேல் பெட்டி தூக்க ஓர் ஆளைப் பிடிக்க வேண்டும். நான் வான்காரரிடம் சொல்லி இருக்கிறேன் அவர்கள் என்றால் வீட்டுப் படலையில் கொண்டு போய் இறக்கி விட்டுப் போவார்கள். வாளில் போகப் போகிறோம் என்று ஒவசியரிடம் சொல்லுங்கள். அவரும் விருப்பம் என்றால் வாளில் வரட்டும். விருப்பமில்லாவிட்டால் பஸ்ஸில் போகட்டும். என்று மயில்வாகனம் ஆசிரியர் சொன்னார்.

அவர் சொன்னது மிகவும் சரி பஸ்ஸில் போய் நாங்கள் அரை மைல் தூரத்திற்கு எப்பொழுதும் பெரிய கவனிப்புப் படுவது வழக்கம். வான்காரர் என்றால் வீட்டுப் படலையில் கொண்டு வந்து இறக்குவார்கள். அதற்குக்கூட பணமும் எடுக்க மாட்டார்கள். அப்படியே செல்வோம் என்று சொல்லிவிட்டோம். ஆனால் இப்பொழுது இரவு பத்து மணியாகி விட்டது.

நேற்றுத் தனது பெட்டியைத் தந்து விட்டுப் போன ஒவசியா இன்னும் வரவில்லை. இனி வரவும் மாட்டார். ஒவ்வொரு நாளும் இரண்டு முன்று தரம் வருகிற ஒவசியர் நேற்றுப் பெட்டி தந்துவிட்டுப் போன பின்பு வரவேயில்லை. இனி நாளைக்காலை பஸ்ஸிற்றான் வருவார். மயில்வாகன ஆசிரியரும் வானில் எங்களை அழைத்துப் போக ஆயத்தமாகவரப்போகிறார். இவ்வளவோடு என்றாலும் பரவாயில்லை.

இன்றைக்குப் பள்ளிக் கூடத்தில் தலைமை ஆசிரியர் ஏதோ சாமான்கள் கொண்டு போவதாகத் தனிக் கார் பிடித்துப் போகிறாராம். எங்களை பஸ் காசைத் தந்து தன்னோடு வரட்டாம். என்று சுந்தரம் ஆசிரியர் சொன்னார். நாங்கள் வானில்போக ஒழுங்கு செய்து போட்டோம் என்று நான் சொன்னேன்.

இன்று மாலை தலைமை ஆசிரியர் வந்து காலையில் கார் வரும். ஆயத்தமாக இருங்கள் என்று நின்ற நிலையில் சொல்லிவிட்டு அவசரமாக உடனே போய் விட்டார். நாங்கள் நடந்த வரலாறுகளை அவருக்குச் சொல்லும் வரையும் அவர் நிற்கவில்லை. நாங்கள் சொல்ல வாய்திறந்தவுடனே அவர் இடைமறித்து நான் எனது தேவைக்குக் கார் பிடிக்கிறேன். நீங்கள் பணந் தரவேண்டாம். உங்களை விட்டுப் படலையில் இறக்கிவிட்டுப் போகிறேன். என்று சொல்லிவிட்டு நிற்காமல் போய்விட்டார். அவருக்கு எங்கள் நிலைவரம் ஒன்றும் தெரியாது.

நாளைக்குக் காலை எங்களைத் தேடி பஸ்ஸும் வானும் வரப்போகிறது. எப்படி இருக்கிறது, எனது நடப்பு. வழக்கமாக நிரம்பி வருகின்ற பஸ், வான் முதலியன் இங்கே நின்று மறித்தாலும் நில்லாமற் போய்விடும். ஆனால் நாளைக்கு எல்லாம் என் விட்டுப்படலையில் வந்து காவல் நிற்கப் போகின்றன.

எனக்கும் அம்மாவுக்கும் இதனால் பெரிய சண்டை. நாங்கள் எங்கள் பாட்டில் போனால் ஒரு குறையுமில்லை. நீ தான் அம்மா, ஒவசியரின் பெட்டியையும் வாங்கிவைத்திருக்கிறாய், எல்லாம் பெரிய குறையாய் வரப்போகிறது, என்று நான் சொன்னேன்.

இப்படி நான் கண்டேனோ? போனமுறை நாங்கள் பட்டபாடு மறந்து போனியோ, பஸ்ஸில் நின்றபோய் இரண்டு நாளாய்க் கால் நோ மாறவில்லை. என்று அம்மா சொன்னார்.

நியாயத்திற்குத், தலைமை ஆசிரியரின் காரிற்றான் போக வேண்டும். ஆனால் என்று மில்லாத மாதிரி எங்களைக் கூட்டிப் போக மயில்வாகனம் ஆசிரியர் முன்வந்திருக்கிறாரே. அந்தச் சந்தர்ப்பத்தை நமுவ விடலாமா? அவருக்கு எங்கள் விட்டையும் காட்ட இது ஒரு சந்தர்ப்பம் அல்லவா? சில சமயம் விட்டிலே வைத்தே தனது சம்மத்தையும் தெரிவித்து விட்டுப் போவார் என்று எங்குத் தோன்றியது.

எங்களுக்கு எப்பும் கை உதவியாயிருக்கின்ற ஒவசியரை ஏமாற்றவும் கூடாது. அவருடைய பெட்டியை எங்களிடம் இருக்கிறது. நாங்கள் தான் வானிற் போனாலும் பெட்டியை என்ன செய்கிறது. வான் காரரோ பஸ்ஸுக்கு முன்னேயன்றுப் பின்னே தரித்துப் போகச் சம்மதியார்கள். தலைமை ஆசிரியரின் காரில் ஏற மறுப்பதற்கு ஒரு நியாயமும் தோன்றவில்லை. இந்தப் பிரச்சினை எப்படித் தீர்ப் போகிறதோ என்று தெரியவில்லை.

எனக்கு இன்றைக்கு நித்திரை வரப்போவதில்லை. தேவையில்லாத வீண்குறை வரப்போவது மன்றிப் பல கதைகளுக்கும் இச்சிக்கல் இடமாகிக்கப் போகிறது. பெண்களாய் பிறந்ததினாற்றான் இப்படிச் சிக்கல்கள் தோன்றுகின்றன.

நளாயினி குரியன் உதிக்காமல் இருக்கக் கடவுது என்று சாபமிட்டாளாம். அது போலச் குரியன் உதிக்காமல் இருந்தாற்றான் இச்சிக்கல்களிலிருந்து நான் தப்பலாம். மற்றவை பின்.சபம்.

இவங்களும்.
உனது அன்புள்ள,
மதிவதனி.

(12)

சைவப்பாடசாலை,
கல்லாங்குளம்,
10. 1. 51

எனது அன்பான குயில்மொழி,

ஓருக்கு நான் போய்ச் சேர்ந்த வரலாற்றை அறிய நீ ஆவல்படுவது உனது காகிதத்தில் தெரிகிறது. ஏழைகளுக்கு இறைவன்தான் துணை. ஒருவரும் என்றிது குறை நினைக்க இடமில்லாமல் முற்றிலும் எதிர்பாராத மாதிரி ஏற்பட்டது போன்று ஒரு காரியம் நடந்தது.

நாங்கள் அன்று காலை எப்படிப் போவோம் என்று திகிலோடு புறப்பட்டு நின்ற பொழுது, முதலில் தலைமை ஆசிரியரின் கார் வந்து நின்றது. அவருக்கு நாங்கள் நடந்த சமபவங்களைச் சொல்லத் தொடங்க, எங்களுக்குச் சமீபத்தில் ஒரு புதுக் கார் வந்து நின்றது. அதிலிருந்து எங்கள் பாடசாலைப் பரிசோதகர் இறங்கினார். தான் யாழ்ப்பாணம் போவதாகவும் எங்களையும் தலைமை ஆசிரியரையும் காரில் வரும் படியும் கேட்டுக்கொண்டார். தலைமையாசிரியர் தான் கார் ஒழுங்குபண்ணிய வரலாற்றைக் கூறி வர மறுத்தார். எங்களை வரச்சொல்லிக் கேட்டார். நாங்கள் இன்னொருவரின் பெட்டியையும் வைத்துக்கொண்டிருக்கிற கதையைச் சொன்னோம்.

அந்தப் பெட்டியைத் தலைமை ஆசிரியரிடம் கொடுத்துவிட்டு நீங்கள் வாருங்கள். தலைமை உபாத்தியாயர் நீங்கள் அந்தப் பெட்டியை வாங்கி பல்லில் வருகிற அந்த ஆளிடம் கொடுத்துவிட்டு வாருங்கள். என்று

பாடசாலைப் பரிசோதகர் சொல்லித் தனது காரில் ஏற்க சொல்லிக் கதவையும் திறந்துவிட்டார். பாடசாலைப் பரிசோதகராகையால் ஒருவரும் அவருக்கு எதிர்வார்த்தை பேசவில்லை. அம்மாவும், சுந்தரம் ஆசிரியருமாக எங்கள் பெட்டியைப் பாடசாலைப் பரிசோதகரின் காரில் தூக்கி வைத்தனர். அவருடைய காரிலும் நிறையைச் சாமான்களிருந்தன. பின் ஆசனத்தில் அரைவாசிக்குச் சாமான்களிருந்தன. மிகுதி அரைவாசிப் பாகத்தில் அம்மாவை இருக்கச் சொல்லிவிட்டு என்னை முன்னுக்கேறி அமரும்படி கூறினார். அவருடைய வார்த்தைகளுக்கு எதிர்வார்த்தை பேசமுடியதா? எப்படியும் ஏற்பட இருந்த பெரியகுறையிலிருந்து நீங்கியது பெரிய காரியம் என்று நான் நினைத்தேன்.

இனிக் குறை சொன்னால் முன்று பேருந்தான் குறை சொல்லவேண்டும். முவரில் ஒருவருடைய வண்டியிற் போனாற்றான் பெருங்குறையாக வரும்.

அந்தோடு தேவையற்ற கதையுங் கட்டிக் கதைப்பார்கள். இது ஒரு கதைக்கும் இடமில்லை. காத்திராப் பிரகாரமாய் ஏற்பட்டமையால் குற்றமும் சொல்லமாட்டார்கள். ஆறுதலாக முச்சுவிட்டுக்கொண்டு உல்லாசமாகக் காரில் ஏறிச் சவாரி, செய்தோம்.

அது ஒரு புதுக்கார். ஜம்பது மைல் வேகத்தில் சென்றது. சில மைல் தூரம் சென்றின் பாடசாலைப் பரிசோதகர் தனது காலை எனது காலுக்குமேல் வைத்தார். அது வரை அவர் மீது நான் வைத்திருந்த நன் மதிப்பும் எனது கால்களுக்குக் கீழ் அழுங்கி விட்டது.

என்னுடைய வேலை மிகத்திருப்பி என்று அவர் எழுதியதும், தலைமை ஆசிரியர் குறிப்பிட்டதுபோல், முகத்திற்காக்கத்தானோ, என்று நான் நினைத்தேன். இரண்டுமாக இருக்கலாம்.

நான் அவரின் ஸ்பரிசத்திலிருந்து ஒதுங்கியிருக்க முதலில் முயன்றேன். ஆனால் ஒதுங்க இடமேது? ஒடும் காருக்குள்ளே பிரமாதமாக என்ன நடக்கப்போகிறது என்று நான் நினைத்துப் பேசாது வெளியே பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன். நடப்பவை ஒன்றையும் உணராதவர் போன்று வெளியே காட்சிகளைப் பார்ப்பவன் போன்று இருந்தேன்.

தெரிந்தும் தெரியாது போலிருப்பதில் ஓர் இன்பம் இருக்கின்றது. புத்திக்காரன் மடையன் மாதிரி நடிப்பதில் பெரிய இன்பத்தை அனுபவிக்கிறான். அதுமாதிரி என்று சொல்லேன்.

அம்மாவைப் பின்னால் திரும்பிப் பார்த்தேன். அவர் தூங்கி வழிந்து கொண்டிருந்தார். அன்றியும் பொருட்களுக்கு இடையிலிருந்த அவரால் எங்களை நன்றாய்ப் பார்க்கவும் முடியாது. ஆகையால் அந்த வகையிலும் அபத்தில்லை. நடப்பது நடக்கட்டும். என்று துணிவாக இருந்தேன்.

எனக்கு இன்னொரு பயம் தோன்றி எனது உயிர் ஊசலாடுவது போலிருந்தது. அவர் ஒரு கையால் காரை ஓட்டிக்கொண்டு மற்றக் கையால் என்னுடன் சரஸ்மாட ஆரம்பித்தார். எனக்குப் பெரிய கூச்சமாயிருந்தது. நான் கூச்சப்பட்டுத்திமிறினால் காரும் நிதானந்தப்பி எங்கே போய் மோதிலிடுமோ, என்று என் உயிர் ஊசலாடியது. இடையிடையே குறுக்கிட்ட பஸ் கார். லொறி முதலியன் அவரின விளையாட்டின் தொடர்பைத் தடுத்தன. அத்தருணங்களில் அவர் இரண்டு கைகளையும் இரண்டு கால்களையும் கார் ஓட்டுவதற்கு உபயோகிக்க வேண்டி இருந்தது.

உயிரைக் கையில் பிடித்துக் கொண்டு விடுபோய்ச் சேர்ந்தோம் என்று சொல். அம்மா பாவும் இதொன்றும் தெரியாது. வாயார் அந்தப் பாடசாலைப் பரிசோதகரை வாழ்த்தினார்.

புதிதாக ஒரு புது நாகரிகம் வந்து எங்கள் நாகரிகத்துடன் கலக்கும் பொழுது இப்படியான அசம்பாவிதங்கள் நடக்கும் போலும். அதற்கெல்லாம் முன்னோடியாக இப்படிச் சில அனுபவிக்க வேண்டும்போலும், நான் தானே முன்னர் எழுதினேன். எனது சுதந்திர சீவியத்தின் பெறுமதியை நினைக்கும்பொழுது இதல்ல: இன்னும் கூட அனுபவிக்கலாம்.

அந்தப் பாடசாலைப் பரிசோதகர் அன்று என்ன இன்பத்தைக் கண்டாரோ நானளியேன். ஆனால் எனக்கு ஒரு புதிய எண்ணம் தோன்றுகிறது. அவரும்

என்னைக் காதலிக் கிறார் போல் தோன்றுகிறது. அப்படியானவும் இதெல்லாவற்றிலும் பார்க்கச் சிறந்ததுதானே. எல்லாம் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். எனக்கேண் அப்படியொரு பெரிய அதிர்ஷ்டம் வரக்கூடாது? "தாரமும் குருவும் தலை விதி," என்று கூறுவார்களே,

இங்ஙனம்,
உனது அன்புள்ள,
மதிவிததனி.

(13)

கைவப் பாடசாலை,
கல்லாங்குளம்,

15. 2. 51

எனது அன்பான குயில்மொழி,

உனது காகிதம் எனது மனத்திற்குப் பெரிய ஆறுதலாக இருக்கிறது. பெண்கள் ஆணகளுக்குச் சரிசமமாகத் கருதப்படுவரை, அவர்களின் உதவிகளும் தேவைப்பட்டுக் கொண்டுதானிருக்கும். அப்பொழுது பல அசம்பாவிதங்களும் நடக்குந் தான். அவற்றிற்கெல்லாம் அஞ்சாதே. என்று நீ எழுதிய வார்த்தைகள் எனக்கு எவ்வளவோ ஆறுதலாக இருக்கிறது. நான் இவ்வளவு நாளும் எனது இந்த நிலைக்கு வறுமைதான் காரணம் என்று நினைத்தேன். அது தவறு. நீ சொல்வது தான் சரியான காரணம்.

எனக்கு வரவரச் சோதனைகள் கூடிக்கொண்டு வருகின்றன. விவாகஞ் செய்யாது இச்சமூகத்தில் ஒரு பெண் சீவிக்க முடியாது என்று தோன்றுகிறது. இரண்டு பெரிய தத்துகளிலிருந்து தப்பிவிட்டேன். தப்பிவிட்டேனென்றாலும் எனது உடலும் உளமும் பெரிதும் சோர்ந்து விட்டன. அத்தோடு எனது மதிப்பும் குறைந்து வருகிறது போற் தெரிகிறது.

சென்ற சனிக்கிழமை நண்பகல். அம்மா கிணற்றுமில் குளித்துக்கொண்டு நின்றார். நான் விட்டில் இருந்து ஏதோ எழுதிக்கொண்டு இருந்தேன். அச்சமயத்தில் ஒவசியர் வந்தார். நான் என்ன எழுதுகிறேன் என்று பார்க்கமுயன்றார். நான் எழுதினது அப்படி ஒன்றும் இரகசியமானதன்று. ஆணால் நான் வேண்டுமென்றே, அதை மறைக்க முயன்றேன். அதைப்பறிக்க அவர் முன்றார். நானும் சிறிது உணர்ச்சி வசப்பட்டு விட்டேன். அவருடைய அனைப்புக்குள் அடங்கிவிட்டேன். என கஷ்ட காலம் வழக்கத்திற்கு மாறாக அச்சந்தாப்பத்தில் சுந்தரம் ஆசிரியர் வந்தார். அவர் எங்களின் நிலையை காணவில்லை, யெனினும் குற்றஞ்செய்த எங்கள் முக்ககுறி அவரை நிச்சயம் உணர வைத்திருக்கும். அவரின் நடவடிக்கையிலிருந்து உணர்ந்து விட்டாரென்றே நம்புகிறேன்.

சுந்தரம் ஆசிரியர் சாதாரணமாகவே சந்தேகப் பேர்வழி. ஒன்றும் நடக்காவிட்டாலும், ஏதோ பெரிதாக நடந்துவிட்டதென்றே கருதுவார். அம்மா எங்கே? என்று கேட்டார். குளிக்கிறார். வந்து விடுவார். இருங்கள். என்று சொன்னவுடன் இல்லை, பிறகு வருகிறேன். என்று சொல்லிவிட்டுத்திரும்பிப் போய்விட்டார். இன்றுவரை திரும்பி வரவில்லை. பாடசாலையில் கண்டாலும் என்னைத் திரும்பிப் பார்ப்பதில்லை. ஆகவே இந்த மீன் இனி இரைப்பக்கம்

நாடாது தாண்டில் முள்ளிலிருந்து தார் விலகிச் சென்று விட்டது.

சந்தரம் ஆசிரியர் என்னை வெறுத்துவிட்டார். என்று எனக்கொன்றும் கவலையில்லை. வீண் கதையை உலகத்தில் கட்டி விடுவாரோ என்றுதான் பயமாக இருக்கிறது. அதற்குந்தான் என்ன பயம்? என்னை ஒருவரும் விவாகஞ் செய்யச் சம்மதியார்களென்றுதானே? விட்டால் விட்டுமே. என்னுடைய சீவியத்தை நடத்த எனக்குக் கடவுள் ஒரு வழியைத் தந்து விட்டார்.

இந்த ஓவசியர் தோற்றப்படாமல் எப்படி எங்களுடன் ஒட்டி விட்டார். சிறிது சிறிதாக எங்கள் குடும்பத்தில் ஒருவர் போன்று பழகி விட்டாரே. இதை நாங்கள் முதலில் சிந்தியாமல் விட்டது எவ்வளவு பெருந்தவறு.

ஒரு நாள் என்னையும் தலைமை ஆசிரியரையும் ஒரு கூட்டத்திற்கு வரவேண்டுமென்றும், தான் வந்து காரில் அழைத்துப் போவதாகவும், பாடசாலைப் பரிசோதகர் சொல்லி இருந்தார். ஏதோ ஆழத்து நடக்கப் போகிறது என்று எனக்கு நன்கு தெரிந்தது. அம்மாவும் இல்லாமல் தனியே தலைமை ஆசிரியருடன் சென்றால் அவர் பாடசாலைப் பரிசோதகர் எது சொன்னாலும் அதன் படி செய்யார். என்னைப் பலிகொள்ளத்தான் இந்தத் திட்டம் என்று எனக்கு நன்றாகத் தெரிந்தது. அதிலிருந்து எப்படித் தப்புவதென்று எனக்குத் தெரியவில்லை. இறைவனே நீ தான் துணை என்று என்னிட ஏங்கிக் கொண்டிருந்தேன்.

நல்ல வேளையாக இரண்டு நாட்களுக்கு முன் அம்மா விற்குக் கடுமையான காய்ச்சல் தோன்றியது, பார். வருத்தங்களையும் மனிதரின் நன்மைக்குத் தான் கடவுள் கொடுக்கிறார்.

ஆனால் எனது மகிழ்ச்சி நீடித்திருக்கவில்லை. அம்மாவிற்கு வருத்தம் கடுமையாயிருந்தது. அவர் வருத்தமாயிருந்த நேரத்தில் ஓவசியரின் உதவியை ஒருபோதும் மறக்க முடியாது. அம்மா தான் பெற்ற மகன்போன்று ஓவசியர் தன்னைப் பார்த்தார் என்று இப்பொழுதும் சொல்வார்.

அம்மாவின் வருத்தத்தை ஆசிரியர்கள் எல்லோரும் வந்து அடிக்கடி பார்த்துப் போவார்கள். சந்தரம் ஆசிரியரும் வந்து பார்த்துப் போனார். அம்மாவுடன் வெகு நேரம் இருந்து கதைத்தார். உந்தக காய்ச்சலுக்குப் பயப்படத் தேவையில்லை. உப்படித் தான் பெரிதாக வரும். கெதியாகமாறிவிடும். என்று அம்மாவிற்கு ஆறுதல் சொன்னார்.

அவருடைய சந்தேகம் நிங்கிவிட்டதோ? அன்றேல் அம்மாவின் மீது ஏற்பட்ட உண்மையான அன்பினால் பேசினாரோ தெரியாது. என பக்கம் திரும்பிப் பார்க்கவில்லை.

மேற்கூறிய இரண்டு தத்துக்களிலிருந்தும் இறைவனருளால் தப்பினேன். ஆனால் இப்படியான சந்தர்ப்பங்கள் இனி மேலும் நிகழா என்பதற்கு எவ்வித ஆதாரமுமில்லை. மிகவும் முனையோசனையுடனும் நடந்தாலும் இப்படியான சந்தாப்பங்கள் ஏற்படவே செய்யும்.

இவைகளிலிருந்து தப்புவதற்கு ஒரேயொருவழி விவாகஞ் செய்துக் கொள்வது தான் ஆனால் விவாகம் என்பது அவசரப்பட்டுச் செய்யும் காரியமில்லவே.

இன்னும் நான் எனது தைரியத்தை இழக்கவில்லை. இப்படியான தத்துக்களை வெற்றிகரமாகச் சமாளிப்பேன் என்ற துணிவும் என்னுள்ளே

இல்லாமலில்லை. பென் தனது பெண்மையைச் சாவதானமாக உய்யோகித்தால் இவ்வுலகத்தையே ஆளாம் என்று விடுதித் தலைவி சொன்ன வார்த்தைகளை நான் இன்னும் நம்புகிறேன்.

உனதன்புள்ளி,
மதிவதனி.

(14)

சைவப் பாடசாலை.
கல்லாங்குளம்.

18. 5. 51

எனதன்பான குயில்மொழி,

ஙங்களுடைய பாடசாலையில் சென்ற வாரம் பெற்றோர் விழா நடந்தது. அவ்விழாவில் நடந்த பல நடன, நாட்டிய நிகழ்ச்சிகளை நானே பழக்கி அரங்கேற்றினேன். அதனால் எனக்கு நல்ல பெயர், கிராமத்தவர்கள் எல்லோரும் என்னைப் புகழ்கிறார்கள்.

இப்படியான விழாக்கள் பலவகையில் உயயோகமானதுதான் என்னைப் பொறுத்தவரை பலதைப் பற்றியும் அறிந்துக்கொள்ளக் கூடியது என்று சொல்வேன். இப் பெற்றோர் விழாவில் ஒவ்வொருவரும் ஒரு நோக்கமுள்ளவர்களாக விளங்கினார்கள். அதை தெரிவிப்பது உனக்கு மிகவும் கவையாய்ருக்கும்.

தலைமையாசிரியர். விழா குற்றங் குறைவின்றி நிறைவேற வேண்டுமென்ற கவலையால் முகத்தில் ஸர்ப்பக்ஷமையின்றிச் சுருசலத்துடன் காணப் பட்டார். நான் பழக் கியபடி பிள்ளைகள் வடிவாகச் செய்யவேண்டுமென்பதே எனது கவலை.

ஙங்களுக்கு உதவி செய்ய முன்வந்த ஓவசியர் கண்ணவின் உற்சாகம, அலங்கரிக்கும் அறைக்குள் அடிக்கடி உதவி செய்யவர்போல் வந்து அவ்விடத்து அழகை ரசிப்பதில் இருந்தது.

மயில்வாகனம் ஆசிரியர் என்னுடன் கதைப்பதற்கு எவ்வளவு சந்தாபங்கள் வசதிப்படுமோ, அவ்வளவு சந்தாபங்களையும் உயயோகிப்பதில் ஊக்கங் காட்டினார்.

பாடசாலைப் பரிசோதகர் ஏதோ விரதம், பூண்டு வந்தவர் போன்று காணப்பட்டார். பாவம் அவரின் விரதம். கைகூடலில்லை.

சந்தரம் ஆசிரியர் எனக்கு ஒன்றும் நேர்ந்துவிடாதபடி கண்காணப்பதில் தனது முழுக் கவலத்தையும் செலுத்தினார். என்னிடம் யாரும் வந்தால் பின்னால் அவரையும் காணலாம். பாடசாலை பரிசோதகர் திரைச்சீலை சரியாக இழுபடாத ஒரு சந்தரப்பத்தில், நீரும் செய்ய மாட்டீர், மற்றவரையும் செய்யவிடமாட்டீர்: வைக்கோற் பட்டடை நாய் மாதிரி என்று அவரை நேரில் பேசிவிட்டார். நான் எனக்குள் சிரித்துக்கொண்டேன். என்னதான் பாடகாலைப் பரிசோதகர் சந்தரம் ஆசிரியரை அங்கிங்கென்று தூர அனுப்பிய போதும், சுவரில் எறிந்த பந்துபோன்று திரும்பிவிந்து அவர் தனது கண்காணிக்கும் தொழிலைச் செய்வதை நிறுத்தவில்லை. அவருக்கு நான் மானசீகமாக வாழ்த்துத் தெரிவித்துக் கொண்டேன்.

பத்திரிகை நிருப்பாரோ, நிருபருக்கு நிருப்பாரோ தெரியாது. அதென்ன? இதன் பொருளொன்ன? என்று கேட்டுக்கொண்டு அந்தச் சாக்கில் என்னழிக்கும்

வந்து கடைக்கண்ணால் பார்த்துப் பாாத்துக்கொண்டு சென்றார்.

அலங்கரிக்கும் அறையை எட்டி எட்டிப் பார்க்கும் கிராமத்து வாலிபர்களின் தொல்லை தனி அத்தியாயம். இவ்வளவும் திரை மறைவில் நடந்தன.

மேடையில் வேஷமிட்டு வந்த மாணவர்களை இளங்கண்டுபிடித்து இன்னார் என்று அறிவிப்பதில் சிலர் இன்புற்றனர். தங்களுடைய பிள்ளைகள் வரும்பொழுது கைதட்டி ஆர்ப்பிக்கும் பெற்றோரும் ஆங்காங்கே காணப்பட்டனர். இப்படி அப்பெற்றோர் தின விழாவைப்பற்றி எத்தனையோ சுவையான சம்பவங்களை எழுதலாம்.

இன்னிகுழ்ச்சி நடந்து சரியாக ஒரு வாரத்தின் பின் நேற்றுத்தான பத்திரிகையில் வந்தது. எனது பெயரும் காணப்பட்டது. எனது முயற்சி பாராட்டப்படத்தக்கது என்று பாடசாலைப் பரிசோதகர் பேசியிருந்ததாகக் காணப்பட்டது. அவர் இன்னும் பலபடப் புகழ்ந்து பேசினார். அவர் பேசியது முழுவதும் வராமலிருந்ததே எனக்கொரு ஆறுதலாக இருந்தது. அவருடைய புகழ்ச்சிக்குப் பின்னால் இருப்பது எனக்கல்லவோ தெரியும்?

எப்படி இருந்த போதிலும் இல்லிழா எனது மதிப்பைக் கூட்டி இருக்கிறதென்பதில் ஜயமில்லை. நானும் மிகவும் கல்டப்பட்டுத்தான எல்லாவற்றையும் பழக்கி அரங்கேற்றினேன்.

இனி என்னுடைய சொந்த விஷயத்திற்கு வருவோம். மயில்வாகன ஆசிரியரா? சுந்தரம் ஆசிரியரா? என்பது தான் இப்பொழுதுள்ள பிரச்சினை. சுந்தரம் ஆசிரியருக்கு என்மீது சமீப காலமாக வெறுப்பேற்பட்ட போதிலும் அவர் நடையிலிருந்து தனது எண்ணத்தை மாற்றவில்லை, என்று தெரிகிறது. மயில்வாகன ஆசிரியரும் வர வர நெருங்கி வருகிறார். ஆனால் ஒரு முடிவும் திறந்து சொல்கிறாரில்லை. மயில்வானம் ஆசிரியரிடம் தான் எனக்கு உண்மையான நேசமென்று உணக்கு முன்னமே தெரிவித்தேன். ஆனால் அம்மா சுந்தரம் தான் நல்லவர் என்று சொல்லுகிறார். அவருடைய வார்த்தையை நான் பொருப்படுத்தவில்லை.

மயில்வாகனம் ஆசிரியரின் முடிவை எப்படியும் கேட்டறிய வேண்டுமென்று முயற்சித்து வருகிறேன். அவரோ ஒன்றுக்கும் பிடி கொடுக்கிறாரில்லை.

நான் நெருக்கிக் கேட்ட பொழுது சொல்கிறேன். தனிமையில் பேச்சுந்தரப்பம் வாய்க்கும் பொழுது கூறுகிறேன். என்று கூறினார். இப்பவும் தனிமைதானே. சொல்லுங்கள் என்று நெருக்கினேன். அது நீண்ட கதை. எனது எதிர்காலத்திட்டங்கள் பல. ஆறுதலாகத் தனிமையிற் சொல்ல வேண்டும். இப்படி அவசரத்தில் சொல்ல முடியாது. என்று சொன்னார். மேலும் அவர் ஒரு பொல்லாத கேள்வியையும் என்னைக் கேட்டார்.

இல்லை, வாயால் கேட்கவில்லை. எழுதி மேசையுள் வைத்தார். உண்ணைத் தனிமையில் சுந்தித்து எனது திட்டங்களை விறங்கப்படுத்துவதற்காக இரவு நடுச்சாமத்தில் உண்ணிடம் வரட்டுமா? என்று எழுதிக் கேட்டார். நான் இரவில் சுந்திப்பது பெரும் ஆபத்து அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடுங்கள். என்று எழுதி வைத்தேன்.

அவர் ஒரு ஆபத்தும் நிகழாது. நாங்கள் படித்தவர்கள் பயப்படத் தேவையில்லை. என்று பதில் எழுதி வைத்தார்.

நான் எந்த முனிவர்களானாலும் இப்படியான சுந்தரப்பங்களில் நெறி தவறிவிடுவார்கள். ஆகையால் அந்த எண்ணத்தை விட்டுவிடுங்கள். என்று

எழுதி வைத்தேன்.

அவர் முனிவர்கள் சந்நியாசிகள் எல்லோரிலும் பார்க்க நர்ன் வலிமை வாய்ந்தவன் என்பதை நீ நேரில் சந்திக்கும் பொழுது அறிவாய். நான் புலன் வழிச் செல்லும் பதரல்லன். ஒன்றுக்கும் பயப்படவேண்டாம் என்று எழுதினார்.

நான் அதற்கு ஒன்றும் பதில் எழுதவில்லை. அவ்வளவில் எல்லாம் நிற்கிறது.

மற்றவை பின்.

இங்ஙனம்,
உனதன்புள்ள,
மதிவதனி.

(15)

ஈசவப் பாடசாலை,
கல்லாங்குளம்.

20. 6. 51

எனதன்பான குயில் மொழி,

நான் உனக்கு எதை எழுத, எதை எழுதாமல்விட ஆதியிலிருந்து ஒன்றும் ஒழியாமல் எழுதுகிறேன். என் மீது குற்றம் இருந்தால் தயங்காமல் எழுது.

எனது அம்மாவின் ஒன்றுவிட்ட தமக்கை பொன்னம்மா, சென்ற வாரம் வந்து எங்களுடன் நிற்கிறார். இரண்டொருநாட்களில் போய்விடுவார் என நினைக்கிறேன்.

நாங்கள் இவ்விடம் வாடகைக்கு இருக்கும் வீட்டைப் பற்றி உனக்கு நான் இதற்கு முன் எழுதவில்லை. இது ஒரு சிறிய விடெனினும் பெரியவளவு கிணறு, மலசலகூடம் எல்லா வசதிகளும் பொருந்தியது. இக்கிராமத்தில் ஜங்து ரூபா வாடகைக்கு இப்படி ஒரு வீடுகிடைத்ததே பெரிய அதிர்ஷ்டம் என்று சொல்ல வேண்டும்.

இந்த வீட்டில் ஓரேயோரு அறைதான் உண்டு. எங்கள் பொருட்கள் எல்லாம் அந்த அறைக்குள் தான். படுப்பதும் அந்த அறைக்குட் தான். திறந்த பகுதிக்கும் அந்த அறைக்கு இரண்டு கதவுண்டு. முன் பக்கக் கதவு முன் இருக்கும் பின் பக்கக் கதவு சமையலறைக்குப் போவதற்கும் பாவிக்கப்படுகிறது.

பெரியம்மா வந்த முதனாள் அவரும், அம்மாவும் இதற்குள் ஏன் அடைப்படுகிடப்பான், வெளியில் படுத்துக் கொண்டு கதைப்போம் என்று சாப்பிடும் பொழுது பேசிக்கொண்டார்கள். அவர்கள் இருவரும் வெளி அறையில் படுத்தார்கள். நான் அறைக்குள்ளே, இரண்டு கதவுகளையும் உள்ளே யூட்டிலிட்டுப் படுத்திருந்தேன்.

பொய்ம்மா எங்கள் ஊர்க்கதைகள் எல்லாவற்றையும் அம்மாவிற்குக் கூறினார். அவர் சொன்ன விபரத்தைப் பார்த்தால் விழந்தாலும் அவளின் கதை முற்றுப்பெறாது போற்தோன்றியது. அவர் சொன்ன வரலாறுகள் எனக்கும் தெரிந்தவர்களின் கதையாயிருந்ததால், நானும் சூர்மையாகக் கேட்டுக் கொண்டு கிடந்தேன்.

இங்கே படுப்பதற்குக் கட்டில் இல்லை. நிலத்தில் பாய் விரித்துக் கொண்டு படுத்திருந்தேன். எங்கோ ஒரு தேவாங்கு அவலக் குரவில் கீச்சிட்டது. என்னருகில் ஏதோ சிறு சத்தம் கேட்டது. பார்த்தால் எனது பாயருகில் மயில்வாகனம் ஆசிரியர் இருக்கிறார். எனது உடலெல்லாம் பதறியது. திடுதிடென்று படுக்கையை விட்டெழுந்தேன். இந்த அவும் வெளியில் கிடந்த அம்மாவிற்குக் கேட்டுவிட்டது. நான் சத்தமிட்டு அம்மாவை கூப்பிட்போகிறேன் என்று அவர் நினைத்தார். உண்மையில் நானும் முதலில் அப்படித்தான் நினைத்தேன்.

சத்தமிட வேண்டாம் என்று கையால் மிகவும் பணிவாகக் காட்டினார். அவரின் முகத்தைப்பார்த்தால் இரக்கமாக இருந்தது.

எப்படி உள்ளுக்கு வந்தார் என்று நீ அதிசயப்படுவாய். நாங்கள் சமையறையில் சாப்பிட்டுக்கொண்டிருக்கும் பொழுது அவர் வந்திருக்கிறார். அம்மாவும், பெரியம்மாவும் வெளியறையில் படுப்பது: என்று கதைத்தது அவருக்கு கேட்டிருக்கிறது. அறைக்குள்ளே ஒரு மூலையில் கயிறிலே நான் உடுக்கும் துணிகளைப் போட்டிருந்தேன். அத்துணிகளுக்கும் கவருக்கும் இடையில் மறைந்து நின்று கொண்டார். அப்படி நிற்பதற்கு எவ்வளவு துணிவிவேண்டும். என்று நீ யோசித்துப் பார். அவரைப் போல் துணிந்த மனிதரை நான் காணவில்லை. ஒருவரும் அவரைக் காணாதது அவருடைய அதிர்வட்டம் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

கரும்புக் கொல்லையுட் புகுந்த யானை கரும்பைத் தடவிப் பார்த்துக் கொண்டு பேசாது போய்விடும். என்று எதிர்பார்க்க முடியாது. பெரியம்மா இல்லாவிட்டால் எப்படியும் அம்மாவுக்குத் தெரிவித்து விடலாம். பெரியம்மா அழிந்தால் ஊரில் போய்க் கதையும் கட்டிவிடுவார்.

அரவமின்றிச் சமையலறைப் பக்கத்துக் கதவைத்திறந்து. அவரையும் அழைத்துக் கொண்டு வெளியில் வந்ததும் எனக்கு அப்பாடா என்று ஒரு ஆருதல் மூச்ச வந்தது. வெளியில் வாயினால் நியாயம் கூறியோ, போரடியோ, அவரிடமிருந்து தப்பிவிடலாம் என்று எனக்கு ஒரு துணிவு தோன்றியது. அதனால் ஏற்படும் சிறு ஒசையேனும் அம்மாவுக்கும், பெரியம்மாவுக்கும் கேளாதல்லாவா?

சமையலறைக்கு அப்பாலே புதிதாகக் கட்டப்பட்ட கிணறும், அதைச்சுற்றி நாட்டப்பட்ட வாழைமரங்களும் நிலவொளியில் அழகாகத் தோன்றின. வாழை இலைகளில் படிந்த பனித்துளியில் நிலவொளி படும் பொழுது அவ்விலைகள் என்னைப் பார்த்துப் புன்னைகை புரிவது போன்றிருந்தன. மிகவும் மந்தமாக வீசிய தென்றற் காற்றினால் அசைந்தவாழை இலைகள் கூட தங்களுக்குள் இரகசியம் பேசின.

புதிதாகக் குலை போட்டு முதற் சீபு விரிந்து நின்ற ஒரு வாழை மரத்தின் கிழே, அவ்வாழையைப் போலவே தலை குளிந்து நின்றேன். அவ்வாழையின் வாழ்விற்கு அக் குலைதான் கூற்றுவான். இறைவனின் - எச்சரிக்கை பொன்று அவ் வாழை என் முன்னிலையில் விளங்கியது .

வாழைப் பூ புதிதாக ஒன்று விரிந்திருக்கிற தென்ற செய்தியை அந்த வண்டிற்கு யார் தான் சொன்னார்களோ? ஒரு வண்டு எனக்கும் அவருக்கும் இடையில் மாறி மாறிப் பறந்து தனது பாவையில் ஏதோ சொன்னது.

வானத்தில் சந்திரன் நல்ல பிரகாசமாகத் தான் வினாங்கினான். ஆனால் அக்காட்சியை நிமிர்ந்து பார்க்க எனக்குத்துணிவில்லை. வாழூகளுக்கு கூடாக நிலத்தில் விழுந்து நிலவொளி பெரிய வெண்ணிறப் புள்ளிகளையுடைய சுருப்புச் சீலையால் நிலைமகள் போர்த்திருப்பது போன்றிருந்தது. எங்களைக் காண அவனுக்கும் நானைம் போலும்.

என்னால் ஒன்றும் பேச முடியவில்லை. பேசாது நின்றேன். என்ன? பயந்து போனாயா? ஒன்றுக்கும் பயம்பாதே. என்னால் உனக்கொரு தீமையும் வராது? என்று அவர் சொன்னார்.

நான் ஒன்றும் சொல்லவில்லை. சொல்ல என்ன இருக்கிறது.

என்னுடைய உள்ளத்தை திறந்து காட்டுவதற்கு இப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் எப்பொழுது கிட்டும் என்று நான் எதிர்பார்த்திருந்தேன். என்று மீண்டும் சொன்னார்.

நான் அதற்கும் ஒன்றும் பேசவில்லை. என்ன பேசாமல் நிற்கிறாய். உனக்கு என்னிடம் பேச விருப்பமில்லாவிட்டால் நான் போகிறேன். என்று சொன்னார்.

நான் சொல்ல என்ன இருக்கிறது என்று சொல்ல வாயைத் திறந்தேன். வாயிலிருந்து சத்தம் வரவில்லை.ஸ்டார் ஆகாதகார் மாதிரி வாய் தொழிற் படாதாம். எவ்வளவோ சிறம்பட்டு சொன்னேன். அவ் வோசை தொண்டையைக் கையால் தெரிந்திருக்கும் பொழுது, கோழி போகுகிற சத்தம் போல இருந்தது. அந்த ஒசை எனக்கே வெட்கமாயிருந்தது.

இதோ பார், நீயும் ஆசிரியை நானும் ஆசிரியர். எங்களுடைய வாழ்க்கையை நாங்களே அமைக்க வேண்டும். எங்களுடைய திட்டங்களில் மற்றவர் நுழைய இடமில்லை. நாங்கள் யாருக்குப் பயப்பட வேண்டும்? என்று சொன்னார்.

அவர் சொன்னது எனக்கு அச்சமயத்தில் விளங்கவில்லை. இப்படித்தான் சொல்லி இருக்க வேண்டும் என்று இப்பொழுது நினைக்கிறேன். ஆனால் அவருடைய வார்த்தைகளும் கால் ஓட்டமும் நாளிழந்த தைரியத்தைச் சிறிது சிறிதாக எனக்கு கொடுத்தன. ஏன் பயப்படவேண்டும் என்ற எனது தன்மான உணர்ச்சி அழிமானத்திலிருந்து எழுந்தது. நான் நிமிர்ந்து நின்றேன். ‘வா அந்த மனவிற் போய் இருந்து பேசவோம்’ என்ற என் கையைப் பிடித்து அழைத்தார்.

நான் வேண்டாம் அங்கேயே நின்று பேசவோம் என்று கையை விடுவித்துக் கொண்டு அருகே இருந்த உயர்மானகிணற்று மேற்கட்டில் சாய்ந்து கொண்டுனின்றேன்.

அவரும் என்னருகில் கிணற்றுக் கட்டில் சாய்ந்து கொண்டு இப்பொழுது நான் உனது கையைப் பிடித்ததை நீ விபரிதமாக நினைக்க மாட்டாய் என்று நம்புகிறேன்என்று கூறினார்.

எனக்கு ‘ஜேயோ பாவம்; எவ்வளவு உயர்வான மனிதர்’ என்று தோன்றியது.எனது முகத்தில் தோன்றிய புண்ணகை நிலாவொளியில் அவருக்குத் தெரிந்திருக்க வேண்டு மென்று நினைக்கிறேன். அதன் மேல் அவருடைய குரலும் தெளிவாக இருந்தது.

என்னுடைய பூர்வோத்திரம், வரலாறு, பொருளாதார நிலைமை இனசனத்தவர்களின் நிலைமை ஆகிய எல்லாவற்றையும் கேட்டார். நான்

சுருக்கமாகப் பதில்சொல்லி வந்தேன். இடையிடையே தானும் அப்படித்தான் என்று தனது கதைகளையும் சொல்லி வந்தார். எனது வரலாற்றை கேட்டு அவர் பேசுக் எனக்கு உற்சாகத்தைக் கொடுத்தது. ஆகவே எனது இலட்சியம் போக்கு ஆதியவற்றைப் பற்றி மேலும் சொன்னேன். அவர் சபாஷ் போட்டுக் கொண்டிருந்தார். இந்தச் சுவையான சம்பாஷ்ணையில் நாங்கள் இருவரும் நெருங்கி உடலோடு உடல் ஒட்டிக் கொண்டு எப்பொழுது கூட நிற்கிறோம் என்று எனக்குத் தெரியமற் போய்விட்டது. அதை உணர்ந்ததும் நான் சிறிது விலகி நின்றேன்.

வெளியிலிருந்தாற்றான் நிழலின்ருமை தெரியும். உப்பில்வாத பொழுத தான் உப்பின்னருமை தெரியும். அவரோடு ஒட்டி நின்றதின் ககம் நான் விலகி நின்ற பொழுது தான் தெரிந்தது. ஓர் ஆளின் உடற் குடு இவ்வளவு இதம் நிறைந்ததோ என்று நான் எனக்குள் நினைத்தேன். மீண்டும் அலரோடு அணைந்து நிற்க விரும்பிய போதிலும் நானாக அப்படிச் செய்யவில்லை. சிறிது நேரத்தில் அவரே மீண்டும் என்னோடு நெருங்கி வந்து நின்றது மன்றித் தனது ஒருக்கயால் என்னை அணைத்து இடுப்பைப் பற்றினார். கிணறுக்குள் தவணை ஒன்று ஏதோ கூறியது, எனது மனசாட்சி எங்கோ ஒடிப் போய் ஒழித்த தென்று நானிருயேன். அவருடைய அணைப்பை விடுவிக்க எனக்குச் சிறிதும் மனம் வரவில்லை. எனது இடுப்பை பற்றிய கையின் விரல்களைப்பற்றிப் பின் வரல்களை எனது கையாற் பிடித்தேனே யன்றி அக்கையைத் தூரத் தள்ள என்னால் முடியவில்லை. இச்செயல்களுக்கிடையில் என்னை அவர் மேலும் மேலும் உற்சாக முடிகிக் கதைக்கச் செய்து கொண்டிருந்தார். எங்கள் இருவருக்கும் மிடையில் இருந்த இடைவெளி படிப்படியாகக் குறைந்து கொண்டு வந்தது.

ஒருத்தியாக நின்று கதை சொல்லிக் கொண்டு வந்த நான் படிப்படியாக இரண்டு பேராக மாறினேன். அவரின் அணைப்பினால் கிடைக்கும் ககத்தை அநுபவிக்கும் ஒருத்தியாகவும் அவருடைய கேள்விகளுக்கு மறுமொழி சொல்லுகிற இன்னோருத்தியாகவும் மாறினேன்.

இது வரையும் எனது அச்சத்தை நீக்குவதற்கும் தனது செயல்களை உணராதிருப்பதற்கும் என்னை விடுத்து விடுத்துக் கதைகேட்டு அவர் மொற்றினார். இப்பொழுது அவருடைய செயல்கள் ஒன்றையும் நான் உணரவில்லை; ஒன்று அவரையும் என் மனச்சாட்சியையும் மொற்றுவதற்காக நான் வலிந்துவலிந்து பல கதைகளைச் சொன்னேன்.

அவ்வளவு தான் நான்முயற்சி செய்து புதிய புதிய கதைகளைச் சொன்னேன்.

எவ்வளவு தான் நான் முயற்சி செய்து புதிய புதிய கதைகளைச் சொன்ன போதிலும் சிறிது நேரத்திற்குள் ஒன்றும் பேச முடியாதபடி அவர் செயல்களினால் நான் என்வசம் இழந்து விட்டேன்.

ஒருத்தியாய் நின்று இருவாரய் மாறிக் கடைசியில் நான் என்று ஒன்று இல்லை என்ற நிலைக்கு வந்து விட்டேன்.

ஓர் ஆந்தை அலரிக்கொண்டு எங்கள் தலைக்கு மேலால் பறந்தது அவர் தனது அணைப்பை நெருங்கி என்னை மேலே தூக்கினார்.

முதலையில் வாயில் அகப்பட்ட சுசேந்திரன் என்ற யானை ஸ்ரீ நாராயணா என்று கூவி அழைத்தது போல பிள்ளையிள்ளை என்று அம்மா

கதவிற் பலமாகத் தட்டும் சத்தம் கேட்டது.

இந்தப் பக்கத்தால் வேலியால் ஏறிப் போய் விடுங்கள் என்று சொல்லி விட்டு நான் அரவமின்றிச் சென்று அப்பொழுது தான் தூக்கத்தினின்றும் எழும்பினால் போன்று என்னம்மா என்று கேட்டேன்.

இப்படித்தான் பெண் பிள்ளை நித்திரை கொள்ளுகிறதோ உன்னை எத்தனை சத்தம் கூப்பிட்டுப் போட்டேன் என்று அம்மா என்னை வைத்து இஞ்சை அந்தப் பெட்டிக்குள்ளே இருக்கும் போர்வையை எடுத்துக் கொடுத்து இருக்கும் போர்வையை எடுத்துக் கொடுத்துவிட்டு இரு கதவுகளையும் நன்றாய்ப் பூட்டிக் கொண்டு படுத்தேன்.

என்னைத் தக்க தருணத்தில் காப்பாற்றிய இறைவனின் திருவருளை நினைத்துக் கொண்டு படுத்தேன். ஆனால் தூக்கம் வரவில்லை. எல்லாம் இறைவன் செயல்.

இங்ஙனம்,
உனதன்புள்ளி,
மதிவதனி.

v

(16)

சைவப் பாடசாலை
கல்லாங்குளம்

18.7.51

எனது அன்பான குயில் மொழி,

இந்தக் காலத்தில் ஒருவரையும் நம்புவதற்கில்லை. என்று நீ எழுதியது முற்றிலும் உண்மை. வரவர ஒருவரையாருவர் நம்பாத காலமாக மாறிக்கொண்டு வருகிறது. மயிலவாகன ஆசிரியரை நோக்கி விரைவில் விவாகப் பதிவு செய்து கொள் என்று நீ எழுதியிருந்தாய். நீ எழுது முன்னரே நானும் அப்படியானதொரு உறுதியோடுதான் இருந்தேன். நல்ல வேளையாகத் தப்பியும் விட்டேன் உண்மையான மனச்கத்தும் உள்ளவர்களுக்கு இறைவனின் துணை என்றும் உண்டு. இது எனது அசைக்க மடியாத நமபிக்கையாகும்.

அன்று தனது திட்டங்களைக் கூறி விவாகத்திற்கு ஒரு முடிவு சொல்வதாக வந்த அவர் சம்பாஷணையே வேறு திசையில் திருப்பி என்னைக் கெடுக்கப் பார்த்தார். இறைவன் திருவருளினால் நான் தப்பினேன்.

பல்லிலே பட்டநிரி பழழயிலே கிடவாதல்வா? அதற்கு இரண்டு நாட்களுக்குப் பின் அம்மா பெரியம்மா உறங்கிய பின் நான் தனியே படுத்திருந்த அறையின் பூட்டப்படாமலிருந்த சாளர்க் கதவைத் திறந்து ஒரு சிறு கல்லொள்ளறைப் பள்ளது போட்டார். நான் விளக்கைச் சிறிது தூண்டிவிட்டு எழுந்து பார்த்தேன். அவர்தான், வெளியில் வரும்படி கேட்டார். போயிலிடும்படி, கூறினேன். ஒரேயொருக்கதை கூறிவிட்டுப் போகிறேன் என்று சைகை காட்டினார். எப்படியும் இன்றைக்கு அவரை ஒரு முடிவு கேட்டுவிடவேண்டும். என்ற உறுதியோடு வெளியில் சென்றேன். ஒருமுறை செய்த தப்பை இரண்டாம் முறை செய்கிற பொழுது அநிகம் அச்சும் இராதல்லவா? நான் உழைராகத்தான்

போனேன்.

எனக்குக் கிட்டவரக் கூடாது. ஒரு முழுத்திற்கு அப்பால் நிற்க வேண்டும்: என்று முதலிலேயே கூறி அவரை எச்சரிக்கை செய்தேன்.

நான் ஒருபோதும் உணர்ச்சிவசப்பட்டுக் காரியங்கள் செய்யமாட்டேன். அன்றைக்கு உன் அம்மா கூப்பிடாவிட்டாலும், நான் அதற்கு மேல் ஒன்றும் செய்திருக்க மாட்டேன். படிப்பற்ற முரட்டு வாலிபனுக்குக் கூறுவது போல் எனக்குச் சொல்லாதே. உனது விரும்பபடி தூரவே நின்று கதைத்துவிட்டுப் போவோம், என்று கூறினார்.

அவர் படியாத முரட்டு வாலிபன் என்று கூறியது ஓவசியரைக் குறிப்பிட்டதாயிருக்கலாம் என்று நான் நினைத்தேன். உண்மையில் அவன் இப்படியான சந்தாப்பம் என்றால் என் வார்த்தைகளுக்குக் கட்டுப்படுவான், என்று நான் நினைக்கவில்லை.

மயில்லாகனம் ஆசிரியின் வார்த்தைகள் எனக்கு அவர் மீது ஏற்பட்டிருந்த வெறுப்பை நீக்கின. மனிதன் நம்புவதற்குரிய ஒருவர் என்று கருதினேன்.

உண்ண நான் விவாகஞ் செய்தாலும், செய்யாவிட்டாலும், உனது கற்புசிதையாமல் பார்த்துக் கொள்வது சக ஆசிரியனாகிய எனது கடமையாகும் என்று மேலும் கூறினார்.

தனக்கு இரு சேகோதரிகளிருப்பதாகவும், அவர்களை விவாகஞ் செய்து கொடுத்த பின் தான் விவாகஞ் செய்யலாமென்றும், அதுவரையும் பொறுத்திருக்க வேண்டும் என்றும் அவர் கூறினார்.

நாங்கள் இருவரும் சேர்ந்து உழைத்து அவர்களைக் கரையேற்றுவது இலகு என்று நான் கூறினேன்.

உலகம் அப்படி நினையாது, குமரி இருக்க எனக்கென்ன அவசரம் என்று தூற்றுவார்கள். அன்றியும் உனது உழைப்பை அவர்களுக்குக் கொடுப்பதை நான் விரும்பவில்லை. என்று அவர் கூறினார்.

எங்களுக்குள் நான் நீங்கள் என்ற பேதமேன் என்று நான் கூறினேன்

உண்மைதான் இனி எங்களுக்குள் என்ன பேதம். என்று என்னருகில் நெருங்கி இருந்தார். காரியம் கைகூடி வருகிற சந்தர்ப்பத்தில் கெடுக்கக் கூடாதென்று, நான் உணர்ச்சிவசப்படாது நிதானமாக இருந்த போதிலும், அவர் நெருங்கி இருந்ததைக் கூடுக்கவில்லை.

இப்பொழுது நாங்கள் கிணற்றுக்குச் சிறிது தூரத்தில் வெள்ளை மணவில் இருந்தோம். எங்களுக்குப் பக்கத்திலுள்ள ஒரு சிறு தென்னம் பிள்ளை தென்றலோடு சலசலப்பின்றி விளையாடிக் கொண்டிருந்தது.

வானத்தில் மேகமின்றி சந்திரன் தனி அரசு செருத்திய போதிலும், எனது மனதில் மறைந்திருந்த இனந்தெரியாத ஏக்கம் போன்று அச்சந்திரனைச் சுற்றிப் பரிவேடம் போட்டிருந்தது.

‘ஒருவருக்கும் தெரியாமல் இரகசியமாகா விவாகப்பதிவு செய்து கொண்டாலென்ன’ என்று நான் கேட்டேன்.

‘சபாவ்; சரியான யோசனை தான். என்னோடு விவாகப் பதிவுக் காரணம் சிநேகிதம்; ஒருவருக்கும் தெரியாமல் முடித்து விடலாம். பிறகு உனக்கு என்மீது நம்பிக்கையினம் இராது’ என்று கூறினார்.

‘உங்கள் மீது எனக்கு நம்பிக்கையினம் என்று கூறினார். நான் எப்பொழுது கூறினேன். என்று கோபத்தோடு கேட்டேன்.

பின்னை, விவாகப் பதிவு என்று ஏன் டெந்ருக்குகிறாய்' என்று கேட்டார்.
'இல்லை! நாங்கள் இப்படி நடக்கும் போது ஏதும் நடந்து விட்டால்.....'
என்று நான் கூறினேன்.

'எப்படி நடக்கும் பொழுது'என்றார்.

எனக்கு நாணம் வந்துவிட்டது. 'கம்மா...நீங்கள்'என்று சின்னங்கினேன்.
அவர் என்னைப் பிடித்துத்தன முடியில் கிடத்தினார்.

இனி என்ன? முழுவு சொல்லி விட்டார் தானே என்று தான் நினைத்தேன்.
நான் உணர்ச்சி வசப்படாதிருந்த போதிலும் அவர் செயலைத் தடுக்கவில்லை.
அவர் செயலைத் தடுக்காதிருந்தது. முழுவதும் அவர்மீது கொண்ட நம்பிக்கை
என்றும் கூறமுடியாது. இரவு, நிலவு, தென்றல் ஆகியவற்றின் வலிமையும்,
பருவத் துடிப்பும் ஒரு காரணமாகலாம் என்பதை மறுக்கமுடியாது. முதனாள்
பெற்ற இன்ப அனுபவத்தின் அழைப்பும் ஒரு காரணமாக இருக்கலாம்.

திருட்டுத்தானமாக மாங்காய் பிடிக்குபவன் காவற்காரனே, எனக்கென்ன?
என்று ஒன்றுங் காணாத மாதிரி இருப்பதை அறிந்தால் கம்மா இருப்பானா?
இதே நேரத்தில் ஒவசியர் கண்ணன், அம்மாவைக் கூப்பிட்டுக் கொண்டு
வந்தார்.

'இவன் ஏன் இந்த நேரத்தில் வருகிறான்' என்று அவர் தனக்குள்
முனு முனுத்தார். மறுகணம் என்னை எழுப்புவதற்காகக் கதவு
தட்டப்பட்டது. நான் அவரிடம் இருந்து தப்பிச் சிட்டுக்குருவிபோல் ஓடினேன்.

'ஒவசியரைக் கொல்ல வேண்டு' மென்று மயில்வாகனம் ஆசிரியர்
சொன்ன வார்த்தைகள் ஒடின எனக்குக் கேட்டது. அவர்கள் நல்லசினேகிதம்.
ஆகையால் அவரின் வார்த்தையை நான் பொருட்படுத்தவில்லை.

உண்மையில் அன்று பின்னிரவு ஒவசியர் கண்ணன் கொல்லப்பட்டார்.
அவர் மயில்வாகனம் ஆசிரியரால் கொல்லப்பட வில்லையானாலும், இவர்
சொன்னது உண்மையாயில்விட்டது.

ஒவசியர் கொலையுண்டது ஒரு தனிக்கதை. அக்கதை முழுவதையும்
விபரமாக அறிந்து அடுத்தமுறை எழுதுகிறேன். நானும் அம்மாவும் இரண்டு
நாளாகச் சாப்பிடவில்லை.

இப்படித் தீவிரன் இறந்தால் யாரால் துக்கத்தை ஆற்றமுடியும்.

தனது பெறாத மகன் என்று சொல்லிக் கொண்டு வந்த அம்மாவினால்
ஒவசியரின் மரணத்தை இலகுவில் ஆற்றமுடியுமா? எனக்கே தூக்கம் தாங்க
முடியாதிருக்ககையில் அம்மாவை என்னால் ஆற்ற முடியுமா? நாங்கள்
இருவரும் ஒன்றும் பேச முடியாது எங்களுக்குள் மனம் புழுங்கி
வெந்துகொண்டிருக்கிறோம். எங்களோடு சேர்ந்து அத்தூக்கத்தைப் பிரவாபிப்பார்
இங்கே ஒருவருமில்லை. நாங்கள் வெளியில் சொல்லி அழுதால்
வேறுவிதமாகவும் கதைப்பார்கள்.

இரண்டாம் முறையும் மயில்வாகன ஆசிரியரிடமிருந்து தப்பிவிட்டேன்.
இனிமேல் அகப்படமாட்டேன்; என்ற துணிவு எனக்கேற்படமிருக்கிறது.

எல்லாம் மறுக்கித்தத்தில் விபரமாக எழுதுகிறேன். இப் பொழுது பெருஞ்
சஞ்சலப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிறேன்.

இங்ஙனம்.

உநதன்புள்ள.

மதிவதனி

என தன்பான குயில் மொழி.

காலஞ் சென்ற ஒவசியர் கண்ணன் அர்த்த சாமத்தில் ஏன் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தார் என்று கேட்டிருந்தாய்.

அவர் சீறிது சீறிதாக எவ்.களிடம் பணம் தற்கு நூறு ரூபாவரையில் வீட்டிருந்தார். தன்னிடமிருந்தால் செலவழிந்து விடுமென்று எங்களிடம் பணம் தந்திருந்தார். அப்பணத்தை வாங்கிப் போவதற்காகத் தான் அவர் வந்தார்.

அன்று இரவு நான்குமணிக்குச் செல்லும் பஸ்ஸிற்குத்தான் போகப் போவதாகவும் தனக்கு விவாகம் நடக்கப் போகிறதென்றும் இப்பொழுது தான் ஒன்றும் விபரமாகக் சொல்லவில்லை என்றும் எல்லாம் பிறகுசொல்லவதாகவும் சொன்னார்? அவரின் பணத்தைக் கேட்ட நேரம் கொடுக்க வேண்டியது தானே முறைமை. எனினும் காலங்கெட்டுக் கிடக்கிறது; பத்திரமாய்ப் போ; நல்ல பிள்ளையாய் வாழ் என்று அம்மா அவருக்குப் பல புத்திமதிகளைக்கூறி அனுப்பினார்.

ஒவசியர் கண்ணனுக்கும் இவ்வூர் விதானையாரின் மகளுக்கும் காதலாம். எங்களுக்குக் கடைசி வரையும் தெரியாது. இப்பொழுது தான் அறிகிறோம். விதானையாரின் மகளுக்குப் பதின்மூன்று பதினாலு வயது தானிருக்கும். நல்ல அழகான பிள்ளை. அவரின் நீண்ட கண்கள் போன்ற அழகான கண்களை நான் எங்கும் காணவில்லை. சினிமாக்காரர்கள் கண்டால் சினிமாவில் நடிக்க அழைத்துப் போய் விடுவார்கள். அவர் குப்பையிற் தோன்றிய குன்றுமணி.

விதானையாரின் மகளையும், அழைத்துக் கொண்டு ஒவசியர் கண்ணன் அன்றிரவுபூற்பட்டுப் பதிவுத் திருமணம் செய்து கொள்ளத் திட்டமிட்டப்படியே, அவர்கள் இரவு பஸ்ஸாக்கே காத்து நின்றிருக்கின்றனர்.

ஒவசியரின் காதல் விவகாரம் மயில்வாகன ஆசிரியருக்கு மாத்திரம் தெரியும்மென நினைக்கிறேன். அவர்கள இரண்டும் பேரும் நல்ல சினேகிதம் என்று முன்னமே எழுதியிருக்கிறேன்ல்லவா?

எங்கள் வீட்டில் அந்த அர்த்த சாமத்தில் ஒவசியர் பேசிய எல்லாவற்றையும் மயில்வாகனம் ஆசிரியர் மறைவில் நின்று கேட்டுக் கொண்டிருந்திருக்கிறார்.

ஒவசியர் விதானையாரின் மகளைக் கூட்டிக் கொண்டு பஸ்தரிப்பத்திற்குப் போனபின் மயில்வாகனம் ஆசிரியர் விதானையாரை எழுப்பி விஷயத்தைக் சொல்லி இருக்கிறார். முரட்டுதைம் வாய்ந்த விதானையார் தனது கையாடகளை ஏவி ஒவசிரைக் கொண்று மகளை மீட்டார். கழுத்தை நெரித்தோ எப்படியோ வெளிக்காயம் இன்றிக் கொன்றிருக்கிறார்கள். கொன்ற பின் கிணற்றில் போட்டிருக்கிறார்கள்.

இது ஒரு மிகவும் பிற்போக்கான கிராமம் என்று நான் உனக்கு முன்னமே எழுதியிருக்கிறேன். இங்கே விதானையாரின் இராச்சியம் தான் நடக்கிறதென்று கூடச் சொல்லலாம். தற்கொலை என்று சொல்லலாம். தற்கொலை என்று சொல்லி ஒருதொந்தரவும் இல்லாமல் விதானையார் எல்லாவற்றையும் முடித்து விட்டார். ஓவசியரின் ஊரிலிருந்து இனத்தவர்கள் வந்து பின்ததைக் கொண்டு போனார்கள். எல்லாம் முடிந்து பலவாரங்களாய் விட்டன. அனி அதைப் பற்றிச் கதைத்தென்ன?

இவ்வூரவர்கள் எல்லோருக்கும் ஏற்குறைய நடந்த கதை தெரியும். ஆனால் ஒரு வரும் நீதியை நிலை நிறுத்த முன் வரவில்லை. ஏன் விண் தொல்லையை விலைக்கு வாங்குவான், என்ற அடிமை மனப்பான்மையாயியிருக்கலாம். இராமன் ஆண்டாலென்ன? இராவணன் ஆண்டாலென்ன? நான் மாத்திரம் பத்திரமாயிருந்தாற் போதும் என்ற மனப்பான்மை அடிமைகளின் தன்மை தானே!

ஓவசியர் அந்தியர் என்றதாலும் ஒருவரும் சாட்சி சொல்லவோ தகவல் தெரிவிக்கவே வரவில்லை என்றால் சொல்கிறார்கள். எவ்வளவு பிற்போக்கான கிராமம் என்று யோசித்துப் பார்.

விதானையாரின் மகளுக்குச் சொந்த மைத்துனன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் பிற ஊரில் ஏதோ வேலையாயிருக்கிறானாம். அவனை அழைத்து இருவருக்கும் கலியானம் எழுதிவிட்டார்கள். விரைவில் விவாகமும் நடக்கப் போகிறது. படிப்பற்றவளும் வயதில் குறைந்தவளுமான விதானையாரின் மகளின் நிலையை என்னால் கற்பனை செய்ய முடியவில்லை. முதல் கிரண்டொரு நாள் அழுது கொண்டிருக்கிறாள் என்று எனது மாணவர்கள் மூலம் கேள்விப்பட்டேன். அதுவும் விதானையாரின் தண்டனையினால் ஏற்பட்டதாயிருக்கலாம். இப்பொழுது குளத்திற்குக் குளிக்கப்போகிறாள். எல்லாயிருக்கிறாள் என்று அறிகிறேன். உண்மையோ, பொய்யோ தெரியாது. அவளைக் கர்ப்பவதி என்றுங்கதைக்கிறார்கள். இக் கிராமத்துக் கதையை இலகுவில் நம்ப முடியாது.

ஓவசியர் இறந்ததனால் ஏற்பட்ட தூக்கம் என்னைப் பொறுத்தவரையில் ஆராத ஒன்றாக இருக்கிறது. எங்களுடன் சகோதரம் போன்று அற்றியோந்தியாக பழகின தற்காகவன்று. என்னாற்றான் அவர் கொலையுண்டார் என்று நான் கருதுகிறேன்.

என்னிடம் இச்சாம நேரத்தில் மாயில்வாகன ஆசிரியா வந்த படியாற்றான் ஓவசியரின் திட்டத்தை அவரால் அறிய முடிந்தது. அவர் அறிந்த படியாற்றான் அக்கொலை நடந்தது. மயில்வாகன ஆசிரியருக்கு ஓவசியர் மீது கோபமேற்படுவதற்கு நான் நிமித்த காரணமாக இருந்திருக்கிறேன்.

புலி ஒரு இரையை இலக்கு வைத்துப் பதுங்கும் பொழுது தனது வாலை ஆட்டிக் கொண்டிருக்குமாம். அந்தலவாலோடு அப்புவியின் குட்டிகள் விளையாடிச் சில சமயத்தில் தனது தாயைச் சம்பந்தப்பட்ட இரைக்குக் காட்டிக் கொடுத்து விடுவதுமுண்டு. இத்தருணத்தில் ஏமாற்ற மடைந்த தாய்புலி தனது குட்டிகளையே பிடித்துக் கொண்டு விடுமாம்.

ஓவசியரைக் கொலைசெய்தவர்களில் மயில்வாகனம் ஆசிரியரும் ஒருவரோ என்றுகூட நான் சந்தேகிக்கிறேன். அடுத்த நாள் அவரின் முகம் பேயறைந்த மாதிரி இருந்தது. என்னுடனும் ஒப்புக்குப் பேசினாரேயன்றி

மனம் விட்டுப் பேசவில்லை. அன்றியும் எக்காரணத்தாலோ இவ்வாண்டு வார் வீவு எடுத்துக் கொண்டு ஊருக்குப் போய் விட்டார். முதனாளோ அன்றோ வீவெடுக்கப் போகிறேன் என்று அவர் எனக்குச் சொல்லவுமில்லை.

இன்னுமொரு பெரிய இரகசியம். நான் ஓவசியரிடம் அன்றிரவு கொடுத்த பணத்தில் ஒரு ஜம்பது ரூபா நோட்டுமிருந்தது. அந்த ஜம்பது ரூபா நோட்டில் ஒரு முலையில் எனது கையொப்பத்தை வைத்திருந்தேன். எனது கையொப்பத்துடன் கூடிய அந்த ஜம்பது ரூபா நோட்டை மயில்வாகனம் ஆசிரியர் ஊருக்குப் போகும் பொழுது தான் கொடுக்கவேண்டிய கடனுக்காகத் தலைமை ஆசிரியரிடம் கொடுத்ததை தெளிவாகக்கண்டேன். என் சந்தேகம் நீங்க அந்த ஜம்பது ரூபா நோட்டைத் தலைமை ஆசிரியரிடம் வாங்கிப் பார்த்து விட்டுக் கொடுத்தேன். அப்பணம் அவரிடம் போய்ச் சேர்ந்த வரலாறென்ன?

நான் நினைப்பவற்றில் சரியும் இருக்கலாம். பிழையுமிருக்கலாம். மயில்வாகனம் ஆசிரியர் ஒரு கெட்ட ஆபத்தான மனிதர் என்பதில் இப்பொழுது என்னவும் சந்தோகமில்லை. எனது கற்பைச் சூறையாடித்தனது இரத்தப்பசியைத் தீர்ப்பது ஒன்று தான் அவரின் நோக்கமேயன்றி என்னை விவாகஞ் செய்வது அவரின் நோக்கமன்று, ஏதோ நான் செய்த பூர்வ புண்ணியமோ எனது தாய்தந்தையர் செய்த புண்ணியமோ? நான் தப்பினேன்.

ஒன்றுமில்லா விட்டாலும் ஊருக்குப் போகும்பொழுது நான் ஊருக்குப் போகிறேன் என்றாவது அவர் என்னிடம் சொல்லிப் போக பேண்டாமோ? குற்றமுள்ள அவர் நெஞ்சம் என் முன்னிலையில் வரக் கூசியுள்ளது.

நடந்த எல்லாவற்றையும் ஒரு படிப்பினையாகக் கருதுகிறேன். இது போன்ற பிழைகள் இனி வாழ்க்கையில் விடமாட்டேன் என்று நம்புகிறேன். மற்றவை பின்

இங்ஙனம்
உனது அன்புள்ள,
மதிவதனி.

(18)

சைவப் பாடசாலை
கல்லாங்குளம்,
10.10.61

எனதன்பான குயில் மொழி,

‘ ஓவசியர் கண்ணனும் கெட்டவர், ஒருவர் அழிந்து விட்டார். இன்னொருவர் அழிவார். ஆகையால் இரண்டு பேரையிட்டும் கவலைப்படாதே என்று ந் எழுதிய வார்த்தைகளை நான் பூரணமாக மறுக்க முடியாது.

சந்தரம் ஆசிரியர் தான் நல்லவர் என்று எழுதுகிறாய், அதை நான் ஏற்கமாட்டேன். அவர் ஒரு கோழை. கோழைகள் எப்பொழுதும் உலகத்தில் நல்லவர்களாகத்தான் இருப்பார்கள். அவர்கள் தாங்களும் இவ்வுலகில் இன்பமடையமாட்டார்கள். மற்றவர்களுக்கும் இன்பங்கொடுக்க மாட்டார்கள்.

சந்தரம் ஆசிரியரை விவாகஞ் செய்தாலும் பரவாயில்லை என்று நான் ஒரு போது நினைத்தேன். அதுவும் இப்பொழுது பிழை என்று கருதுகிறேன். என்னோடு அவர் இப்பொழுது நன்றாகப் பேசவதில்லை.

எனக்கு இந்த ஊரே சலித்துவிட்டது. இங்கே என்னைப் பற்றிப் பல வீண் கதைகளும் பரவிவிட்டன. அது சுந்தரம் ஆசிரியராற்றான பரப்பப்பட்டிருக்க வேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். மயில்வாகனம் ஆசிரியருக்கும், எனக்கும் தொடர்பென்றும், என்னிடமிருந்து விட்டுப்போகும் பொழுதுதான், ஒவசியரையும், விதானையாரின் மகளையும் மயில்வாகனம் கண்டு, விதானையாருக்கு அறிவித்தார். என்றும் பலமான கதை எங்கும் அடிப்படைகிறது.

இவ்வதந்தி சுந்தரம் ஆசிரியரினால் உற்பத்தி செய்யப்படவில்லை யெனினும் அவர் அதைப்பலமாக நம்புகிறார். என்பதும் தனக்குத் தெரிந்த பலருக்குச் சொல்லுகிறாரென்பதும் உண்மை. ஆனால் சனங்களில் பலர் அதை அவ்வளவாக நம்பவில்லை.

தலைமை ஆசிரியர் என்னிடம் வதந்தியைப்பற்றிக் கேட்டார் உங்களுக்கு யார் சொன்னது என்று கேட்டேன். சுந்தரம் ஆசிரியர் என்று சொன்னார். நான் அவருக்கு எல்லாம்பொய் என்று மறுத்துக் கூறி விட்டேன் நம்பினாரோ, என்னவோ?

உனக்கும், எனக்கும், இறைவனுக்கும் தான் நான் குற்றமற்றவள் என்று தெரியும். எவ்வளவு கெட்டத்தனமாக நடந்தும் கெட்ட பெயர் வருகிறது.

பெண்கள் என்ற வர்க்கமே ஒரு சாபப் பிறவி போவும். எவராவது பெண்களை நேரான கண்களோடு பார்க்கிறார்களில்லை. அதுவும் ஒரு மனித உருவும் என்று நோக்குகிறார்களில்லை.

காட்சி பொருளென்றோ விளையாட்டுப் பொம்மையென்றோ, பசிதீர்க்கும் சுரங்கமென்றோ, வதந்திகளின் ஊற்றுக் கண் என்றோ, ஒவ்வொருவரும். தத்தமக்கேற்றவாறு, வெவ்வேறுவிதமாக ஒரு விசித்திரப் பண்டமாகக் கருதுகிறார்கள். அதுவும் ஒரு மனித உருவமே என்று கருதும் ஒரு மனிதனை நான் இன்னும் காணவில்லை.

மயில்வாகனம், ஆசிரியர் ஊருக்குப் போய்த் தனது பாளங்களைக் கழுவிக் கொண்டு வந்திருக்கிறார் போலிருக்கிறது. பழையபடி என்னோடு நெருங்குகிறார். அந்தச் சரித்திரப் புகழ்பெற்ற புன்சிரிப்பை வீசகின்றார். ஆனால் எப் புன்சிரிப்பும் என்னை இனி ஒன்றுஞ் செய்ய முடியாது. நுனிநாக்கில் அமிர்தமும், அழநாக்கில் நஞ்சகம் வைத்திருக்கும் மனிதருக்கு என்ன அழகான புன்சிரிப்பும் வாய்த்து விடுகிறது.

சில நாட்களுக்கு முன் ஒரு நாள்மாலை எங்கள் வீழ்றுக் வந்திருந்தார். அவர் வருவதைத் தூரத்திலேயே கண்ட நான் பேசாது போய் அறைக்குள் படுத்துவிட்டேன். அம்மாவுடன் இருந்து பேசினார். எங்கே மகளைக் காணவில்லை. என்று கேட்டார். அம்மா என்னைக் கூப்பிட்டார். நான் நித்திரை போன்று பேசாமற் கிடந்தேன். நித்திரை யென்றால் கிடக்கட்டும். எழுப்பவேண்டாம் என்று அவர் கூறினார்.

சிறிது நேரத்தின் பின் அம்மா வந்து என்னைத் தட்டி எழுப்பினார். நான் தலையிழியாயிருக்கு, பேசாமல் போங்கோ என்று சினந்தேன். அவரே எழுந்து நான் வருகிறேன் என்று அம்மாவிற்குக் கூறிவிட்டு சென்றுவிட்டார். அதன் பின் இந்தப் பக்கம் அவர் நினைக்கவில்லை.

வாழ்க்கை என்ற நாடகத்தில் ஒரு சீன் முழந்து விட்டதென்று கருதுகிறேன். அடுத்த சீன் என்ன மாதிரியான காட்சி என்று தெரியவில்லை. சோகமோ, வீரமோ, காதலோ யாரறிவார்?

சென்ற வாரம் அந்தப் பாடசாலைப் பரிசோதகர் வந்தார். என்ன சீக்சர் எல்லாருக்கும் வர வர வயது கூடிக்கொண்டு போவது வழக்கம்: உங்களுக்கு வர வர வயது குறைகிறது போல் தெரிகிறது. நான் முன் பார்த்ததிலும் பார்க்க இப்பொழுது வயது குறைந்த பெண்போல் காணப்படுகிறீர்கள் என்று சொன்னார்.

தீட்ரென் ஏற்பட்ட அதிர்ச்சிகளும், கவலைகளுக்கம் எனது உடலையும் மாற்றியிருக்குமோ என்று நான் நினைத்தேன். ஆனால் பாடசாலைப் பரிசோதகரின் வார்த்தைகள் என் கவலையைப் போக்கிலிட்டன. அவர் சும்மா சொல்லியிருக்கமாட்டார். ஒருவிதபமாகப் பார்த்து விட்டுத்தான் கூறினார்.

விதானையாரின் மகள் கர்ப்பமுற்றிருக்கிறார் என்று கதைக்கிறார்கள், என்று நான் முன்னால் எழுதியிருந்தேன். அந்தக் கதை உண்மைதான். சில நாட்களுக்கு முன் நானே அவளை நேரில் கண்டேன்.

அவளுக்கு விவாகம் முடிந்தது. கர்ப்பினிகளுக்கு தாலி கட்டக் கூடாது, என்று அம்மா சொல்கிறார். அந்தக் கிரியையை நடத்துபவர்களுக்கே கூடாதாம்.

இதையெல்லாம் யார் இந்தக் காலத்தில் பார்க்கிறார்கள். இந்த வதந்தி இங்கே எங்கும் பரவியிருந்தது. அந்தப் பிள்ளைக்குத் தாலி கட்டிய அந்த வாலிபன் காதில் இந்த வதந்தி விழுந்திராது. என்று சொல்லமுடியாது. விழுந்திராவிடினும் அவளால் உணரமுடியாதிருக்கும் என்று சொல்லமுடியாது. கொழும்பில் வேலை பார்க்கும் அந்த வாலிபன் விதானையாரின் திரண்ட செல்வத்தை உத்தேசித்துத் தானே எல்லாவற்றையும் சகித்துக் கொள்கிறான். ஒரு போதும் பரந்த மனப்பான்மையாயிருக்கும் என்று நான் கருதமாட்டேன். இந்த ஆண்கள் என்றவர்க்கத்தைப் பெண்களைப் போல் ஒரு பொது விதியின் கீழ் கொண்டு வர முடியாது. இன்ன குணமாயிருப்பார்கள் என்று கூற முடியாது.

ஓவசியர் கண்ணன் இறந்தாலும் அவரின் வாரிச ஒன்று இந்த உலகத்தில் இருக்கப்போகிறது. ஆனால் அந்த வாரிசும் விதானையாரால் அழிக்கப்படுகிறதோ யாரறிவார்? ஆனால் அழிக்கும் காலத்தை அது கடந்து விட்டதென்றே கருதுகிறேன்.

விதானையாரின் மகளைப் போல் ஒரு ஏழைப் பெண் நடந்து விட்டால் அவளுக்குத் தற்கொலை ஒன்றைத் தவிர வேறு பாதையும் இவ்வுலகில் உண்டோ? அப்பெண்ணை ஏற்கப் பரந்த உள்ளம், உள்ள ஒரு வாலிபன் முன் வந்தாலும் அவனுடைய பரந்த உள்ளம், பணம், பண்டம் என்ற ஒரு தாங்கு கோலுமின்றி எத்தனை நாளைக்கு நின்று பிடிக்கும்?

இவைகளை நோக்கும் பொழுது எங்களுடைய சமுதாய அமைப்பின் அத்திவாரத்தில் ஏதோ ஒரு பிழையிருக்கிறது என்று நினைக்கத் தோன்றுகிறதல்லவா?

இங்ஙனம்,
உனது அன்புள்ள,
மதிவதனி.

ஸசவப் பாடசாலை

கல்லாங்குளம்,

15.4.52

எனதன்பான குயில் மொழி,

இனிமேல் போஸ்காட் எழுதினால் திருப்பி அனுப்பி விடுவேன். பதிலும் எழுத மாட்டேன். என்று கோபத்துடன் எழுதுகிறாய். இதோ இனிப் பழையபடியும் நீண்ட கடிதங்கள் எழுதுகிறேன்.

நான் முன்னர் எழுதியபடி எனது வாழ்க்கை நாடகத்தின் மற்றுச் சீன் இழுத்தாயிற்று, ஆரம்பத்திலேயே நல்ல காட்சியாகத்தான் தெரிகிறது.

இக்கிராமம் சரித்தி வரலாறு நிறைந்த பண்டைப் பெருமை வாய்ந்த கிராமம் என்று சொல்லுகிறார்கள். இப்பாடசாலை நான் முனிபுந்த பாடசாலையிலும் பார்க்கப் பெரிய பாடசாலை. பெண்ணாசிரியர்களே என்னைவிட இருவர் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் இருவரிலும் பார்க்க நான் தான் அழகி என நினைக்கிறேன். எனினும் அவர்கள் நல்லவர்கள். பொறுமை, பூசல் கிடையாது. அவர்கள் இருவரும் விவாகஞ் செய்யவில்லை. என்னிலும் பார்க்க வயதில் குறைந்தவர்கள்.

நீயும், நானும் எங்களுப் பாடசாலையில் படிக்கும் பொழுது எங்களுடன் கூட ஒரு பையன் படித்தான். உனக்கு நினைவிருக்கிறதோ தெரியவில்லை. அப்பையனுக்குக் கண்கள் இரண்டும் வெளியில் தள்ளிக்கொண்ட நிற்கும். நீ அவனை ஆந்தை என்று நெடுகிலும் கூறுவாய். நானும் தான் கூறியிருக்கிறேன். ஒரு கணக்கு எனக்குத் தெரியாமல் அது ஆந்தைக்குந் தெரியாமலிருந்தால் உலக அதிசயத்தில் ஒன்றாகக் கூறலாம். என்று நீ அந்தக் காலத்தில் கூறினது எனக்கிப் பொழுதும் நினைப்பிருக்கிறது.

தொழுக்கை உடலும், ஆந்தைக் கண்களுமாக அந்தக்காலத்தில் படித்த அந்தப் பையன் இப்படி முன்னுக்கு வருவான் என்று நீயும் நானும் கணவிலும் கருதியிருக்க மாட்டோம். படிக்கிறகாலத்தில் அவன் படிப்பில் கெட்டிக்காரன் தான். ஆனால் முன்னுக்கு வர்க்கூடிய ஒரு பையனாகவா அவன் அப்பொழுது தோற்றப்பட்டான்?

அவனுடைய பெயரை நீ நிச்சயம் மறந்திருப்பாய். அல்லிராசா என்பதுதான் அப்பையனின் பெயர். ஆந்தை என்பது மாணவர் வைத்துக்கொண்ட பெயர்.

அந்த ஆந்தை எங்கே? இங்கே மாணவர்கள், தூசிரியர்கள் மத்தியிலும், கிராமச் சனங்கள் மத்தியிலும் பண்டிதர் என்று போற்றப்படுகின்ற அல்லிராசா எங்கே? அவனுக்கும் இவருக்கும் ஒரு துளிப் பொருத்தத்தையும் காணமுடியாது. இங்கே எல்லோரும் பண்டிதர் என்றுதான் அவரைக் கூப்பிடுகிறார்கள். இக்கிராமத்து வாசிக்காலையிலும், அயற் கிராமங்களிலும் அவர் செய்கின்ற பிரசங்கத்திற்கே ஒரு தனி மஷு உண்டு.

அவருடைய ஆந்தைக் கண்கள் மாற்றமின்றி அப்படியே இருந்தபோதிலும், ஆள்முன்போல் தொழுக்கையாக இல்லாமல் மெலிந்து ஒல்லியாக இருக்கிறார். இந்த மாதத்திலே இங்கே வீச்கின்ற தென்மேல் பருவம் பெயர்ச்சிக்காற்று சிறிது உரமாக வீசினால் அவரை அடித்துக்கொண்டு போய்விடும். அவ்வளவு ஒற்றை நாடு உடல். கண்கள் புறப்படுவது போல்

வெளிப்பட்டு நின்ற போதிலும், ஆழத்திலிருக்கும் கண்களைப்போல அக்கண்களில் ஒரு கூரிய சக்தி தோற்றப்படுகிறது. அவருடைய சிறிய உதகுகளும், ஓட்டிய கண்ணங்களும் இவ்வுலகத்தில் இன்பம் ஒன்றைத்தவிர வேறொன்றும் இல்லை என்று சொல்வது போலக் குழு குழு வென்றிருக்கும்.

நான் முதன் முதலில் அவரைக் கண்டபொழுது இவரை எங்கே கண்டேன்? என்று நினைத்துப் பார்த்தேன். நினைப்பு வரவில்லை. என்னுடைய மனப்பிரமை என்று நினைத்து விட்டுவிட்டேன்.

ஆனால் அவரே எனது வகுப்பிற்கு வந்து என்னைத் தெரிகிறதா? என்று கேட்டார். அவர் எனது வகுப்பிற்கு வரும்பொழுது ஒரு நெளிப்போ, சுழிப்போ இன்றிப் பிரகாசமான முகத்துடன் நேரே வந்தார்.

இவ்வளவு தெளிவாக எனக்கு முன்வந்த ஒரு வாலிபனை நான் இதுவரை காணவில்லை.

எங்கோ கண்ட ஒரு ஞாபகம் இருக்கிறது. நினைப்பு வராதாம் என்று நான் அவருக்கு கூறினேன்.

நான் தான் திருவாளர் ஆந்தை நினைப்பிருக்கிறதா?

அந்தச் சொல் மின்னல் போல் என் மனதில் தோன்றி பள்ளிப் பருவ வாழ்க்கையின் நினைவுகளைத் தொடர்பாக காட்டியது.

ஆ... நீங்களா... என்று வியப்பினால் வாயைப் பின்தேனேயன்றி வேறொன்றும் சொல்லத் தோன்றவில்லை. அந்த ஆந்தைதான். இவர். எல்லாம் ஆறுதலாகப் பேசலாம். என்று சொல்லிப் போய்விட்டார். அவர் தன்னை எனக்கு அறிமுகம் செய்யுமன், அவரை மேலிருந்து கீழும், கீழிருந்து மேலும் வடிவாகப் பார்த்தேன். அவர் தன்னை யாரென்று நினைப்பட்டியலின் இன்னும் தெளிவாகப் பார்க்க வேண்டுபோற்றோன்றிற்று. ஆனால் அப்படி ஒரு சந்தாப்பம் இன்னும் எனக்குக் கிட்டவில்லை. போகிறார். வருகிறார். பேசுகிறார். ஆறுதலாக நின்றாற்றானே?

அவரைப்பற்றி வானளாவப் புகழுகிறேன் என்று நீ வியப்படையலாம். இங்கே நான் கூறினவொன்றும் சிறிதேனும் மிகைப்படுத்தப்பட்டனவல்ல. இரண்டொரு நாட்களின் பின் நான் வகுப்பில் மாணவர் வருகைக்காகத் தனியே இருந்த பொழுது அப்கக்த்தால் வந்த பண்டிதர்.

மதிவதனி நான் அந்நாளில் பார்த்த மாதிரியே இப்பொழுதும் நீ சின்னப் பெண்ணாகத்தான் இருக்கிறாய். எங்கே இருக்கிறீர்கள். உன்னுடைய வீட்டிற்கு நான் வரவேண்டும். உனது அம்மாவிற்கு என்னைத் தெரியுமன்றோ? உன்னைப்போல அவர் என்னை மறந்திருக்க மாட்டார்? என்று மிகத் தெளிவாக என்னிடம் கூறினார்.

அம்மாவிற்கு நான் சொன்னேன். அவர் மறக்கவில்லைத்தான். நீங்கள் வரும் பொழுது உங்கள்..... என்று முடிக்காது இழுத்தேன்,

ஆமாம் எனது தாம் பத்தினியையும் கூட்டிக் கொண்டுவரவேண்டுமென்று தானே கூறுகிறாய். ஆகா. விடுவேனா? ஒர் உதவி ஆசிரியையின் வீட்டிற்குத்தனியே போவேனா?

எனக்கு அவரின் வார்த்தைகள் சிரிப்பை மூட்டன. எனினும் சிரிப்பதுமரியாதை இல்லை. என்று நினைத்துச்சிறிதும் சிரிப்பைக் காட்டாது, மறைத்துக் கொண்டு,

இன்றைய இராச்சாப்பாடு எங்கள் விட்டில் என்று நான் சொன்னேன்.

அறியாது சொன்னாய். மதிவதனி எனக்கு இதுவரை இராப்போசனம் தந்து எவருமே வெற்றி கண்டில்லை. சின்னப் பெண்ணாகிய உனக்கு இச்சோதனை கூடிப் போய் விடும். உனது சிறிய கையால் கொடுக்கின்ற ஒரு வெறும் தேந்ரே என்னைப் பரவசப்படுத்தப் போதுமானது.

இவ்வார்த்தைகளைக் கேட்டு யாருக்குத் தான் சிரிப்பு வராது சொல் பார்க்கலாம். சிரங்கு சொறிந்து கொண்டு திரிந்த அந்தச் சிறு பையன் எங்கே? இவர் எங்கே?

எனக்கு அடக்க முடியாது வந்த சிரிப்புக்கிடையில் வார்த்தைகள் தடுமாற அவர் அவ்விடம் விட்டுப் போய் விட்டார்.

நான் அன்று மாலை அவருடைய வருகையை அம்மாலிற்கு தெரிவித்து வேண்டிய ஒழுங்கெல்லாம் செய்து காத்திருந்தேன். அவருடைய மனைவியைப் பார்ப்பதற்றான் எனக்குப் பெரும் ஆவல். அவர் தன் மனைவியோடு பழகும் காட்சியைப்பார்க்க வேண்டும் என்று அறிவுதில் அதிலும் பெரும் ஆவல்.

குறிப்பிட்ட படி அவர் வந்தார். தனியே தான் வந்தார். ஏன் மனைவியை கூட்டிவரவில்லை? என்று நான் கேட்கவில்லை. அப்படிக்கேட்டபது கூடாது தானே. அம்மாவுடன் பல ஊர்க்கதைகளையும் கதைத்தார். எங்கள் அப்பாவைப் பற்றி விசாரித்தார். அம்மா அழுதமுது எல்லா வரலாறுகளையும் சொன்னார். அவர் தலை குனிந்து கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்.

நான் செய்து வைத்திருந்த வடை, முறுக்கு முதலிய பலகாரங்களை ஒரு தட்டத்தில் வைத்து மேசையில் கொண்டு போய் வைத்தேன்.

அட இதெல்லாம் என்ன? இப்படியானவை எல்லாம் எனக்கச் சாப்பிட்டுப் பழக்கமில்லையே. வருஷத்தில் எப்போதாவது ஒருமுறை யாருடைய வேநும் கலியாண விருந்துகளில் கண்ட நினைப்புண்டு. என்று கூறினார். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

அம்மா சமையலறைக்குச் சென்ற பொழுது எங்கே எனது தர்மபத்தினி என்று யோசிக்கிறாய் போலும். அவள் எனது கண்களுக்கு மாத்திரம் புலப்படுவாள் மற்றவர்களின் கண்களுக்குத் தோற்றமாட்டாள். என்ன செய்ய? என்று கையை விரித்துக் காட்டியது ஒரு அழகாக்கத்தான் இருந்தது.

நான் பகிடியைவிட்டிட்டு ஏன் கூட்டிவரவில்லை என்று கூறுங்கள் என்று அறிந்துவிட வேண்டுமென்ற ஆவலில் கேட்டேன்.

வாழ்க்கையில் முதன் முறையாக எனது வார்த்தைகளைப் பகிடி வார்த்தைகள் என்று கூறியதைக் கேட்டுப் பொங்கி எழுந்த எனது சினத்தை சிறுவயதில் கூடிப் படித்த பெண் என்ற உறவினால் அடக்கிக்கொண்டேன். எனது வாழ்க்கையில் பகிடி என்ற வார்த்தையே கிடையாது. நூற்றுக்கு நூறு அப்பழக்கற பரிசுத்தமான உண்மைகள் அன்றி வேறொவையும், என் வாயினின்றும் உதிக்காது, என்பதை அறிந்துகொள், என்று சிறிது கோப்பட்டவர் போன்று விரல் காட்டிக் கூறினார்.

இதென்ன இந்த மனிதன், சொல்வதெல்லாம் பகிடியாயிருக்கிறது. பகிடி என்று சொன்னால் கோபங்கொள்கிறார். என்று நான் திகில்லைந்த பொழுது எனது மனைவி எனது கண்களுக்குத் தோற்றுவார். மற்றவர் கண்களுக்குத் தோற்றமாட்டார் என்ற எனது வார்த்தைகளை நீ சிந்தித்துப் பார்த்தால் பகிடியா வெற்றியா? என்பது உனக்கே விளங்கக் கூடும். என்று சிறிது அமைதியாகக் கூறினார். அத்தருணத்தில் அம்மா வரவே

அச்சம்பாஷனை முற்றுப் பெற்றது.

தமிப் உன்னைக் கண்டது எனக்குப் பெரிய ஆழதல். நெருவுகிய உறவினைக் கண்டது போல இருக்கிறது. நேர முள்ளவேளை வந்து போ என்று அவர் சொல்லி அம்மா விடை கொடுத்தனுப்பினார்.

நேரமுள்ள பொழுதுதென்று சொல்லி என்னை நீங்கள் உதாசீனம் செய்யக் கூடாது. இன்று நான் சாப்பிட்ட வடையும், முறுக்கும், ஒவ்வொரு நாளும் என்னை இந்த வாசற்படிக்கு இழுத்தடித்தால் நீங்களும் நானும் என்ன செய்ய முடியும்? என்று கூறிப்போனார். அவருடைய வார்த்தைகளைக் கேட்டு, ஒரு நாளும் சிரியாத அம்மாவே சிரித்து விட்டார்.

அவர் சொல்லும் வார்த்தைகள் ஒன்றும் பகிடி இல்லையாம். நூற்றுக்கு நாறு உண்மையாம். எனக்கொன்றும் விளங்கவில்லை. நீ என்றாலும் விடிவி பார்ப்போம். எனது மனைவி மற்றவர் கண்களுக்குத்தோற்றா? பொருளான்ன?

உனது அண்புள்ள,
மதிவதனி.

(20)

சைவப் பாடசாலை,
கல்லாங்குளம்,
20.6.52.

என தன்பான குயில்மொழி,

எனது காகிதத்தை ஒரு முறைப்போல் பலமுறை வாசித்தும், நினைத்து நினைத்தும் சிரிக்கிறேன், என்று எழுதுகிறாய். இங்கே எனக்கு எந்நேரமும் சிரிப்புத்தான்.

நீ அவர் சொன்னவற்றுள், இராப் போசனத்தைப் பற்றிச் சொன்ன பொருள் சரி எனவே நான் நினைக்கிறேன். நானும் அப்படித்தான் நினைத்தேன். அதை விடுவிக்க விடுவிக்க எவ்வளவு பொருள்கள் தோன்றுகின்றன என்று பார்.

மற்றதற்கு நீ எழுதிய பொருள் சரியோ, என்னவோ? நான் அவ்வளவு புண்ணியான் செய்தவளோ? தனது மனைவி அவ்விடத்தில் நிற்கிற படியாற்றான், மற்றவாகள் கண்ணுக்குத் தோற்றான், என்ற பேச்சு எழுகின்றது. அன்றேல் அப்பேச்சு எழுத் தேவையில்லை? என்று நீ எழுதியது தர்க்க ரீதியாகச் சரியாகத்தான் தெரிகிறது. ஆனால் இன்னும் எத்தனை பொருள் அதற்குள்ளே இருக்குமோ யார் கண்டார்கள்?

வடையும், முறுக்கும், ஒவ்வொரு நாளும் இந்த வாசற் படிக்கு இழுத்தால் நீங்களும் நானும் என்ன செய்ய முடியும் என்று சொல்லிச் சென்றவர் இரண்டு வாரமாகியும் எங்கள் வீட்டிற்கு மீண்டும் வரவில்லை. பாடசாலையிலும் ஆழுதலாக நின்று என்னுடன் வேசவில்லை.

நான் துணிந்து பாடசாலையில் அவரைச் சந்தித்து அந்த வடையும் முறுக்கும் கவையற்றதெனினும் பழைய உறவையே தூரத்தக் கூடிய பயங்கரச் கவையுள்ளதோ வென்று அம்மா கவலைப்படுகிறார் என்று அவரிடம் சொன்னேன். இந்த வாக்கியித்தை எழுதிப் பலமுறை பாடமாக்கி

வைத்துக் கொண்டு தான் சொன்னேன்.

வயது சென்ற உனது அம்மாவானபடியினால் விட்டுவிடுகிறேன். அவ்வடையினதும், முறுக்கினதும் கவையை வேறு யாரெனினும் இவ்விதம் பழித்துக் கூறியிருந்தால் நானே அவர்களை நிற்க அழும்படியாகச் சபித்திருப்பேன். அவ்வடையையும், முறுக்கையும் செய்த சிறிய கைகளை எனது பெரிய கண்கள் ஒரு நாளாவது பார்க்கத் தவறியதில்லை. என்பதை மற்றவர்கள் எங்கே அறியப் போகிறார்கள் என்று சொல்லிவிட்டு நில்லாமற் போய்விட்டார். இவ்வார்த்தைகளும் நீ சொன்ன கருத்திற்கு இசைவாகலாம் போல் தெரிகிறது.

ஒரு நாள் வசதியான சந்தர்ப்பம் ஒன்று பாடசாலையில் வாய்த்தது. ஒரு பாட நேரம் முழுவதும் தனியே அவரும் நானும் பேச ஒரு அருந்தருணம் வாய்த்தது. அன்று பேசிய முழுவதையும் அப்படியே எழுத முடியாது. விசேடமான சிலவற்றை எழுதுகிறேன்.

உங்களுக்கு இராப்போசனம் அளித்து எல்லோரும் தோற்றுவிட்டனர். ஆகையால் நான் தோற்றாலும் அது தங்களுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்காது. எனக்கும் ஒரு சந்தர்ப்பத்தைக் கொடுத்தால் என்ன? என்ற கருத்தில் அவரைக் கேட்டேன்.

எனக்கு இராப்போசனம் அளியதில் இவ்வளவு ஆர்வங்காட்டும் உனக்கு என் வாழ்த்து. பூதாக்கலம் பரிமாறியறியாத கைகளால் நான் போசன முண்ணமாட்டேன். எனக்கு இதை உனக்குத் தெரிவிக்கவே பெரிதும் வருத்தமாயிருக்கிறது. என்ன செய்ய, என்று கூறினார்.

அதென்ன பூதாக்கலம், என்று நீ கேட்கலாம். ஒரு பெண் தனது கணவனுக்கு முதன் முதல் மணப்பந்தலில் கொடுக்கும் உணவைத்தான் பூதாக்கலம் என்று சொல்லுகிறதாம்.

உங்கள் மனைவி மற்றவர் கண்களுக்குத் தோற்றமாட்டார். என்று சொன்னார்கள். நான் ஒரு சின்னப் பெண் தானே, எனக்கு மாத்திரமாவது தோற்றும்படி அருள்புரியக் கூடாதோ? என்று கேட்டேன்.

முடியாது, என் முடியாது என்ற வினாவிற்கு உனது கேள்விக்குள்ளே விடையும் இருக்கிறது. நீ ஒரு சின்னப் பெண். முதலில் உன்னை நீ பார்க்கத் தெரிந்து கொள். எப்பொழுது உன்னை நீ சரியானபடி காண்கிறாயோ? அப்பொழுது எனது மனைவியும் உனது கண்களுக்குத் தோற்றுவாள். திருப்தி தானே?

திருப்திதான் குருவே, என்று நான் சொல்லி மேலே சொல்ல வாய் திறக்குமுன் நிறுத்து. குருவே, என்று இனி ஒரு போதும் சொல்லாதே. திருவாளர் ஆந்தையாரே. என்று சொல். அது எனக்கு மற்ற எல்லாவற்றிலும் பார்க்க மகிழ்ச்சியைக் கொடுக்கும். என்று சொன்னார்.

சின்ன வயதில் அறியாது சொன்ன வார்த்தைகளை நினைவுறுத்தி என்னைக் குத்துகிற்கள்?

பிழை: பெரிய பிழை: வார்த்தைகளாலோ கைகளினாலோ, கண்களினாலோ குத்தும் வழக்கம் எனக்கு எப்பொழும் கிடையாது.

பிழை பொறுத்தருள வேண்டும்: என்னை நான் பார்க்கும் சக்தியை எனக்கு கொடுத்தருளவீர்களா? என்று அவர் எங்கே பேச்சைத் திருப்பிக் கொண்ட போதிலும் நான் இடத்தைத் தப்பவிடாமற்கேட்டேன்.

உன்னை நீ பார்க்கும் சக்தியை கொடுக்க நான் ஒரு தெய்வமல்லன். நான் வெறும் புத்தகப் பூச்சி. புத்தக அறிவுகள் இதற்குப் போதாது, உன்னை நீ பார்ப்பதற்கு, உனது பூர்வ பிறவி வரலாறு தெரியவேண்டும். முறிழவிப்பில் நீயும் நானும் எப்படி, எங்கே இருந்தோம் என்று தெரியவேண்டும் என்று சொன்னார்.

எனக்குத் தெரியும் என்று நான் வேண்டுமென்றே சொன்னேன்.

எங்கே சொல் பார்க்கலாம்? என்று கேட்டார்.

அதை நான் சொல்ல விரும்பவில்லை.

அதுவும் சரி, நீ ஒரு பெண் என்பதை மறந்து உன்னிடம் எல்லாவற்றையும் எதிர்பார்த்துவிட்டேன்.

எல்லாவற்றையும் என்றால்..... என்று நான் சிறிது கடுப்போடு கேட்டேன்.

ஆன்களைப் போலன்றிச் சொல்லக் கூடியனவும், சொல்லக் கூடாதனவும், என இரண்டு பெண்களிடம் உண்டு. என்பதை மறந்து விட்டேன் ஆன்களுக்கு எல்லாம் சொல்லக் கூடாதன போலும்.

எப்ப, எப்ப யார் யாருக்கு என்ன என்ன சொல்ல வேண்டுமென்ற பாகுபாடேயன்றி ஆன்களுக்குச் சொல்லக் கூடாதன என்று ஒன்று இல்லை. அவசரப்படுகிறவர்கள் தாங்களாகவே உணர்ந்துக்கொள்ள வேண்டும்.

நான் எப்படித்தான் குடைந்து குடைந்து அவர் வாயைக் கிளரிய போதிலும் கருதிய பொருள் எட்ட எட்டப் போன்றேயன்றிக் கிட்ட வரவில்லை. இதோ இதோ என்று மாயமான் போன்று அவர் வார்த்தைகள் பிடிப்பாமல் நழுவிச் சென்றன.

இங்ஙனம்,
உனதன்புள்ளி,
மதிவதனி.

(22)

சைவப் பாடசாலை,
கல்லாங்குளம்,
5.7.62

அன்பார்ந்த மதிவதனி,

நீ சமீபத்தில் யாழ்ப்பாணத்திற்கு வருகிறபொழுது எனது விவாகமும் நடக்க வேண்டும் என்று எழுதியிருந்தாய். எனது விவாகம் நடக்கும் என்று உனக்கு எப்படி நிச்சயமாய்த் தெரியும்நான் கடைசிவரையும் இது நின்றவேறும் என்று நம்பியிருக்கவில்லை. நீ காரியங்களை மட்டுவதில் கெட்டிக்காரி தான் இது ஒழுங்காகிய விதமே ஒரு சிரிப்புத்தான்.

இவர் ஒரு நாள் எனது வகுப்புக்கு வந்து இன்றைக்கு எனக்குத் திருமண நிச்சயார்த்தம் நடக்கப்போகிறது. உங்களுக்குச் சொல்லாமல் செய்வது முறையற்று. அதனால் தெரிவித்துக்கொள்கிறேன். என்று கூறினார். எனக்கு தலையில் யாரோ சம்மட்டிக்கொண்டு அடித்தது போன்று இருந்தது. கண்கள் என்னையறியாமல் கலங்கிவிட்டன. இருதயம் பட்டபென்று தூடித்தது. என்ன? உங்களுக்கா? என்று ஏதோ கேட்டேன்.

அதற்கேன் கண் கலங்குகிறாய்? ஒரு நல்ல காரியத்தைச் சொன்னால் இப்படியா வரவேற்பார்கள். உன்னுடைய அம்மாவிற்கு இதைச் சொல்லிவிடு. நிச்சயார்த்தம் முடிய முன்பு பெண்ணின் பெயர். ஊர் முதலியவற்றைச் சொல்வது முறையன்று. எல்லாம் நாளைக்குச் சொல்லுகிறேன். நாளைக்கு உங்கள் வீட்டிற்கே வருகின்றேன். இப்பொழுது நேரமில்லை. என்று மடமடவென்று கூறிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார்.

எனக்கு அதன்மேல் ஒன்றும் ஓடவில்லை. பேசாது வீட்டிற்குச் சென்று ஒன்றுஞ் சாப்பிடாது எனக்குத் தலைவலி என்று கூறிவிட்டுப் படுத்துவிட்டேன்.

அன்று மாலை, தலைமை உபாத்தியாரும் ஜயர் உபாத்தியாயர் என்று எல்லோராலும் அழைக்கப்படுகின்ற ஒர் உதவி உபாத்தியாயரும் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்தனர். இவர்கள் இருவரைப் பற்றியும் உனக்குச் சிறிது சொல்லவே:ன்டும்.

முன் நான் கற்பித்த பாடசாலையில் இருந்த தலைமை ஆசிரியரிலும் பார்க்க இவர் வயதால் இளைஞரானாலும் உருவத்தால் பெரியவர், கீரக்கொட்டை போன்ற கறுப்ப நிறமும், பருத்த உருவமுழுள்ள இவர் வகுப்போர் நடைபாதையால் நடந்து சென்றால் யானை அசைந்தசைந்து செல்வது போன்றிருக்கும்.

பாடசாலை நேரத்தில் இவரிடம் போய்ப் பேச மாணவர்களிலும் பார்க்க ஆசிரியர்களே அதிகம் பயப்படுவார்கள். அவர் கோவித்துப் பேசவோ. முறைக்கவோ தேவையில்லை. அவருடைய கனிவற்ற முகமும் முரட்டுத் தோற்றமும் எல்லோரையும் பயப்படச்செய்யும். முதலில் அவருடைய வகுப்பு மாணவர்களிடம் ஆள் கனிவாக இருக்கிறாரா என்பதை அறிந்துதான் ஆசிரியர்கள் அவரிடம் ஒரு தேவைக்கு போவார்கள். வீட்டில் அதற்கு மாறாக மிகவும் சினேகமாக எல்லாருடனும் பழகுவார்கள். ஒரு மிகவும் நல்ல மனிதர் என்று அவரை வீட்டில் பார்ப்பவர்கள் கூறுவார்கள். கிளியை வளர்த்துப் பூணையின் கையில் கொடுத்த மாதிரி அவருடைய மனைவி மகா இலக்குமி மாதிரி அழகாக இருப்பார். அவர் மனைவிக்கு பயமோ, மனைவி அவருக்கு பயமோ என்று கூறமுடியாதபடி பழக்கொள்கிறார்கள். அவர்களைப் பற்றி இன்னும் பின் எழுதுகிறேன்.

தலைமை உபாத்தியாருடன் வந்த ஜயர் உபாத்தியாயர் பிராமண வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். குடுமி முடிந்திருக்கிறார். பாடசாலையில் பெரிய வெற்றிலைச் சரையுடன் காட்சியளிப்பார். ஆசிரியாகனுக்கு வெற்றிலை போடப்பழக்குவது அவருடைய ஒரு கடமைபோலும், எவருக்கும் முதலில் வெற்றிலைச் சரையைத்தான் நீட்டுவார். இவர், அவர்தான் தனக்கு வெற்றிலை போடப் பழக்கினார் என்று கூறுவார்.

பாடசாலை ஆசிரியர்களுக்கும், இக்கிராமத்தவர்களுக்கும், நாள், நட்சத்திரம் பார்ப்பது, முகர்த்தம் வைப்பது முதலிய சோதிட காரியங்கள் முழுவதும் ஜயர் உபாத்தியாயரே செய்வார்.

அவர்கள் இருவரும் எங்கள் வீட்டிற்கு வந்து எங்களுக்குப் பெரிய அதிசயமாயிருந்தது. அம்மா பரபரப்போடு அவர்களை வரவேற்று உபசரித்தார். தலைவலி என்று படுத்திருந்த என்னையும் வந்து எழுப்பிச் சொன்னார். எனக்கும் மிக வியப்பாக இருந்தது.

அவர்கள் கற்றி வளைக்காமல் பண்டிதருக்கும் எனக்கும் விவாகம்

பேசி வந்ததாக அம்மாவிடம் கூறுவார்களா. எனக்கு எப்படி இருக்குமென்று நீ ஹகித்துக்கொள்.

அந்தரத்தில் யாரோ தூக்கிக்கொண்டு போவதுபோல் இருந்தது. கனவல்ல, உண்மையே என்னை எப்படி இவர் கலக்கிவிட்டார். எனது உடல் இம் மகிழ்ச்சியைத் தாங்கிக் கொண்டதே அதிசயம்தான்.

அம்மா இனசனத்தைக் கலந்து பேசிக் சொல்வதாகச் சொன்னார். ஆகா, நல்லாய்க் கலந்து பேசுங்கள். ஆனால் பெண்ணுக்கும் மாப்பிள்ளைக்கும் மனம் ஒத்துப் போய்விட்டது. அவர்களை இனி ஒருவரும் பிரிக்க முடியாது. நிறைவேற்றி வைப்பது எங்களுடையதும், உங்களுடையதும் பொறுப்பாகும் என்று தலைமை உபாத்தியாயர் கூறினார்.

திருமணப் பதிவுக்கும், திருமணத்திற்கும் நாளும் நிச்சயித்துவிட்டுக்கான் அவர்கள் போனார்கள். அதன்படி திருமணப் பதிவு முடிந்து விட்டது. திருமண அழைப்பிதழ் உனக்கு விரைவில் அனுப்பிவைக்கப்படும். அதற்கு முன்பே, நீ இவ்விடம் வருவதற்கு ஆயத்தப்படுத்து. நீ வருவதாக எழுதிய திகதிக்கு முன்று நாள் பின்தித்தான் திருமணம் நிகழும்.

அவர்கள் இருவரும் வந்து போன அடுத்தநாள் பாடசாலையில் ஆசிரியர் சங்கக்கூட்டம் நடந்தது. அதில் தலைமை உபாத்தியாயரினதும், ஜயர் உபாத்தியாயரினதும் குணம் இங்கே புதிதாக வந்த சிலருக்குக் தெரியாது. அவர்களுக்குச் சில காரியாங்கள் விகடமாகவும், பொழுது போக்காகவும் இருக்கும். அதை நம்பிச் சிலர் மனக்கோட்டை கட்டிப் பின் அடையும் வருத்தத்தை நினைக்க எனக்கு வருத்தமாயிருக்கிறது.

ஆளால் நான் இதொன்றுக்கும் காரணஸ்தன் இல்லை என்ற ஆறுதல் எனக்குண்டு. என்று இவர் பேசினார். மற்றவர்கள் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துச் சிரித்துக்கொண்டனர்.

அவர் பேசியதைப் பார்த்தால் அவரின் கூற்று உண்மையோ என்று நினைக்கத்தோன்றியது. அந்த மனிதனின் வார்த்தைகளிலிருந்தும் ஒன்றும் கண்டு கொள்ளமுடியாது.

அன்று மாலை சொன்னபடி வீட்டுக்கு வந்தார். என்னுடைய மகிழ்ச்சியை இக்காகத்தில் வருணிக்கமுடியாது, மிகவும் சகஜமாகப் பழகிய எனக்கு அன்றைக்கு அவரைக் கண்டதும் வெட்கம் வந்துவிட்டது. அறைக்குள் நின்றுகொண்டேன்.

அம்மாவிடம் ஒரு போதும் குறும்புத்தனத்தை நான் கண்டதில்லை. அப்படிப்பட்ட அம்மாவும், அன்று வழக்கத்திற்கு மாறாக, அவர் வந்திருக்கிறார். பேசிக்கொண்டிரு நான் அடுத்த வீட்டிற்குப் போய் வாரேன். என்று சொல்லிவிட்டுச் சென்றுவிட்டார். எனபாடு மிகவும் சங்கடமாய்ப் போய்விட்டது.

இவர் மதிவதனி, என்று கூப்பிட்டார். நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.இரண்டாம் முறை சிறிது உரத்துக் கூப்பிட்டார். ஹம் என்று கேட்டேன். இங்கே வெளியில் வா என்று கூறினார். நான் போகவில்லை.

நேற்று எனக்குத் திருமண் நிச்சயார்த்தம் நடந்ததல்லவா? யார் பெண் என்று சொல்லிப்போக வந்தேன் என்று கூறினார் எனக்குச் சொல்ல வேண்டாம் என்று நான் உள்ளே நின்றே கூறினேன்.

நீ நேற்று தலைமை உபாத்தியாரும், ஜயர் உபாத்தியாரும் இங்கே

வந்து கூறியதை நம்பிக் கொண்டிருக்கிறாய். அவாகங்குடைய பழக்கமே அது. வா எல்லாம் சொல்லுகிறேன். எனகொன்றும் சொல்ல வேண்டாம். நான் இன்னும் சின்னப்பெண்ணைல்ல?

அட்ட, இதை நீ ஏன் முதலில் சொல்லவில்லை. சின்னப் பெண்ணாய் இருந்த நீ எப்பொழுது தொடக்கம் பெரிய பெண் ஆனாய். நீ பெரிய பெண் ஆனாடியாற்றான் உனது அம்மாவும் உன்னைத் தனியேவிட்டுப் போயிருக்கிறாள். பெரிய பெண் இருக்கிற இடத்தில் எனக்குத்தான் என்ன வேலை நான் போய் வருகிறேன். என்று எழுந்தார்.

ஏன் பெரிய பெண்களுக்கு நீங்கள் பயமோ? பெரிய பெண்கள் எப்படி இருப்பார்கள் என்றே எனக்கு தெரியாது. பார்த்த பிறகுதான் பயம் வருமோ வராதோ என்று கூறலாம். ஒ இதென்ன உனக்குக் கழுத்து வாங்கிலிட்டது? ஒரு பக்கத்துக்குத்தான் பார்க்க முடியுமா தலை நிபிர்த்த முடியாதா? பெரிய பெண்கள் என்றால் இப்படித்தானா? அல்லது உனக்கேதும் நரம்பு வலியா? மருந்து வாங்கினாயா? என்று பதறியவர் போல் பேசினார். என்னால் சிரிக்காமல் இருக்க முடியவில்லை.

இதென்ன உனது முகம் குங்குமம் போன்று சிவந்திருக்கிறது? நீ மதிவுதனிதானா? நான் இதுவரைக் கண்ட மதிவுதனி இவ்வளவு அழகுள்ளவளாக இருந்ததில்லையே? தேவ கண்ணிகை ஒருத்தி மதிவுதனி போன்று உருவுமெடுத்து என்னையக்க வந்திருக்கிறானோ?

அவர் பேச்சை எழுதுவதானால் இன்னும் நூறு பக்கம் எழுதலாம். எனக்குத் தன் மீது இருக்கும் காதலை அளவிடத் தனக்குத் திருமண நிச்சயார்த்தம் என்று சொல்லி என்னைக் கலங்கவைத்தாராம்.

எல்லாம் நேரில் பேசிக்கொள்வோம். உனது வரவை ஆவலோடு எதிர்பாக்கிறேன்.

இங்ஙனம்,
உனதன்புள்ள,
மதிவுதனி.

(23)

சைவப் பாடசாலை

17.10.52

எனது அன்புள்ள குயில்மொழி.

நீ எனது விவாகத்திற்கு வராதது எனக்க மிகவும் வருத்தமாக இருந்தது. உனது மகனின் ககவீனத்தையிட்டு மிகவும் வருத்தப்பட்டேன். எல்லாவற்றிற்கும் ஸ்டாக நாங்கள் இருவரும் உங்களிடம் வரப்போகிறோம். உங்களோடு ஒரு வார காலம் இருப்போம். என நம்புகிறேன்.

எங்கள் விவாகம் இடாம்பீகமாக நடவாவிட்டாலும், ஒரளவு சிறப்பாக நடைபெற்றது. இக்கிராமத்திலுள்ள அவ்வளவு பிரமுகர்களும் சமூகம் அளித்திருந்தார்கள். விவாகத்தின் போது சொற்பொழிவு ஆற்றுகையின் தலை ஆசிரியர் பெரிய குண்டைத் தூக்கிப் போட்டு என்னைத் திகைக்க வைத்தார்.

இவருக்கு முன்பு ஒரு காதலி இருந்தாளாம். இது உலகத்தில் வழக்கந்தான். அதற்காக மணமகள் வருந்தத் தேவையில்லை. இத்தருணத்தில் மணமகனுக்கு ஒன்று கூற விரும்புகிறேன். ஒருவர் விவாகஞ் செய்தபின் பழைய காதல்களை மறந்து விடுவது தான் முறைமை. விவாகமாகிய பின்

பழைய காதலை புதுப்பிப்பது ஏற்றதன்று. இன்றில்லாவிட்டாலும் என்றோ ஒருநாள் மணமகள் தனது கணவனின் பழைய காதலியை அறியநேரிடும். பொழுது சீற்றங்கொள்ளக் கூடாது. இவ்வளவும் கூறிய பின் என் ஒளிப்பான்? அவளை யாரென்றே இச்சபையில் கூறிவிடுகிறேன். அவள் தான் தமிழ் என்னும் கட்டிளங்கள்னி என்று தனது பேச்சை முடித்தார்

முதலில் அவர் பேசிக் கொண்டு போகும் பொழுது எனக்கு ஏதோ செய்தது. இவரும் இவரின் கூட்டமும். எல்லாம் விகடகவிக் கூட்டங்கள் தான். சபையோர் கைதட்டி ஆரவாரங் செய்த பொழுது எனக்குப் பெரிதும் வெட்கமாயிருந்தது.

நாங்கள் தேன் நிலவைக் கழித்துவிட்டு இன்றுதான் வீடு திரும்பியிருக்கிறோம். தேன்நிலவைக் கழிக்க எங்கே போனோம் என்று அறிய நீ ஆவற்படுவாய். ஆனால் உன்னால் அந்த இடத்தை ஊகித்துக் கொள்ள முடியாது. எனக்கும் இவர் எந்த இடம் என்று முதலில் சொல்லவில்லை.

இவர் அரசாங்கத்தாரால் மத்திய தர வகுப்பினருக்கு நெற் செய்கைக்காகக் கொடுப்பட்ட காணியில் பத்தேக்கர் எடுத்திருக்கிறார். கிளிநொச் சியிலிருந்து காட்டுப்பாதையால் பத்துமைலுக்குக்குமேல் போகவேண்டும். அங்கே ஒரு அழகான சிறிய வீடும் கட்டியிருக்கிறார். அவ்வீடில் கமத்தைப் பார்த்துக் கொள்ளும் ஒருவன் வசித்து வருகிறான் நாங்கள் அங்கே போனதும் அவனுக்கு ஒரு வார வீவு கொடுத்து அனுப்பிவிட்டார்.

நாலாபுறமும் ஒரு வயல் வெளி. கண்ணுக்கெட்டிய தூரம் மனித நடமாட்டமே காணமுடியாது. நாங்கள் கதைத்தாலும் சிரித்தாலும், ஒடினாலும், ஆடினாலும் இரண்டு நாய்களன்றி எங்களைப் பார்த்து நகைக்க ஒரு பிராணியும் இல்லை.

ஏற்கனவே வேண்டிய பொருட்களொல்லாம் அவர் அங்கே ஆயத்தஞ் செய்து வைத்துவிட்டார். நண்பகலில் நாங்களினுவரும் கூடிச் சமையல் முடித்துவிட்டுக் குளிக்கச் செல்வோம்.

எங்கள் கமதின் ஒரத்தால் ஒர் ஆறு பாய்கின்றது. அவ்வாற்றில் வெயில்படாது இரு கரையும் மருதமரங்கள் வளர்ந்து ஆற்றுக்குப் பந்தல் போன்று விளங்குகின்றன. கோடை காலம் ஆகையால் ஆற்றுப் படுக்கையின் ஒர் ஒரத்தால் தண்ணிர் பாய மிகுதிப் பாகம் மணற் பரப்பாயிருக்கின்றது. இம் மணற் பரப்பில் படுத்திருப்பதே ஒரு தனி இனபம். அவ்வாற்று மணலில் நாங்கள் புரிந்தவை எங்கள் வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாததாகும். நீ ஒரு நாளைக்கு இங்கே வந்து பார்க்கவேண்டும். அந்த ஆற்றுக்குத்தான் நாங்கள் குளிக்கப் போவோம்.

பண்பும் பரிசுத்தமும் நிறைந்த இவரிடம் இறைவனருளால் பரிசுத்தமான எனது உடலையும், பலதரப்பட்ட மனிதர்களோடும், மிருகங்களோடும் பழகிப் பண்பட்டுப் புனிதமடைந்த எனது உள்ளத்தையும் ஒப்படைத்துப் பெரிய சுமையை இறக்கி வைத்தவள் போன்று களை தெளிந்து நிற்கின்றேன். ஆம்; உடலையும் உள்ளத்தையும் பாதுகாப்பது என்றால் அதைவிடப் பெருஞ்சுமையும் இவ்வுலகில் உண்டா?

இவர் மதிவதனி, எங்கே ஒரு முத்தம் என்றார்.

பட்டப் பகலில் பாருங்கள் ஆசையை, நேர காலம் உண்டு பொறுத்திருங்கள். என்றேன்.

உடனே இவர் அஸ்ரிப் புடைத்துக்கொண்டு இனிமேல் பொறு என்ற வார்த்தையை என காது கேட்கும் படி கூறாதே. பதினெண்து வருடங்களாகப் பொறுத்துப் பொறுத்து என் உடலே ஒடாகி விட்டது. இனி மேலும் பொறு என்ற வார்த்தையை இவ்வுடல் பொறுக்காது என்று கூறினார்.

நாங்கள் எங்களுரில் படிகிக்கன்ற காலத்திலேயே என் மீது அவருவருக் காதல் தோன்றிவிட்டதாம். பதினெண்து வருடக் காதல் என்று தனது உடனாசிரியர்களுக்கு அவர் சொல்லிக் கொண்டிருந்ததை நான் கேட்டேன். எனக்குக் கூட அந்தநாளில் இவர்மீது ஓர் அன்புதான். அது காதலோ, என்னவோ? பெண்களால் இதையெல்லாம் உறுதிப்படுத்தவோ, உறுதியாகப் பற்றிக்கொள்ளவோ இவ்வுலகில் முடியுமா?

இவர் என்னை முத்தமிடும் பொழுது விடுடா. என்று கூறினேன். உடனே மறு கண்ணத்திலும் முத்தமிட்டுவிட்டார். விடுடா என்றால் விடாதே என்று அர்த்தமாம். தமிழில் ஒரு சொல்லுக்கு வெவ்வேறு கருத்தாம். பிடிமின் பிடிமின் என்ற கருத்தில் விடுமின், விடுமின் என்று கூறினதாக ஒரு பழையாடலை ஆதாரங்காட்டினார். பண்டிதரன்றோ,

நான் விவாகஞ்செய்தால் ஒரு பண்டிதரை விவாகனு செய்யவேண்டுமென்று படிக்கிற காலத்தில் இலக்கியம் படிப்பித்தவரின் சாதுரியத்தில் ஈடுபட்டு நினைத்தேன்.

டே இங்கே வா என்று நான் இவரை அழைத்தேன். நான் டே என்று அழைப்பதில் இவர் அதிகம் மகிழ்ச்சி அடைவார். அதை நினைக்கும் பொழுது எனக்கு இன்னொன்று ஞாபகத்திற்கு வருகிறது.

எனது காலஞ்சென்ற தகப்பனார் தன் நன்பர்களுடன் மனைவிமாருக்குப் பயந்த சில கணவன்மாரின் கதைகளைப் பேசிக்கொண்டிருக்கும் பொழுது, நான் எனது மனைவியைச் சோற்றைப் போட்டி என்று வொல்வேனேயன்றிச் சோற்றைப் போட்டை என்றோ, சோற்றைப் போட்டுக்கு கொண்டு வாருங்கோ என்றோ எனது சீவியத்தில் சொல்லியறியேன். என்று எனது தகப்பனார் தாயாரைச் சாப்பாட்டிற்கு அழைக்கும் முறையை சொல்லிக்கொண்டிருந்ததைக் கேட்டேன். இப்பொழுதும் ஞாபகமிருக்கிறது, தந்தையார் கூற்று எனக்குத் தெரிந்த வரையில் மிகைப்படுத்திக் கூறப்பட்டதன்று.

அந்தப் பரம்பரை முடிந்து இன்று முற்றிலும் புதிய ஒரு பரம்பரையின் ஆரம்பமல்லவா? நீ கேட்ட மற்றவையெல்லாம் நேரில் சொல்லுகிறேன்.

இங்ஙனம்,
உனதன்புள்ளा,
மதிவதனி.

(இவ்வளவுதான் கண்டெடுக்கப்பட்டன. இக்கக்தங்களில் காணப்பட்ட முக்கிய பாத்திரங்களில் ஒருவர் சென்ற வாரம் சந்தித்துக் கழிந்து கொள்வதற்குப் பதிலாக என்னைப் பாராட்டிச் சென்றார்.

அன்னாரின் பெருந்தன்மை போன்று நீங்களும் சக்கையை விடுத்துச் சாற்றை உய்ததுணர்வீர்களாக.

கீழைத்தேச நாகரிகத்தின் சமூகக்கட்டை உடைத்துக் கொண்டு முன்னேறிவரும் மாதர் சமுதாயத்தின் முன்னணிப் படை (தூசிப்படை) யினருள்

ஒருத் தியின் கதையாக இது உங்களுக்குத் தோன்றவில்லையா? ஒரே வரலாறு போதாதா? நான் என்ன செய்யலாம்: கிடைத்த வடிதங்கள் இவ்வளவு தானே. சில சமயம் அடுத்த படையினரின் வரலாறு நிறைய இருக்குமோ)

முற்றும்.

